

கண்ணிலே இருப்பதென்ன !

ரமணிசந்திரன்

மகிழ்வுரை

ஆசிரியர் ரமணிசந்திரன் அவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

உங்களுடைய நாவல்கள் 35 படித்திருக்கிறேன். எத்தனை அற்புதமானது. உங்களுடைய பெயரை எங்கு எந்தப் புத்தகத்தில் பார்த்தாலும் சந்தோஷம். அப்படியே குதிக்க வேண்டும். போல் எண்ணம். உங்கள் புத்தகத்தைப் படித்தாலும், படித்ததை மீண்டும் படிக்க ஆவல்.

எத்தனை முறை உங்கள் நாவலைப் படித்திருப்பேன் தெரியுமா? உங்கள், மயங்குகிறாள் ஒரு மாது 25 தடவையும், பால் நிலா 30 தடவையும், மானே மானே 25 தடவையும், வைரமலர், என் கண்ணில் பாலையன்றோ 50 தடவையும் படித்திருக்கிறேன். ஒரு சின்னக் குழந்தை தன் தாயிடம் சென்று எவ்வளவு சந்தோஷப்படுமோ அவ்வளவு சந்தோஷம்; உங்கள் புத்தகத்தின் மீதும், உங்கள் மீதும். நீங்கள் மட்டும் என் கையில் கிடைத்தால் உங்கள் கைகளுக்கு கோடி முத்தம் கொடுத்திருப்பேன்.

A Lot of thanks to my God.

Because He Gives me,

அன்புள்ள
தேவி
சேலம்

கண்ணிலே இருப்பதென்ன...

1

“ஆயிரம் ரூபாய் தருகிறேன் வேலை முடிந்ததும் இன்று இரவு என் அறைக்கு வருகிறாயா?”

குனிந்து 'ரிஜிஸ்டரில்' அந்த நட்சத்திர ஓட்டலில் தங்க வந்தவருடைய பெயர், முகவரி எழுதிக் கொண்டிருந்த வினயமாலா தூக்கி வாரிப் போட்டுக்கொண்டு நிமிர்ந்தாள்.

யார்? யார் இப்படிச் சொன்னது? வேறு யாரையும் காணாமே! பெட்டியோடு 'செக்கின்' பண்ணிற்கும் இவரா இப்படிச் சொல்லியிருப்பார்? இராது, இராது, நிச்சயமாய் இருக்காது.

ஐம்பதை நெருங்கிய பிராயம், அவரது தோற்றத்தில் நன்றாகவே தெரிகிறதே. கண்ணியமான வெள்ளை உடை, பொட்டுக் கறை கிடையாது. ஃபோட்டோ ஜெனிக் கண்ணாடியின் பின் அவரது கண்கள் சரியாகத் தெரியவில்லைதான். ஆனாலும்...

சேச்சே .. அதைச் சொன்னது அவராக இருக்காது. அந்த வழியே போய் கொண்டிருந்தவர்கள் பேச்சு, என்று முடிவு செய்து, மீண்டும் ரிஜிஸ்டரிடம் குனிந்தவள், மீண்டும் நிமிர்ந்தாள்.

கீழ்க்கண்ணால் தன்னையே ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டவளுக்கு, எரிச்சல் உண்டாயிற்று.

பெரிய சீருடையாம். எல்லா வரவேற்புப் பெண்களுக்கும் நிர்வாகமே உடை தந்துவிடும் என்றபோது நன்றாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் இந்த மாதிரிக் கையில்லாமல், மற்றபடியும் சாண் அகலத் துணியை ரவிக்கை என்று தைத்துத் தந்து, அதில் மிச்சம் பிடிப்பார்கள் என்று தெரியாதே. இந்த மாதிரி ரவிக்கை அணிந்து கொண்டு, குனிந்து வேறு நின்றால், இவ்வளவு வம்பை இழுப்பது போலத்தான், இதில் சொந்த உடை அணிவதும் கூடாது!

உள்ளூர எரிச்சலுடன் உட்புறம் திரும்பி, சேலையை நன்றாக இழுத்து விட்டுக்கொண்டு ஒரு நாற்காலியை நகர்த்தி, அதன் மேல் அமர்ந்து மேலே எழுதினாள்.

இப்படி உட்கார்ந்து கொண்டு எழுதினால் அவ்வளவு மோசமாகத் தோன்றாது. தொல்லை என்னவென்றால், வெளியே போகிறவர்களிடம் சாவி வாங்கி மாட்ட, வெளியே சுற்றிவிட்டு மீண்டும் உள்ளே வருகிறவர்களுக்குச் சாவி எடுத்துக் கொடுக்க என்று, அடிக் கடி இந்த நாற்காலியை நகர்த்தி எழுந்து போய்கொண்டே இருக்க வேண்டிய வேலை இது. திரும்பத்திரும்ப நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு, உட்கார்ந்து, நகர்த்திவிட்டு, எழ மாய்ச்சல் பட்டுப் பெரும் பாலும் நின்றன்கொண்டே இருந்து விடுவது வரவேற்பாளர்களின் வழக்கமாகி விட்டிருந்தது. அப்படி நிற்கையில் யாராவது 'செக்கின்' 'செக் அவுட்' செய்ய வந்தால், அப்படியே குனிந்து எழுதுவதும் வழக்கம் தான்.

ஆனால் ஒன்று, மனவிகாரம் கொண்டவர்களுக்கு, போர்வை யால் மூடி நிற்பவளிடமும் அசிங்கம்தான் தெரியும்!

அவள் எழுதிமுடிக்கும்முன் சாவி வாங்க ஒருவர் வந்தார், சாவி கொடுத்துவிட்டு இன்னொருவர் சென்றார்.

பொறுமையாக நின்ற வெள்ளையாடைப் பெரியவரிடம், "சாரி சார்" என்று மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு, ஒருவாறு எழுதி முடித்து, ரிஜிஸ்டரை அவர் புறமாகத் திருப்பி வைத்தாள். "இதில் கையெழுத்துப் போடுங்கள் சார்" என்று இடத்தைக் காட்டினாள்.

"இதோ! உன் சொற்படி கையெழுத்துப் போடுகிறேன்" என்று கையெழுத்திட்டவர், பேனாவைச் சட்டைப் பையில் சொருகிவிட்டு உள்ளிருந்து பணத்தை எடுத்தார். "இது ஒட்டலுக்கு" என்று இரண்டு நாட்களுக்கான வாடகையை முன்பணமாக எடுத்து வைத்தார்.

பணத்தை உள்ளே எடுத்து வைத்துவிட்டு வினயமாலா சாவியை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

சாவியைத் திருப்பி நம்பரை அவளுக்குக் காட்டினார் அவர்.

சரியாகத்தான் எடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறோம். ஏன் காட்டுகிறார் என்று அவள் யோசிக்கும்போதே, "ஒன்பதாம் நம்பர், ஞாபகம் இருக்குமல்லவா? இரவு கட்டாயம் வந்துவிடு. உனக்கு முன்பணமாக இதை வைத்துக் கொள்" என்று ஐந்து நூறு ரூபாய் நோட்டுகளை அவள் முன் விசிறியாய்ப் பிடித்து நீட்டினார் - னார் என்ன? - நீட்டினான் அந்தப் போலிப் பெரிய மனிதன்.

அந்தப் பணத்தைப் பிடுங்கி, சுக்கல் சுக்லலாய்க் கிழித்து அவன் முஞ்சியில் விட்டெறியலாம். காலில் கிடப்பதைக் கழற்றி, வயதின் கோடு விழுந்த கன்னத்தில் நாலு 'வாங்கு' வாங்கலாம்.

ஆனால் அதெல்லாம் 'திமிர் பிடித்த போக்கு' என்று ஒட்டல் நிர்வாகம் அவளை வேலையைவிட்டு வெளியேற்றி விடுமே!

ஆனால் இந்த ராஸ்கல்! இவனைச் சும்மா விடுவதா? குற்றம் சொல்ல முடியாத வகையிலும் குத்திக் கிழிக்க முடியுமே!

உதட்டை இழுத்துப் பிடித்து பல்லை இளித்துக் காட்டினாள். "இந்தத் தெருமுனையில் ஒரு மரத்தடி இருக்கிறது சார்..." என்றாள் இனிய குரலில்.

"ஓ! அங்கே வருகிறாயா! இங்கே கூடாதா? அங்கிருந்து எங்கே... உன் இருப்பிடத்துக்கு போய்விடலாமா?" என்று அவசரமாக கேள்விகளை அடுக்கினான், உடையில் மட்டும் வெண்மையை வைத்துக் கொண்டிருந்தவன்.

என் இடமாடா, தடியா? வந்துபார். உடம்பெல்லாம் 'கொழுக் கட்டை' கிளம்பிவிடும்! என்று உள்ளூரக் கறுவியபோதும் சிரித்த முகம் மாறாமலே, "அதில்லை சார், அங்கே, அந்த மரத்தடியில் ஒரு பிச்சைக்காரி இருக்கிறாள். பாதி நாள் அவள் பட்டினிதானாம். பசி பொறுக்க முடியாவிட்டால், இப்... படிக் கொஞ்சம் சம்பாதிப்பாளாம். இந்தப் பணத்தை அவளுக்குக் கொடுத்தால் அவள் சந்தோஷமாக உங்கள் அறைக்கு வருவாள். உங்கள் புண்ணியத்தில் - அல்லது பாவத்தில் பாவம் அந்தப் பெண், கொஞ்ச நாள் வயிறு நிறையச் சாப்பிடுவாள். சொல்லப்போனால், உங்கள் பாவத்திலும் ஒரு புண்ணியமும் சேர்த்துக் கிடைக்கும் சார்!" என்று பக்தியோடு கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டாள் வினயமாலா.

எதிரே நின்றவனின் முகம் செங்குரங்காயிற்று... "எ... என்னையா தெருப் பிச்சைக்காரியிடம் போகச் சொல்லுகிறாய்? திமிராடி? ஏன் ஆயிரம் போதவில்லையா? மேலே ஓர் ஆயிரம் தூக்கிப் போட்டால் வாலை ஆட்டிக் கொண்டு ஓடி வருவாய்! தெரியாதா எனக்கு? சொல்லுடி. உன் விலை என்ன? வெளிப்படையாகக் கேட்டு வாங்கு. எவ்வளவு?" என்றான் கோபாவேசத்தோடு அவன்.

அடக்கிய ஆத்திரத்தில் வினயமாலாவின் கண்கள் பளபளத்தன. "ஆமாம் விலைதான்". என்றாள் தெளிவாக.

உடனே கோபமெல்லாம் மறைந்தது. இளிப்புடன், "அதை முதலிலேயே சொல்ல வேண்டியதுதானே? எவ்வளவு?" என்று மீண்டும் பைக்குள் கையை விட்டான் அவன்.

லேசாகத் தலையைச் சரித்து, அவனையே பார்த்து, "அதிகமில்ல சார், இப்படி ஒரு இரவைக் கழிக்க உங்கள் மனைவியும் மகளும் எவ்வளவு வாங்குகிற வழக்கமோ, அதே அளவு தந்தால் போதும்" என்றாள் அவள் உதட்டோரம் ஓர் ஏளன வளைவுடன்.

"ஏய்... ஏய்..." என்றவன் மேலே வார்த்தை வராமல், கையை ஒங்கிக் கொண்டு அவளிடம் பாய்ந்தான்.

அவள் சட்டெனக் 'கவுண்ட்'ரிலிருந்து பின்னே நகர்ந்து விட, அடுத்த கவுண்ட்ரிலிருந்து முன்னே வந்து "எஸ் சார்! என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?" என்று கேட்டான் வின்சென்ட்.

இது ஒரு நல்ல விஷயம் அந்த ஓட்டலில். வரவேற்புப் பகுதியில், எப்போதுமே ஓர் ஆண், ஒரு பெண் என்று நிற்பதுதான் பழக்கம். வரவேற்பாளர்கள், அவரவர் பிரச்சனைகளை நல்லபடியாக அவரவர்களே தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் பொதுவான விதி.

இந்த வெள்ளாடைக் கிழவன் போன்ற தொல்லைகள் பெண்களுக்கு அதிகம் வரும். சில 'அல்ட்ரா மாடர்ன்' பெண்கள் ஆண்களைச் சீண்டுவதும் உண்டு ஆனால் அது பெரும் பிரச்சனை என்கிற அளவு செல்வது இல்லை, வெறுமனே, சோப்பு இல்லை, டவல் வைக்கவில்லை, 'ஷவர் கேப்' தரவில்லை என்பதற்காகக் கூட ஒரே யடியாய்க் கத்துகிறவர்களும் உண்டுதான்.

எந்த நிலையிலும் வாடிக்கையாளர்தான் தெய்வம். வாடிக்கையாளர்கள் மேல் குற்றம் சாட்டிக் கொண்டு நிர்வாகத்திடம் செல்ல முடியாது என்பது அங்கே எழுதாத விதி.

எனவே கைமீறும் சமயங்களில் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவிக்கொள்வார்கள்.

சோப்பு டவலுக்குக் கத்துகிறவர்கள், அழகிய பெண் ஒருத்தி, இனிய குரலில் "எப்படியோ தவறிவிட்டது, சாரி சார், இதோ உடனே அனுப்பி வைக்கிறோம் சார்" என்று நாலு 'சார்' போட்டால் 'போய்த் தொலை' என்கிற தோரணையில் பேசாமல் போய் விடுவார்கள்.

இன்றையக் கிழவன் போலக் கை நீட்டுகிறவர்கள் கூட வெகு அபூர்வமே.

"மரத்தடிப் பிச்சைக்காரி" பற்றி அவள் குறிப்பிட்டதுமே, 'உனக்கு விருப்பம் இல்லையென்றால் அதை மட்டும் சொல்லு போதும்' என்று விலகி விடுவார்கள். உலகத்தில் பெண்களுக்கா பஞ்சம்? இவள் இல்லாவிட்டால் இன்னொருத்தி என்பது அவர்களுக்கு.

ஆனால், அடுத்த 'ஷிப்'்காரி கிருத்திகா இதுகூட ஏன் என் பான். சும்மா "சாரி சார்...இந்த ஓட்டல் அப்படிப்பட்டது அல்ல சார். நானும் அந்த மாதிரிப் பெண் இல்லை சார்" என்று தணிவாகப் பேசினால் அதற்கு மேல் யாரும் போகவே மாட்டார்கள் - "நீயும் அப்படி இருந்து பாரேன்". எனபாள்.

ஆனால், வினயமாலாவுக்கு அப்படி தணிந்து போக வராது. அதனால் இப்படி ஒரே சம்பவங்கள் இதற்கு முன்னும் நேர்ந்ததுண்டு. இப்படி வாடிக்கையாளர்கள் அத்துமீறும்போது, வின் சென்ட், ஊடே வந்து தலையை நீட்டுவான்.

பெண்களிடம் வீராப்பு காட்டுகிறவர்கள் பெரும்பாலும் கோழைகளாக இருப்பதுதானே இயல்பு? ஆண்குரல் கேட்டதும் அடங்கி ஒடுங்கி விடுவார்கள்.

இந்த வெள்ளையாடை வீரனும் அதற்கு விலக்காக இருக்க வில்லை.

கையிலிருந்த பணத்தை அவசரமாக உள்ளே வைத்துக் கொண்டு, "ஒன்றுமில்லை, ஒன்றுமில்லை. இங்கே என்னோடு வந்து ஊர் சுற்றிக்காட்ட ஒரு 'கைடு' வேண்டும் என்று கேட்டேன். மூன்பணம் கூடக் கொடுப்பதாகச் சொன்னேன். இந்தப் பெண் தப்பாகப் புரிந்துகொண்டு என்னென்னவோ பேத்துகிறது" என்று வியர்வை வழிய சமாளித்தான்.

"தனியாக வழிகாட்டி எதற்கு சார். இந்த ஓட்டலில் இருந்தே ஊர் சுற்றிக்காட்ட, ஏற்பாடு செய்கிறோம், உங்களுக்கு ஒரு பைசா செலவில்லாமல் 'கைடு' கூடவே வந்து எல்லா விவரங்களும் சொல்வார். காலையில் ஏழு மணிக்கு ஒரு ரூர், எட்டு மணிக்கு அடுத்தது. சாப்பாடு உள்பட ஓர் ஆளுக்கு இருநூற்று ஐம்பது ரூபாய்தான். இந்தாருங்க ஒரு டிக்கட் உங்களுக்குப் போட்டு விடுகிறேன் சார்." என்று சொல்லி அதைப்பற்றி அவன் விளக்கோ விளக்கு என்று விளக்கி கிழவன் விட்டால் போதும் என்று விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடும்படி செய்தான் வின்சென்ட்.

அந்த ஆள், ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று விடப்பினுள் மறைவதைக் கண்டு இருவருக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

வினயமாலாவின் சிரிப்பில் மிகுந்த நாணம் இருந்தது.

சிரித்து முடித்துவிட்டு, "தெரு நாய் தேவலை. பெண் என்று ஒருத்தியைப் பார்த்தாலே போதும் கழுதைகளுக்கு எப்படியாவது பிடித்து வளைத்துப் போட்டுவிடத்தான் நினைப்பு வருகிறது. இவன் களையெல்லாம் நடுத்தெருவில் நிறுத்திச் சடவேண்டும், சுட்டுப் பொசுக்க வேண்டும்!" என்று பொறுமியபடியே ரிஜிஸ்டரை மூடி எடுத்து, உள்ளே வைத்தான் அவள்.

அப்புறமும் முணுமுணுப்பு கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

'அதுதான் ஓடஓட விரட்டியாயிற்றே. பிறகும் இந்தக் கோபம் ஏன், வினயா? இப்போது யாரிடம் கோபம்?'

சற்றுத் திகைத்தாள் வினயமாலா. உடனேயே, "தவறு யார் எப்போது செய்தாலும் எனக்குப் பற்றிக்கொண்டுதான் வரும்" என்றாள் அவள் எரிச்சலோடு.

"பற்றிக்கொண்டு" என்பது சரியான வார்த்தைதான். எரிகிற அடுப்பில் போட்ட கடுகு மாதிரிதான் படபடவென்று பொரிகிறாய்! " என்றான் வினசென்ட்.

அவன் இன்னமும் அழகாகச் சொல்லுவான். 'பாப்கார்ன்' மாதிரியாம் அவள். பட்டுபட்டென்று விடாமல் பொரிந்து கொட்டி முடித்து விடுவாளாம். 'மைடியர் பாப்கார்ன்' என்று அழைப்பது கூட உண்டு. சில சமயங்களில், சடபடாக் குச்சி என்பான், தீபாவளி மத்தாப்பு வகையில் சடசடவென்று வெடித்துக் கொண்டே பளிச்சிடும் வண்ணங்களை உமிழ்ந்தவாறு எரியுமே. அந்த சடபடாக் குச்சி தான் அவளுக்குச் சரியான உவமையாம். அவள் கோபப்படும் போது, உதடு துடிக்க, கன்னங்களில் சிவப்பு ஏற, கண்கள் பொறி பறக்க... அந்த அழகைக் காணவே அவளுக்குக் கோபமூட்டிப் பார்க்க அவனுக்கு ஆசை என்பான். அந்த அழகைப் பார்க்கும் போது சோறாவது, தண்ணியாவது சும்மா உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாமே என்பான். எல்... லாம் பொய்! முழுப் பொய்!

"என்ன வினயா? விடு. இன்னுமா அந்த ராஸ்கலை நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாய்? விட்டுத்தள்ளு, வெறும் குப்பை!" என்றான் வினசென்ட்.

உண்மைதான். அவனும் வெறும் குப்பைதான். நாங்களும் கூடத்தான். ஆனாலும் அடுத்தவர் வாயால் கேட்கும்போது இன்னமும் கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. முதலில், இந்த உபயோகமற்ற உணர்ச்சிகளை அடியோடு ஒதுக்கிவிடப் பயிலவேண்டும்.

"நீங்கள் சொல்வது சரிதான். இந்த மாதிரி மனிதர்களை நினைப்பது கூடப் பாவம்தான். நினைக்கிற நேரம் ஒரு வீண் விரயம். அதைவிட உருப்படியாக எத்தனையோ வேலை செய்யலாம்.

"ரொம்ப கரெக்ட். உதாரணமாக ஏதாவது விண்ணப்பம் போடலாம். போடுகிற விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலிக்கலாம், பரிசீலித்து ஏற்றுக் கொள்ளலாம்."

சற்றுத் திகைத்து, "இந்த வேலை நல்ல வேலைதானே வின் சென்ட். வேறு விண்ணப்பம் போடுவானேன்?" என்று வினவினாள் வினயமாலா.

"அய்யோ!" என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டாள் அவள். "பேச்சின்பின் பாதியைக் கவனிக்கவில்லையா? முன்பாதி என் வேலை, பின்பாதி உன் விருப்பம். என்ன, விண்ணப்பம் போட்டீர்மோ?"

மீண்டும் திகைத்தவள், நோக்கியபோது, அவனது கண் ஓரம் கருங்குவதைக் கண்டு கொண்டாள். அவனது வேடிக்கைப் பேச்சில் இணைந்து, அந்த ஆள் ஓட்டலின் கஸ்டமர், அதனால் நான் விரும்பிய மரியாதை செய்ய முடியவில்லை. ஆனால், உங்களைப் பொறுத்த வரையில் அந்த மாதிரித் தடை ஏதும் கிடையாது." என்று இழுத்தாள்.

"பிளாஸ்திரி இருக்கிறதா?"

"எதற்கு?"

"வாய்மேல் போட்டு ஓட்டிக் கொள்ளத்தான். தப்பித் தவறி, வார்த்தைகள் வாயிலிருந்து வெளி வந்துவிட்டால் தடுக்கத்தான் - அதுதான், அந்த வார்த்தைகள்!" என்று கண்ணை உருட்டினான் வின்சென்ட்.

அவனது பாலனையில் கலீரென்று சிரித்தாள் அவள்.

“ஆ. இது நன்றாக இருக்கிறது. இப்படிச் சிரித்தாற் போலவே இருக்கலாமே” என்றான் அவன் இதமாக.

“இருக்...கலா...ம்...” என்று மனமில்லாமலே ஒத்துக் கொண்டான் அவன்.

“இருக்கலாம், என்ன? இருக்க வேண்டும். ஆனால் இன்னும் ஒன்று தெரிந்து கொள்ளலாமா?”

“என்ன?”

“இந்த ஒரு விஷயத்தில் இவ்வளவு கோபம் கொள்வது ஏன்? இது ஏற்கெனவே உள்ளே எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீ போல் தோன்றுகிறதே. நண்பனாக ஏற்றுச் சொல்ல முடியுமானால்...?”

சற்று நேரம் பேசாதிருந்தாள் வினயமாலா. பிறகு நிமிர்ந்து, “என் வாழ்வின் இந்தப் பகுதியை நான் அடியோடு மறக்க விரும்புகிறேன், வின்சென்ட். நீங்களும் இனி இதுபற்றி தயவு செய்து பேச வேண்டாம். என் வெறுப்பின் காரணம்... நான் ஏற்கெனவே திருமணம் ஆனவள். இந்தப் பெண்ணாசையால் பெரிய அடிபட்டவளும் கூட” என்றாள் வரண்ட குரலில்.

2

“வாட்!”

வின்சென்ட், பிரமித்து திகைத்து சிலையாகிப் போனான் என்றால் மிகையாகாது.

தலையைக் குலுக்கி ஒருவாறு தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான் அவன். “நம்பவே முடியவில்லையே, வினயா! உன் பெயருக்கு முன்னால் வெறும் எம்.எஸ். போட்டிருந்ததை வேறு மாதிரி நினைத்தேனோ பெண் சுதந்திர உலகம் பெண்களை மட்டும் திருமணம் ஆனவள், ஆகாதவள் என்று பாகுபடுத்திக் காட்டுவது கூடாது என்ற கொள்கை என்றல்லவா நினைத்தேன். உன் கணவர் எங்கே

இருக்கிறார்...? ஒரு நண்பனாகத்தான் கேட்கிறேன் வினயா. 'நேர் கொண்ட பார்வையும் நிமிர்ந்த நன்னடையுமாக இருக்கும் உன்னிடம் பிழையிருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவரைப் பார்த்து, புத்தி சொல்லி, உங்களைச் சேர்த்து வைக்கும் விருப்பத்தால்தான் கேட்கிறேன்,' என்றான்.

"அவருக்கும் எனக்கும் சண்டை, சச்சரவு வந்து நாங்கள் பிரியவில்லை வின்சென்ட். லீட்டில் இரு என்றுதான் அவர் சொன்னார். அவரது போக்கு எனக்குப் பிடிக்கவில்லை, இன்னொரு பெண் அந்த மாதிரித் தரம் கெட்ட மனிதரோடு வாழ்வது முடியாது என்று நான்தான் கிளம்பி வந்து விட்டேன். அவர் கீழ்த்தரமாக நடந்து கொண்டதைச் சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லாதபடி நான் அறிந்து கொண்டுவிட்டதால், சமாதானம், சேர்ந்து வாழ்வது என்று எதற்கும் இடம் கிடையாது. வின்சென்ட், முதலிலேயே நான் சொன்னேன். இதுபற்றிப் பேச வேண்டாம் என்று. இனியேனும் என் வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுப்பீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

அவள் குரலில் கடுமை ஏறுவதைக் கண்ட வின்சென்ட் பணிந்து போனான்.

ஆனால் இப்படி ஒரு பெண்ணை மணந்து அவளோடு வாழ்ந்தவன் எப்படி அவளை விட்டுப் பிரிந்து இருக்கிறான் என்பது அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

வெறும் அழகு மட்டுமில்லை; சுத்தம், எந்த ஒரு வேலையையும் பாங்காய் செய்யும் விதம், தெளிவான உச்சரிப்புடன் இனிய குரல்... அச்சமற்ற போக்கு... வேறு என்ன வேண்டும் என்று இன்னொரு பெண்ணை நாடிப் போனான் அந்த மடையன்! ஆனால் இதுபற்றி இதற்குமேல் வினயமாலாவிடம் பேச அவனுக்குத் தைரியம் இல்லாது போகவே அத்தோடு விட்டு விட்டான்.

ஆனால் வின்சென்டின் வாயை மூடி வைத்த வினயமாலாவுக்குத் தன் மனதை அப்படிச் சுட்டுப்படுத்த முடியாமல் போயிற்று.

வேலை இருந்த வரையில் பரவாயில்லை. ஓட்டலுக்கு வந்த புதுப்புது ஆட்கள், அவர்களது பேச்சு, ஆடை அவங்காரங்கள் என்று மனதை வேறு பக்கம் செல்லவிடாமல் காக்க முடிந்தது. அது வேண்டும், இது வேண்டும் என்று அறைகளில் தங்கி இருந்தோரின் அவசரக் கோரிக்கைகள், காலி செய்வோரின் கட்ட வேண்டிய தொகைக் கணக்கீடு, அது இது என்று சொந்த எண்ணங்களுக்கு இடம் இருக்கவில்லை. அதிலும் ஒரு படப் பிடிப்புக்கு வந்து இறங்கியபின் கதாநாயகியின் தாயார் செய்த ஆர்ப்பாட்டம் உருப்படியாக உரிய வேலைகளைக் கூடக் கவனிக்க முடியாமல் போயிற்று.

எனவே, அடுத்த ஷிப்ட் கிருத்திகா வந்த பிறகும், சற்று நேரம் கூடுதலாக இருந்தது. கணக்கு வழக்குள், பணம், அறைகளில் இருப்போர் பற்றிய விவரங்கள், அவர்களது தேவைகள் என்று எல்லாம் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, கிருத்திகாவோடு சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டு இருந்துவிட்டுக் கிளம்பும்போது சற்று அதிகத் தாமதம் தான் ஆகிவிட்டது.

இரண்டு தெரு தள்ளி இருந்த பெண்கள் ஹாஸ்டலுக்கு நடந்து வந்து, உடம்பு கழுவிப் படுத்த பிறகுதான் வேதனை சோதனை எல்லாம்.

எப்போதுமே, இரவு படுத்தவுடன் நரேந்திரன் - அவளுடைய கணவன் நினைவு அவளுக்கு கட்டாயம் வரும். கூடவே வேதனையும் தான். அவனோடு பேசியது, சிரித்தது, கோப்பபட்டது, அவன் பின்னோடு வந்து சமாதானப்படுத்தியது... அனைத்தது... மூன்று மாதம் உயிரும் உடலுமாக இருந்தவர்கள் வாழ்வில் நினைப்பதற்கு என்று நிகழ்ச்சிகளா இராது? ஆயிரம்... லட்சம்... கோடி... !

அப்படி எதையாவது நினைப்பதும், அவனது அருகாமைக் காக ஏங்குவதும், ஏங்கியதற்காகத் தன் மீதே ஆத்திரப்படுவதும், அப்படியே உறங்கிப் போவதும் அவளுக்குகூட வழக்கம் தான்.

ஆனால் உணர்ச்சிகளின் தாக்குதல் அன்று, மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. அவனைப்பற்றி வாய் திறந்து பேசியது, அவனைப்பற்றிய நினைவுகள் அனைத்தையும் கிளப்பிவிட்டு விட்டது. அதை அடக்குவதற்கு எவ்வளவோ முயன்றும் முடியாமல், கடைசியாக, எண்ணங்களை அவற்றின் போக்கிலேயே விட்டுவிட்டாள் வினயமாலா. அவனைச் சந்தித்தது, காதலித்தது, திருமணம். பிறகு நேர்ந்தது எல்லாமே திரைப்படமாக மீண்டும் ஓடியது.

வினயமாலா, வேலை தேடிப்போனபோதுதான் முதல் முறையாக, நரேந்திரனைச் சந்தித்தாள்.

அது ஒரு விளம்பர நிறுவனம். நேர்முகத் தேர்வுக்குச் சென்றிருந்த சிலரில் இவளும் ஒருத்தி. குறுகலான படியேறிச் சென்று, மாடியில் இரண்டே அறைகளால் மட்டுமாக அமைந்திருந்த அலுவலகத்தைக் கண்டதும் திரும்பிப் போய் விடலாமா என்கூட அவளுக்குத் தோன்றியது.

'யெ... ஸ் அடுத்தது?' என்ற குரல் வெளியே வந்து செவிப்பறையில் மோதியது.

'பரவாயில்லை. குரல் நன்றாகவே இருக்கிறது. போய்த்தான் பார்ப்போமே' என்றுதான் அவள் உள்ளே சென்றது.

சென்று, அவனது உருவத்தைக் கண்டதும் அப்படியே கிறங்கிப் போனாள்.

அவனுக்கும் அப்படித்தான் இருந்தது என்று நரேந்திரன் பல முறை சொன்னது உண்டு. அன்றைய மயக்கத்தில், வினயமாலா அதை மெய்யென்று நம்பியதும் உண்டு. அவன் சொன்னது அத்தனையும் பொய் என்று பிறகுதானே தெரிந்தது. அதுவும் அவளே தன் சொந்தக் கண்களால் பார்க்க நேர்ந்த பிறகு!

அந்த நேர்முகத் தோ்வில் அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பெரும்பாலும் அவள் சரியான பதில் சொல்லவில்லை. கேள்விகள் புரிந்தாலல்லவா பதில் சொல்வதற்கு.

"மில்லி ரேட்' எப்படி கண்டுபிடிப்பது?" என்ற அவனது முதல் கேள்வியிலேயே, நரேந்திரன் மேல் அவளுக்கு இருந்த மதிப்பு பல படிகள் இறங்கிப் போயிற்று. வருகிற வழியிலேயே சாராயக் கடையில் நூறு மில்லி போட்டுக் கொண்டு வந்திருப்பான் போலத் தெரிகிறதே!"

குரலையும் தோற்றத்தையும் வைத்துக் கொண்டு ஆளை எடை போடக்கூடாது என்பது இப்போதுதானே தெரிகிறது என்று எண்ணியபடி, "என்ன சார், பிரமாதம்? கண் தெரிந்தால் உடனே கண்டுபிடித்து விடலாமே." என்றாள் அலட்சியமாக. "என்ன கொஞ்சம் எண்ணிக்கையும் தெரிய வேண்டும்" என்று கிண்டலை குரலில் சேர்த்துக் கொண்டாள்.

அந்தப் பதிலில், நரேந்திரனும் விழித்தான். தோற்றத்தையும் குரலையும் வைத்து ஆளை எடை போடக்கூடாது போல் தெரிகிறதே என்று அவனும் அப்போது நினைத்ததாகக் கூறி, பல முறை இருவரின் எண்ணங்களின் பொருத்தத்தையும் இருவருமாக, ஆச்சரியமோ, ஆச்சரியம் என்று அப்படி ஆச்சரியப்பட்டு இருக்கிறார்கள்!

ஆனால், அதெல்லாம் அவன் பிறகு சொன்ன கதைகளுள் ஒன்று.

அப்போதைக்குத் திகைத்தவனாக, "எப்படி" என்று புருவங்களைச் சுருக்கினான்.

"ஆமாம் சார், சாராயக்கடை அத்தனையிலும் தான் விலைப் பட்டியலும் போட்டிருப்பானாமே. பார்த்தால் 'மில்லி' என்ன 'ரேட்' என்று தெரிந்து விடுகிறது. இதில் பெரிதாக என்ன இருக்கிறது?"

என்று அவள் மீண்டும் பழைய அலட்சியத்துடனேயே பேசவும் அவன் தலையில் அடித்துக் கொண்டான்.

“மில்லிரேட் என்றால் விளம்பர விகிதம்! ஒரு பத்திரிகை, ஒரு சென்டிமீட்டர் பத்தி அளவு விளம்பரத்துக்கு வாங்கும் பணத்தையும், அந்த பத்திரிகை விற்பனை செய்யும் இதழ்களின் எண்ணிக்கையையும் கொண்டு கணக்கிடப்படுவது. ஆயிரம் பிரதிக்கு இவ்வளவு என்பதை மில்லிரேட் என்பார்கள்” என்று கூறவும் அவள் முகத்தில் அசடுவழிந்தது.

‘போகிறது இதைச் சொல்! ‘ஸ்பாட்’ எடுப்பது என்றால் எப்படி? என்னென்ன செய்ய வேண்டியிருக்கும்?’ என்று அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டான் நரேந்திரன்.

இந்தக் கேள்வியும் வினயமாலாவுக்குப் படுமுட்டாள் தனமாக வேபட்டது. முகத்தில் கரும்புள்ளி வந்தால் அதை எடுப்பது ‘பியூட்டி பார்லர்’ களில் செய்வது அவளுக்கு இதுவரை அப்படி ஏதும் வந்ததும் இல்லை. அழகு நிலையங்களின் பக்கம் அவள் சென்றதும் இல்லை.

இந்த உண்மையை அவனிடம் ஒத்துக் கொள்வது மேல் என்று எண்ணி “பாருங்கள் சார் நான் அழகு நிலையங்களுக்கே செல்வது இல்லை” என்று சற்று நயமாகவே தொடங்கினாள்.

அவன் மீண்டும் திகைத்து விழித்தான் “அதற்கென்ன?”

“அங்கேதான் ஆவிபிடித்து, மூலிகை கலவை தடவி, ‘ஸ்பாட்’ எடுப்பார்கள் என்று கேள்வி. எனக்கு முகத்தில் அப்படி எதுவும் வந்தது இல்லை என்பதால் சரியாகத் தெரியவில்லை. அதற்கும் உங்கள் நிறுவனம்... இது விளம்பர நிறுவனம் என்று பார்த்தேன். அதனால்... ‘ஸ்பாட்’-க்கும் உங்கள் நிறுவனத்துக்கும் என்ன சார் சம்பந்தம்” என்று கேட்டாள் வினயா

“அதுதானே எனக்கும் புரியவில்லை!” என்று கையை விரித்தான் நரேந்திரன்.

“இப்படிப் புரியாத கேள்வியெல்லாம் கேட்காதீர்கள் சார். அப்புறம் கேட்பவர்கள் உங்கள் புத்திசாலித் தனத்தைப் பற்றிச் சந்தேகப்படுவார்கள்” என்று அழையாமலேயே இலவசமாய், ஆலோசனை வழங்கினாள்.

“அம்மா, புண்ணியவதி” என்று அழைத்தான் அவன் கைகளைக் கூப்பி. “தயவு செய்து வாயை மூடிக்கொள் தாயே. இத்தனை ஆண்டு காலமாகப் பாடுபட்டு உருவாக்கிய தொழில்; உன்னோடு பேசிக் கொண்டிருந்தால் இதன் அடிப்படை எனக்கே மறந்துவிடும். “இதைக்கேள். விளம்பர உலகில் ‘ஸ்பாட்’ என்றால் - டிவியில் பத்துவினாடி, மூப்பது வினாடி, என்று விளம்பரப் படங்கள் வருகின்றன அல்லவா? அந்த விளம்பரங்களையே ‘ஸ்பாட்’ என்பார்கள். கரும் புள்ளியையும் அல்ல செம்புள்ளியையும் அல்ல” என்று அவன் விளக்கவும் அவள் தலை குனிந்துவிட்டது.

திடமுற்று, “என்ன சார் நீங்கள்? டயர் கம்பெனியில் வேலை தேடுகிறவள் ரப்பர் மரத்தில் பால் வடிக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பீர்கள் போல. படிப்பில் நான் பட்டம் வாங்கியிருக்கிறேன். முதல் வகுப்பு வேறு. எதையும் விரைவில் கிரகித்துக் கொள்வேன். எப்படியும், எந்த ஓர் அலுவலகத்திலும், அந்தந்த நிறுவனத்தின் பழக்க வழக்கங்கள், சட்டத்திட்டங்கள் என்று தனி விதமாகத்தானே சார் இருக்கும்? அதைப் புதிதாக வந்து சேருபவர்கள் படித்துத் தானே ஆக வேண்டும். நானும் அதேபோலக் கற்றுக் கொண்டு விடுகிறேன். அவ்வளவுதானே? அதிலும் நான் விரைவாகக் கற்றுக் கொள்கிறவள். ஒரு பத்து நாள் அவகாசம் கொடுத்துப் பாருங்கள் சார். உங்கள் அலுவலகத்துப் பழைய பாடாவதிகள் அத்தனை பேரையும் மிஞ்சி விடுவேனாக்கும்!” என்றாள் மிகுந்த தன்னம்பிக்கையோடு, வினயமாலா.

தலையிசைத்து. "அனுமதித்தால், என்னைப் பேசவிடாமல், எனக்கும் சேர்த்துநீயே பேசி முடித்துவிடுவாய் போல இருக்கிறதே. வேலையில் சேர்ந்தால் வேலை நடக்க வேண்டும். நீ பாட்டில் வேலையைக் கற்றுக்கொள்ளப் போய் விட்டால் என் வேலை எப்படி நடக்கும்?" என்று உள்ளடக்கிய நகையுடன் கேட்டான் நரேந்திரன்.

"நியாயமாய்ப் பேசுங்கள் சார். எந்தப் புது ஆளை நீங்கள் வேலைக்குச் சேர்த்தாலும், இங்குள்ள வேலையை பழகிக் கொள்ள அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் அவகாசம்தானே சார், எனக்கும் தரப் போகிறீர்கள்? அதன் பிறகு நான் செய்கிற வேலையைப் பார்த்து நீங்கள் அசந்து விடுவீர்கள் தெரியுமா?"

அவன் அசந்து போனது உண்மை. அவனும் அவளுமாகச் சேர்ந்து, பிறரை அயர வைத்ததும் மெய்யே.

ஏனெனில் அலுவலக வேலையை வினயமாலா கற்றாளோ என்னவோ, காதல் கலையில் 'டாக்டர்' பட்டம் பெறக் கூடத் தகுதி பெற்றாள். அவனும் சேர்ந்துதான்.

அடுத்த பத்து நாட்களுக்குள் இருவரும் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளும் முடிவுக்கும் வந்துவிட்டார்கள்.

பிறகுதான் பிரச்னைகள் எழத் தொடங்கின.

நரேந்திரனைப் பொறுத்தவரையில் எந்தவித இடையூறும் எழவில்லை.

அவன் ஒரு தனிக்காட்டு ராஜா. சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்தவன். படித்து முடித்து ஒரு விளம்பர நிறுவனத்தில், மகன் கை நிறையச் சம்பாதிப்பதைப் பார்த்த திருப்தியோடு தந்தையும் மறைந்துவிட்டார்.

கொஞ்ச காலம் தொடர்ந்து வேலை பார்த்துக் கணிசமாகச் சேமித்ததோடும் ஊரில் கிடந்த கொஞ்ச நஞ்சச் சொத்துபத்துக்களையும் விற்ப்று, சொந்தமாகவே இந்த விளம்பரக் கம்பெனியை நிறுவினான். சிறிய அளவில் தொடங்கியது என்றபோதும் தொழில் இப்போது நல்லவிதமாகவே வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தொழிலைப் போலவே வாழ்விலும் அவனுக்கு அவனே முதலாளியாய் இருக்கவே, அவனது விருப்பத்துக்குத் தடையும் இல்லாது போயிற்று.

ஆனால் வினயமாலா விஷயம் அப்படியல்ல.

குடும்பம், பெற்றோர், தம்பி, தங்கை என்று சொந்த பந்தம் நிறைய இருந்தது. தந்தையைப் பெற்ற பாட்டிகூட அவர்களோடு தான் இருந்தார்.

முதலில், வேலைக்குச் செல்ல அனுமதி பெறவே, அவள் மிகவும் போராட வேண்டியிருந்தது.

"உங்கள் பெண்ணுக்கு நாகை அடக்கவே தெரியாது. துருதுருவென்று எதையாவது பேசி, எந்த வம்பையாவது இழுத்துக் கொண்டு வந்து நிற்பாள். அவள் சம்பாதித்துத்தானா ஆகப் போகிறது?" என்று அவளுடைய தாயார் சாரதா மிகவும் தடுத்துப் பார்த்தாள்.

"அப்படி இதுவரை எத்தனை சண்டைகளை வீடுவரை இழுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்?" என்று பெற்றோரின் பேச்சில் ஆத்திரத்துடன் வினயமாலா குறுக்கிட்டாள்.

"பெயர்தான் வினயமாலா. தெரியாத்தனமாக வைத்து விட்டோம். துளி வினயம் இருக்கிறதா, பாருங்கள்! அப்பாவும் நானும் பேசும்போது குறுக்கே வருவது மரியாதை இல்லை என்பதுகூடவா தெரியாது?"

"அதற்காக, நீங்கள் என்னைத் திட்டிப் பேசினால்கூடச் சும்மா மரக்கட்டை மாதிரி உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்க வேண்டுமா? என்னால் முடியாது."

"சரி, சரி, அம்மாவும் நானும் சேர்ந்து யோசித்து விட்டுச் சொல்கிறோம். நீ கொஞ்ச நேரம் டி.வி. பார்த்துக் கொண்டு இரு". என்று மகளை அங்கிருந்து அகற்றிவிட்டு, மனைவியிடம் முருகேசன் சொன்னார். "பார் சாரு, ஒன்று இனி மேலே படிக்க வேண்டும் அல்லது உடனே திருமணம் முடித்து அனுப்பி விட வேண்டும். சும்மா வீட்டில் உட்கார்த்தி வைத்தால், வினியுடன் போராடியே நீ ஓய்ந்து விடுவாய். படிப்புக்கும் இதற்கு மேல் படிக்க வைத்தால் நம் இனத்தில் மாப்பிள்ளை கிடைக்காது. போதும் என்று அம்மாவும் நீயும் அந்தக் கூப்பாடு போடுகிறீர்கள். திருமணம், நினைத்தால் உடனே செய்வதல்ல. முதலில் நல்ல இடம் கிடைக்க வேண்டும் அதனால் திருமணம் நிச்சயமாகும் வரை அவள் ஸேலைக்குப் போகட்டும்" என்று மனைவிக்கு எடுத்துச் சொல்லிச் சம்மதிக்க வைத்தார்.

"எனக்கென்னமோ பிடிக்கவில்லை. அவள் சம்பாதித்து, நாம் சாப்பிடுவது போல ஒரு மாதிரி இருக்கிறது. உங்கள் அம்மாகூட...."

"காலத்திற்குத் தக்கப்படி எப்போதுதான் மாறப் போகிறீர்கள்? " எனச் 'சள்'ளென்று குறுக்கிட்டார் முருகேசன். "அம்மாதான் வய தானவர்கள். பழங்காலமாய்ப் பேசுகிறார்கள். உனக்கு என்ன வந்தது? அப்படிச் கஷ்டமாக இருந்தால் அவள் வருமானத்தைத் தொடாமல் தனியாக வைத்து விடு." என்று அவர் எரிச்சல் காட்டவே, அத்துடன் அந்த அம்மாள் அடங்கிப் போனாள்.

ஆனால் அப்போது டி.வி. முன் உட்கார்ந்திருந்த போது தான், வேலைவாய்ப்புச் செய்திகளில் நரேந்திரனின் நிறுவனத் தேவை பற்றிச் சொன்னார்கள். முகவரி குறித்துக் கொண்டு மறுநாளே அவனிடம் போய் வேலை கேட்டாள். அவர்களுடைய மகள்.

வேலை கிடைத்ததோடு நில்லாமல் போனசாகக் காதலும் கிடைத்தது.

வேலைக்குப் போவதற்கே அந்தப் பாடுபட வேண்டியிருந்ததே என்று, ஓரளவு எதிர்ப்பை எதிர்பார்த்தபடி தான், வினயமாலா, தன் பெற்றோரிடம் அவளது காதல் விவகாரம் பற்றிச் சொன்னாள். ஆனாலும், நரேந்திரனைப் பற்றிக் குறைப்பட எதுவும் இல்லாததால் - அவளது அபிப்ராயப்படி அத்தனை வகை நிறைவுகளும் மொத்த உருவாய் அமைந்த நரேந்திரனைப் பற்றிய விவரங்களைக் காது கொடுத்துக் கேட்டு விட்டால், அதன் பின் எல்லாம் சரியாகிப் போய் விடும் என்று தான் நினைத்திருந்தாள்.

ஆனால் எடுத்த எடுப்பிலேயே, "காதலா? கழுதை, காலை முறித்து விடுவேன். முதலிலேயே சொன்னோமே, கேட்டீர்களா? என்னமோ, நாங்கள் இரண்டு பேரும் பட்டிவிக்கிரமதித்தன் காவத்து ஆட்கள் மாதிரிப் பேசினீர்களே! இப்போது காது குளிரக் கேளுங்கள். உங்கள் மகளுக்குக் காதல் பேய் பிடித்து விட்டதாம்" என்று காச்ச பூச்சென்று சாரதா கத்திய போது திருப்பிக் கத்தாமல் பொறுமையுடன், நரேந்திரனைப் பற்றி விவரம் சொன்னாள்.

அவள் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக, அப்போது அவளுடைய தந்தை வக்கரித்துக் கொண்டார். அப்பன் ஆயி இல்லாத அனாதையை அவர் மாப்பிள்ளையாக ஏற்கமாட்டாராம்!

வினயமாலாவுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாகிப் போயிற்று. மாமி யார் மெச்சிய மருமகள் கிடையாது என்பார்கள். அவளைத் திட்டுவதில் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டாலும், இந்தப் பாட்டியும் அம்மாவுமே எத்தனை சண்டை போட்டிருப்பார்கள்! அப்படி, மாமி யார் மாமனார் பிக்கல் பிடுங்கல் என்று ஒன்றுமே இல்லாமல் மகள் ஜாலியாக இருக்கட்டும் என்று நினையாமல் இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனமானப் பேச்சு!

என்ன என்று அவர் சொன்னார் நாளைக்கு ஒன்று என்றால்

இந்தப் பையனுக்கே புத்தி கெட்டுப் போய் ஏதாவது தப்புத் தண்டாலில் இறங்கினால் அவனை யார் கண்டிப்பது? அப்படிக்கண்டிப்பதற்குக் கூட நாதியற்ற பிள்ளைக்கு அவர் பெண் கொடுக்க மாட்டாராம்!

"நீங்கள் என்ன கொடுப்பது?" என்ற வார்த்தைகள் வினயாவின் தொண்டை வரை வந்து, துடித்து, மறைந்தன.

இருக்கட்டும் அதை இப்போது சொல்லக் கூடாது. "அவர் நல்லவர், அப்பா அப்படியிருக்க, அவர் கெட்டுப் போனால் கண்டிப்பதற்கு நாதியில்லாததால் மருமகனாக ஏற்க மாட்டேன் என்பது எனக்குப் பைத்தியக்காரத்தனமாகப் படுகிறது" என்றாள் பிடிவாதக் குரலில். மெய்யாகவே அப்படித்தான் அப்போது அவளுக்குப் பட்டது. ஏனெனில் அப்போது அவளுக்கு அனுபவ அறிவு 'சைபர்' ஆயிற்றே!

அதற்குள், "அப்பாவையே பைத்தியம் என்கிறாயா? அந்த அளவுக்கு உனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்க வைத்திருக்கும் திருட்டுப் பயலுக்கு உன்னைக் கொடுக்க நான் ஒரு நாளும் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டேன். இத்தோடு இந்தப் பேச்சை விடு" என்றாள் சாரதா அதிகாரமாக.

வினயமாலாவும் விட்டு விட்டாள்.

ஆனால், எண்ணி பதினைந்தாவது நாளில், மாலையும் கழுத்து மாக ந்ரேந்திரனோடு ஜோடியாக வந்து நின்று அவர்களை அதிர வைத்தாள்.

அதைவிடப் பன்மடங்கு பெரிய அதிர்ச்சி அவளுக்காகக் காத்திருப்பது தெரியாத அறியாமையால் அன்று கர்வத்துடன் தலை நிமிர்ந்து வேறு நின்றாள்.

3

எப்போதும் அதட்டி, உருட்டி, மிரட்டிக் கொண்டு இருக்கும் தாயார், அதிர்ந்து போய், "என்னடி, இப்படிப் பண்ணி விட்டாயே!" என்று அழுகுரலில் கலங்கிய போது அவளுக்கு உள்ளூரச் சிரிப்புத் தான் வந்தது.

"பின்னே என்ன செய்வது? நீங்கள் தான் ஒரேயடியாக முடியாது என்றீர்களே!" என்று குற்றத்தை பெற்றோர் மீதே திருப்பியவள், அன்று உறுத்தியதையும் திருப்பிக் கொடுத்தாள். "நான் என்னமோ உங்கள் உடைமை மாதிரிப் பெண்ணை கொடுக்க மாட்டேன், பெண்ணைக் கொடுக்க மாட்டேன் என்றீர்களே, அப்படி நீங்கள் எடுத்துக் கொடுக்க நான் என்ன உயிரில்லாத பொம்மையா? என்னை என்ன செய்வது என்று நீங்கள் என்ன முடிவு செய்வது?"

முகத்தில் அறை விழுந்தது போல மனைவி திகைத்து நின்றதைக் காணவும், முருகேசனுக்கு ஒரேயடியாக வெறுத்து விட்டது போலும். சிரமப்பட்டு வருவித்துக் கொண்ட அமைதியுடன், "இப்போது இங்கே எதற்காக வந்தீர்கள்? திருமணம் செய்து கொண்டதை எங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக என்றால்... ஒகே! விஷயம் அறிந்து கொண்டோம். இல்லை, பெரியவர்களிடம் ஆசி பெற என்றால்... அதுவும் செய்கிறோம், பெற்ற கடன், நீ எதற்கும் கண்ணீர் சிந்தும்படி ஆகிவிடக் கூடாது என்று கடவுளை வேண்டிக் கொள்கிறேன். நல்லபடியாக இருங்கள். அவ்வளவு தானே? இடத்தைக் காலி பண்ணுகிறீர்களா? ஒருசின்ன விஷயம். இதற்கு மேல், இனி, இந்த வீட்டு வாசல்படி மிதிக்க வேண்டாம். கிளம்புங்கள்!" என்று நிதானமான குரலில் அவர் கூறி முடித்த போது, ஏனோ அவளுக்குத் தொண்டையை அடைக்கத் தான் செய்தது

ஆனால் அவர் கிளம்பச் சொன்னது, 'சுள்'ளென உறைத்து விடவே, நரேந்திரனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, 'சிவுக்'கெனத் திரும்பி நடந்து விட்டாள்.

வெளியே சென்று, நரேந்திரனின் சிவப்பு மாருதியில் ஏறும் போது, கொஞ்சம் பெருமையாகக் கூட இருந்தது. அப்பாவிடம் ஒரு பழைய அம்பாசிடர் தான் உண்டு. அதில் ஜன்னல் ஓரத்து இடத்துக் காக பிள்ளைகள் மூவருமே சண்டை போடுவார்கள்...

அவர்களது கலக்கம், நரேந்திரன் அவளை இடக்கையால் மென்மையாகப் பற்றி, மெல்ல இழுத்து, தன் மேல் சாய்த்துக் கொண்டதுமே பறந்து போயிற்று.

அடுத்துத் தொடர்ந்து சில மாதங்கள்!

சொர்க்கம் என்பது இதைவிடச் சுகமாக இருக்க முடியுமா? ஊசும். வினயமாலாவுக்கு நம்பிக்கையே கிடையாது. இதற்கு மேல் மகிழ்ச்சியாக யாராலும் - அந்தத் தேவலோக வாசிகளாலும் இருக்க முடியாது என்பது அவளுக்குத் தெள்ளத் தெளிவு.

காலையில் எழுந்தால், ஏதாவது சில விஷமம் செய்தபடியே இருவரும் பல் துலக்கி குளித்து முடிப்பார்கள். நல்லவளாய் ஒரு வேலைக்காரி... அதற்குள்ளாகப் பால்காய்ச்சி ஃபில்டரில் காஃபி போட்டு வைத்து விடுவாள்.

காபியைக் கலந்து வேலைக்காரிக்கும் ஒரு கப் கொடுத்து விட்டு, கணவனுக்கும் தனக்கும் எடுத்துப் போய்க் குடித்து முடித்தால், அவன் அன்றைய வேலைக்குத் திட்டமிட, இவள் ஏதாவது காலைச் சிற்றுண்டியைச் செய்து முடிப்பாள்.

அவன் அலுவலகம் செல்லும் போது கூடச் செல்ல அவளுக்கும் ஆசை தான். ஆனால் அவனுக்குத் தான் அதில் விருப்பம் இல்லை.

“நான் யாரையாவது ‘க்ளையன்டை’ச் சந்திக்கப் போவேன். அல்லது விளம்பரம் எடுக்கப் பொருத்தமான இடம். மாடல் என்று அலைய வேண்டியிருக்கும். நீ அங்கே வந்து, ‘மொட்டுமொட்’ டென்று கூரையைப் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியிருக்கும். அத்தோடு நான் அலுவலகத்தில் இருக்கும் நேரம் என்றாலும், நீ கூட இருந்தால் அப்புறம் எனக்கு வேலை ஒடுமா? இப்போதே சில நேரம் உன் நினைவில் வேலையை மறந்து உட்கார்ந்து விடுகிறேன். நீ அங்கேயே வந்து விட்டால் அவ்வளவு தான்” என்று நரேந்திரன் தடுத்த போது அவள் சந்தோஷமாகவே சரியென்று விட்டாள்.

இப்படி உச்சி குளிர வைத்தே தன் காரியங்களை அவன் நிறைவேற்றிக் கொண்டு இருந்தான் என்பது அப்போது அவளது மரமண்டைக்குக் கொஞ்சமும் புரியாமல் போகவே மிகவும் ஆனந்தமாகவே கணவனின் விருப்பத்துக்கு வளைந்து கொடுத்துத் தான். நினைவு தெரிந்ததிலிருந்து அவள் செய்தறியாத வளைவு!

அப்படி அவளை அலுவலகத்துக்கு வரவிடாமல் செய்து விட்டு, அங்கே அவன் புரிந்த லீலை மிகவும் அநியாயமானது.

அது பற்றி அவள் அறிந்து கொள்ள நேர்ந்த போது அவள் அப்படியே சுக்கல் சுக்காக உடைந்து சிதறிப் போனாள்.

விஷயம் தெரியும் வரை ஒரே உல்லாசம் தான். காதல் கிளிகளாக வாழ்ந்தார்கள். அதில் ஆண்கிளி காமக்கிளி என்பது பிறகு தான் அவளுக்குத் தெரிந்தது.

மாலையில் வரும்போதெல்லாம் அவளுக்கு ஏதாவது ஒரு பரிசு அது சின்னதோ பெரிதோ - ஏதாவது ஒன்று கட்டாயம் வாங்கி வருவான் நரேந்திரன். அது ஒற்றை ரோஜாவாகவும் இருக்கலாம். சோனே அல்லாவாகவும் இருக்கலாம். சேலை, சரிதாராகவும் இருக்கலாம்.

ஒரு தரம் நகைக்கடை 'ஷோ'கேசில் பார்த்தேன், பிடித்தது என்று ஒன்றரை சவரனில் ஒரு சின்ன தங்க நெக்லஸ் ஒன்று கூட வாங்கி வந்தான்.

அதெல்லாம் தன் குற்ற மனதின் குறுகுறுப்பைச் சமனப்படுத்த அவன் கடைப்பிடித்த உத்திகள் என்று அறியாமல், உள்ளம் பூரித்து, அவனிடம் ஒன்றி ஒட்டிக் கொண்டு நின்றதை இப்போது எண்ணிப் பார்க்கும் போது வினயாவுக்கு மிகுந்த அவமானமாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தது.

வேறு எதிலாவது மனதைச் செலுத்த வினயா மீண்டும் மீண்டும் எவ்வளோ முயன்று பார்த்தாள். ஏனெனில், எண்ணிப் பார்ப்பதிலேயே, காயமும் வலியும் அதிகமாவது அவள் அனுபவத்தில் அறிந்தது. ஆனால், குரங்கை நினைபாமல் மருந்து குடிக்க முயன்றவன் கதையாக, மறக்க முயன்றதே மீண்டும் மீண்டும் நினைவில் வந்து அவளை வாட்டியது.

அதிலும், நரேந்திரனின் துரோகம் பற்றி அவள் அறிந்த விதம்!

முதலில் அது பற்றி வினயாவுக்கு தகவல் கொடுத்தது அவளுடைய வேலைக்காரி கற்பகம் தான்.

கற்பகத்தைப் பற்றி வினயமாலாவுக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் உண்டு. பொய், களவு கிடையாது. வேலையில் கொஞ்சம் முன்னே பின்னே என்றாலும் சரியில்லை பார்! என்றால் முணுமுணுக்காமல், "பார்க்கலைம்மா" என்று அசடு வழியச் சிரித்து விட்டு மீண்டும் செய்து தருவாள்.

சில தினங்களாகவே அவள் சற்று யோசனையாகவே இருப்பதை வினயா கவனித்து வந்தாள்.

அன்று வேலை முடிந்ததுமே பிரிஜில் வைத்திருந்து வினயா எடுத்துக் கொடுத்த முந்தைய நாள் மிச்சம் மீதியோடு உடனே கிளம்பாமல் சற்றுத் தயங்கி நின்றாள் அவள்.

“என்ன கற்பகம், ஏதேனும் பணம் கிணம் ‘அட்லான்ஸ்’ வேணுமா?” என்று சற்றுக் கனிவாகவே கேட்டாள். கற்பகத்தினுடையது பெரிய குடும்பம். கணவனும் மனைவியுமாக என்ன தான் விழுந்து விழுந்து சம்பாரித்தாலும் அவ்வப்போது பற்றாக்குறை நோர்வதுண்டு. வினயாவும் பிசுக்காரம் பண்ணாமல் கொடுத்து விட்டுச் சம்பளத்தில் பாதி, இனாம் பாதியாகக் கழித்துக் கொள்வாள்.

“அதில்லம்மா.. உன்கிட்டே ஒரு முக்கியமான சேதி சொல்லணும். நீ ரொம்ப கஷ்டப்படுவியோன்னு தான் சொல்லக் கஷ்டமாக் கீது” என்றாள் அவள்.

சட்டெனப் பிறந்த வீட்டு ஞாபகம் வினயாவுக்கு வந்தது அங்கே யாருக்கும் ஏதுமா? ஆனால் அவளுடைய பெற்றோர் பற்றி கற்பகத்துக்கு என்ன தெரியும்?

சமாளித்துக் கொண்டு, “கம்மா சொல்லு கற்பகம்” என்று அனுமதி வழங்கினாள் வினயா.

“நம்ம அய்யாம்மா... அடிக்கடி நம்ம அய்யா கார்ல ஒரு பொண்ணை ஏத்திக்கினு போராறும்மா... அதான்...” என்று அவள் முடிக்குமுன், “என் புருஷனைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். உனக்கு வேலை முடிந்தது என்றால் மரியாதையாக வெளியேறு...” என்று ‘சுள்’னென்று விழுந்தாள் எஜமானி.

“ஊ...ம்.. அதாம்மா ஒலகத்துலே நல்வதுக்கே காலமில்லம்மா... நீ ஏதோ, நல்லவளா கீறியேன்னுதான் சொல்ல வந்தேன். நீயானாக்க, தப்பு பன்ற புருஷனை விட்டுப்பட்டு அதைச் சொல்ல வந்த எம்மேலக் கோவப்படுற, எப்பிடியோ போ. மனசு கேக்காம ஒண்ணே ஒண்ணு சொல்லுறேம்மா. நெதைக்கும் அய்யா அந்தப் பொண்ணைக் கூட்டிக்கிட்டுதான் ஆபீசுக்குப் போறாராம். எங்குட்டுக்காரக சொன்னாங்க ஊம், ஆபீசுக்குத் தான் போறாரோ, வேற எங்கினாச்சும் போவாராரோ? அய்யோ! இவ்வளவு லட்சணமாக் கீறியே, உன்னை விட்டுப் போட்டு இன்னொருத்தி சகவாசம் இந்த

அய்யாவுக்கு எதுக்கு? படிச்ச மனுஷன் தானே? நல்லது கெட்டது தெரியாது?" என்று கற்பகம் மேலும் புலம்பிய போது வினயமாலா பெரிதாக ஒன்றும் கவலைப்பட்டு விடவில்லை.

இந்த வேலைக்காரியிடம் வேறு குறை இல்லை என்று பார்த்தால் வம்பு பேசுவாள் போல என்று தான் எண்ணினாள். இது அடிப்படையே இல்லாத புளுகு என்றும் அவள் நினைக்கவில்லை. வெகுசில சமயங்களில் ஏதாவது ஒரு பெண்ணுக்கு நரேந்திரன் 'லிஃப்ட்' கொடுத்திருக்கலாம். அதைப் பார்த்து விட்டு, கற்பகத்துடைய கணவன் அதற்குக் கண். காது வைத்து மனைவியிடம் கூற, அவள் அதற்கு மேலும் மெருகேற்றித் தன்னிடம் சொல்கிறாள் என்று தான் எண்ணினாள்.

கணவன் பேச்சை உண்மையாகவே நம்பி தன் எஜமானிக்கு நன்மை செய்வதாக நினைத்தும் சொல்லியிருக்கலாம்.

ஆனால் எப்படியும், இந்தப் புகைக்கு அடியில் நெருப்பு அடியோடு கிடையாது என்பது அவளுக்கு நிச்சயம். ஏனெனில், அவளுடைய ஆருயிர் கணவனைப் பற்றி வினயமாலாவுக்குத் தெரியாதா என்ன?

வேலைக்காரிக்கும், சமாதானமாகச், "சரி, சரி. நான் அவரிடம் இது பற்றிப் பேசுகிறேன் வேலை முடிந்து விட்டால் நீ கிளம்பு" என்று கற்பகத்தை வெளியேற்ற முயன்றாள்.

ஆனால் கற்பகம் புரிந்து கொண்டு, "அம்மா, நான் சொல்றது பொய்யின்னுதானே நெனக்கிறே? நீ வேணா அவரு பின்னாலேயே போய்ப் பாரு நாலு ரோடு தள்ளி, ஒரு பொண்ணை அவரு கார்ல ஏத்துறாரா இல்லையான்னு பார்த்துட்டுப் பேசு" என்று தன் பேச்சை நிரூபிக்க முயன்றாள்.

"சரி சரி செய்கிறேன்" என்று அப்போதைக்கு அவளைச் சமாதானப்படுத்தி அனுப்பி வைத்த வினயமாலா, அதற்கு மேல் அதைப் பற்றி மறந்தே போனாள்.

அதிலும் மாலை வரும் போதே ஒரு சேலைப் பெட்டியோடு வந்து. காபி கூட அருந்தாமல், "திறந்து பார், திறந்து பார்..." என்று விரட்டித் திறக்க வைத்து. உள்ளிருந்த ஒரு வைர ஊசிப் பட்டு ஜரிகைச் சேலையைக் காட்டி, அவளை வாய் பிளக்க வைத்த போது அவளுக்குக் கற்பகத்தின் குற்றச்சாட்டு காற்றிலிட்ட கற்பூரமாய் அடையாளமே இல்லாது ஆவியாகிப் போய் விட்டது.

"ஒரு பெரிய கிளையண்ட், வினு. மாடல் இது போலச் சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு தான் நிற்க வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டார்கள். நமக்கென்ன அவன் செலவு தானே, செய்யட்டும் என்று 'கோ ஆப்டெக்ஸ்' போய்ப் பார்த்து வாங்கினோம். சேலையைப் பிறகு தனக்கு தந்து விட வேண்டும் என்று, மாடல், தன் தொகையில் மூவாயிரம் குறைத்துக் கொண்டாள். சேலை விலை ஆறாயிரம். என்னடா மாடலுக்கு வாங்கிக் கொடுக்கிறோம். நம் மனைவிக்கு வாங்காமல் எப்படி விடுவது என்று இருந்ததா? அதே போல உனக்கும் ஒன்று வாங்கி விட்டேன். கட்டிக் கொண்டு வா பார்க்கலாம்" என்றதும், சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு வந்ததும் கட்டி அணைத்ததும்...

கணவன் மேல் கொண்டிருந்த மையலினால் அப்போது அவள் ஊகித்து உணராத உண்மை அவன் சொன்னதற்கு நேர்மறான இன்னொன்று. இதே போலச் சேலை ஒன்றை நேரந்திரன், தன்னுடைய புதிய ஆசைநாயகிக்கு வாங்கிப் பரிசளித்திருக்கிறான். எப்படியும், இங்கேயும், மனைவி என்ற பெயரில் ஒருத்தி இருக்கிறாளே, என்று மனசாட்சி உறுத்தியிருக்கிறது. இன்னொன்றை வாங்கி இவளுக்கும் பரிசளித்ததன் மூலம் அந்த மனசாட்சியை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தியிருக்கிறான்.

இந்த உண்மையெல்லாம், அவனது அருகாமை இல்லாத தன்னத் தனிமையில், ஆர அமர உட்கார்ந்து யோசித்த பிறகு தானே அவளுக்குப் புரிந்தது. தொட்டுத் தடவி, ஏதாவது செய்து கிளுகி

ஞப்பூட்டிக் கொண்டிருக்கும் கணவன் பக்கத்திலிருந்தால் தான் அவளுக்கு உலகமே மறந்து விடுமே! சரியான பேக்கு!

ஆனாலும் இவ்வளவுக்கு மேலும், அந்தக் கணவனுக்காக அவளது உள்ளமும் உடலும் ஏங்குவது தான் எண்ணிப் பார்க்கவே அவளுக்கு மிகவும் அவமானமாக இருந்தது.

கற்பகம் அத்தோடு விட்டிருந்தால், நரேந்திரன் இன்னமும் இந்த ஏமாற்று வேலையைத் தொடர்ந்து கொண்டே தான் இருந்திருப்பான்.

ஆனால் வெள்ளை உள்ளம் படைத்த அந்த நல்லவள் அப்படிச் சுமமா இருந்துவிட வில்லை. சில தினங்கள் பொறுத்துப் பார்த்து விட்டு "அய்யாகைல அந்த சங்கதி கேட்டியாம்மா?" என்று மீண்டும் விசாரித்தாள்.

அப்போதும் வினயாவுக்குக் கணவனிடம் இது பற்றி கேட்கப் பிரியம் இல்லை. சர்வ நிச்சயமாய் ஒன்றுமில்லை என்று ஆகப் போகிற ஒன்று. இதைக் கேட்டு அவன் மனதைக் காயப்படுத்த விரும்பாமல், வேலைக்காரி சொன்னது போல, அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்று பார்த்துவிட்டு "ஒன்றுமில்லை பார்" என்று கூறி அவள் வாயை மூட முடிவு செய்து, அவளிடமே அந்த நேரத்துக்குச் சரியாக ஆட்டோ பிடித்துவரச் சொல்லி நரேந்திரனை அவன் அறியாது பின் தொடர்ந்தாள்.

முக்கிய வீதிகளில் சென்ற போது போக்குவரத்து அதிகமாக இருந்ததால் மாருதி வேகம் எடுக்க முடியாது போக, அவனைப் பின் தொடர்வது எளிதாகவே இருந்தது. 'சற்று நேரத்துக்குப் பிறகு, கிளைத் தெரு ஒன்றில் நரேந்திரன் திரும்பவும் வினயமாலா சற்றுத் திகைத்தாள்.

இது அவனது அலுவலகத்துக்குச் செல்லும் வழி அல்லவே!

யோசனையோடு, தெரு முனையிலேயே ஆட்டோவை நிறுத்தச் சொன்னாள்.

நரேந்திரன் காரில் இருந்தபடியே, 'ஹார்ன்' செய்யவும், 'ஸ் லீவ்லெஸ் டாப்' கம் அரைப் பாவாடையும் அணிந்த வெகு அழகானப் பெண்ணொருத்தி குதித்தோடி வந்து காரில் ஏறிக் கொள்ள இவள் பிரமிப்பிலிருந்து மீளுமுன்பே, கார் வேகம் எடுத்துச் சென்று, முனை திரும்பி கண்ணுக்கு மறைந்து விட்டது.

ஆசை கொண்ட மனம் அப்போதும் அவனைத் தப்பாக எண்ண அவளால் முடியவில்லை. ஏதாவது மாடலாக இருப்பாள். விளம்பரத்துக்கான புகைப்படத்துக்காக அவசரத்துக்கு ஒருதரம் அழைத்துச் சென்றிருப்பான் அவ்வளவே என்று தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு திரும்பி வந்தாள்.

மாலையில் வேலைக்கு வந்ததும், "பாத்தியாம்மா?" என்று ஆவலும் கவலையுமாகக் கேட்ட வேலைக்காரியிடம், "ம்... அது பார்த்தேனே... அது அது அய்யாவுடைய சினேகிதர் பெண்டாட்டி, கற்பகம். அவர் ஊரில் இல்லையாம் திரும்பி வருகிற வரைக்கும் அந்தம்மாவை அவர்கள் ஆபீசில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டுப் போகச் சொன்னாராம், அந்த சினேகிதர். அது தான். வேற ஒன்று மில்லை. நீ நிம்மதியாக உன் வேலையைப் பார்" என்று சமாளித்து வைத்தாள்.

வேலைக்காரி சமாதானமாகி விட்டாள், ஆனால் அவள்?

உள்ளே வந்து கதவைச் சாத்தியதுமே, ஆவலாக அணைத்துக் கொஞ்சிக் குலாவுகிறவனிடம் இன்னொரு பெண்ணிடம் தொடர்பு வைத்திருக்கிறாயா என்று எப்படிக் கேட்பது?

அப்போதும், அவளது கவனம் சிதறுவதை உணர்ந்து, அதற்கொரு காரணத்தையும் கண்டுபிடித்து, 'அம்மா அப்பா ஞாபகம் வந்து விட்டதா, செல்லம்? எனக்காக நீ எவ்வளவு பெரிய தியாகம் செய்திருக்கிறாய்? இதற்கெல்லாம், உன்னை நான் எவ்வளவு உயர்வாக, 'ஓகோ' என்று வைத்துக் கொள்ளப் போகிறேன், தெரியுமா? என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறியதும் எப்படி நடிப்பாக இருக்க முடியும்?"

ஆயினும் உள்ளூர் நெருடிய சந்தேகத்தையும் ஒதுக்க மாட்டாமல் மேலும் இரு தினங்கள் கணவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்று, அந்தப் பெண் தினம் ஓர் அலங்காரத்தில் காரில் ஏறி அமர்வதைக் கண்டு குமுறினாள்.

இந்த வேதனை தாங்கமாட்டாமல், ஒரு நாள், அலுவலகத்துக்கு டெலிஃபோன் செய்து பார்த்தாள். அவனிடம் கேட்டு விட்டால் நல்லது என்ற எண்ணம். ஆனால் அவன் வர நேரமாகும் என்று தகவல் கிடைத்தது.

இந்தப் பெண்ணோடு அவன் எங்கே சென்றிருப்பான்?

ஏ.சி. ஒட்டல் அறையில், அந்தப் பெண்ணோடு நேரந்திரன் சல்லாபம் செய்வது போன்ற காட்சிகள் நிஜம் போலக் கண் முன்னே தோன்றி, அவளைக் கலங்க அடித்தன.

உளைச்சல் தாங்க மாட்டாமல் அன்று கேட்டே விடுவது என்று முடிவு செய்து கொண்டு வினயா காத்திருந்தாள். "இரவு உணவு வெளியே, வினு. திரும்பி வர நேரமாகும். நீ சாப்பிட்டு விட்டு கதவில் 'லாக்' மட்டும் போட்டுச் சாத்திவிட்டுத் தூங்கி விடு. நான் வந்து என் சாவியால் திறந்து கொள்கிறேன். மேலே பேச நேரமில்லை, பை" என்று சொல்லி விட்டு போனை வைத்து விட்டாள்.

அவளுக்கு உறக்கம் எங்கிருந்து வரும்? யாரோடு டின்னர் என்று மனது குமைந்தது.

கார் வரும் சத்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தாள். அவன் தான் காரை நிறுத்தி பூட்டி விட்டு, மாடியேறி, அவர்கள் வசித்த ஃப்ளாட்டுக்கு வரும் வரை காத்திருந்து விட்டுக் கதவை திறந்தாள்.

"ஹேய்! பேசாமல் தூங்கு என்று சொன்னேனில்லையா?" என்று அவளை அணைத்து லேசாக முத்தமிட்டு விட்டு, "ஒரே வியர்வை நாற்றம் இல்லை?" என்று டவலை எடுத்துக் கொண்டு குளியல் அறைக்குள் புகுந்தான்.

உடை மாற்றி வந்தவன் அவள் நிற்பதைக் கவனித்து, "ஏண்டா, பேசாமல் படுப்பதற்கென்ன? எனக்குப் பால் வேண்டாம். அப்... பாடி" என்று படுக்கையில் சாய்ந்தான்.

"உங்களிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டும்" என்று மொட்டையாகத் தொடங்கி விட்டாள் வினயமாலா.

ஒரு வினாடி விறைப்புற்றாற் போல நிமிர்ந்தவன். உடனே தொய்ந்து, "இன்றைய வேலை, டின்னர் பற்றி என்றால் கேட்காதே. அது பரம ரகசியம். டாப் சீக்ரெட். மற்ற எதுவானாலும், ப்ளீஸ், நாளைக்குக் கேட்கிறாயா? எனக்கு ரொம்ப தூக்கம் தூக்கமாய் வருகிறது" என்று வசதியாகப் படுத்துக் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

அவளுக்குத் தொண்டைக்குள் விக்கியது.

திருமணமாகி இத்தனை நாளில் இப்படி அவளை விட்டு விட்டு அவன் மட்டுமாய் உறங்குவது இது தான் முதல் தடவை.

"உன்னைத் தொட்டுக் கொள்ளாமல் இதுவரை எப்படித் தூங்கினேன் என்பதே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது" என்பான்.

இன்று என்னவோ கேட்டுவிடப் போகிறாள் என்று அதைத் தடுப்பதற்காக அவசரமாகக் கண்களை மூடிக் கொண்டானா? தோளைப் பிடித்து உலுக்கி எழுப்பலாமா?

சீராக ஏறி இறங்கிய மார்பு அவன் உண்மையாகவே உறங்கி விட்டதைக் காட்டியது.

ஒரு வேளை உண்மையாகவே அவன் களைத்துப் போயிருந்தால்...?

பேசாமல் கட்டிலின் மறுபுறமாய் ஏறிப்படுத்தான். வெகு நேரம் தூக்கம் வர மறுத்தது. கடைசியாகத் தூக்கத்திலேயே உருண்டு படுத்தவன் கை அவள் மேல்பட இயல்பாய் அவளைக் கை வளைவுக்குள்

இழுத்துக் கொண்ட பிறகு தான். அவளும் மெல்ல உறங்கத் தொடங்கினாள். அதுவும், மறுநாள் கணவனிடம் இது பற்றி எப்படிப் பேசுவது என்று முடிவு செய்த பிறகு தான்.

மறுநாளும் கூட, வேலைக்காரி காது கேட்க எதையும் அவனிடம் பேச முடியாமல், அவன் காலை உணவு உண்டு, அலுவலகத்துக்குக் கிளம்பத் தயாராகும் வரை அவள் எதுவுமே சொல்லவில்லை.

நரேந்திரன் உள்ளே சென்று உடை மாற்றத் தொடங்கிய போது தானும் கூடவே சென்று, கதவைச் சாத்தி விட்டு, "ஒன்று கேட்க வேண்டும் என்றேனே..." என்று தொடங்கினாள்.

"முஸ்தீபெல்லாம் பலமாக இருக்கிறதே!" என்று அஞ்சியவன் போல நடித்தவாறே தன் வேலையில் மும்முரமாயிருந்தான் அவன்.

"நேற்று காலையில் அலுவலகம் போகவில்லையா? நான் டெலிபோன் செய்த போது 'வரவில்லை' என்றார்களே" என்றபடியே ஓரக்கண்ணால் அவனைப் பார்த்தாள் அவள்.

முன்தினம் போலவே அவனது தேகம் சற்றே விறைப்புறுவது நன்றாகவே தெரிந்தது. அவளுக்குப் பதில் சொல்லாமல், "நீ எதற்காக அலுவலகத்துக்குப் போன் செய்தாய்?" என்று புருவம் சுருக்கி எதிர் கேள்வி கேட்டான் அவன்.

உண்மை சொன்னால் என்னமோ அவள் அவனது நடமாட்டத்தை உளவு பார்ப்பது போலத் தோன்றுமோ என்று எண்ணி, அவசரமாக யோசித்து, "இன்று... என் சினேகிதி பாலாவுக்கு வளை காப்பு என்றேனே. போன வாரம் டெலிஃபோன் செய்து கூப்பிட்டதுமே உங்களிடம் சொன்னேனே..." என்றவள் அவன் யோசிக்கவும், "இப்போதெல்லாம் உங்களுக்கு நிறையத் தான் மறக்கிறது" என்றாள் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

அவளது குற்றச்சாட்டை மறுக்காமல், "வேலை மிகுதியில் மறந்து போகிறது என்று நினைக்கிறேன்" என்று சமாதானம் சொன்னான் நரேந்திரன்.

“அப்படி என்ன வேலை?

“அது தான் பரம ரகசியம் என்றேனே” என்று முறுவலித்த வன், அந்தப் பேச்சை அத்துடன் விடுத்து, “வளைகாப்புக்கு நீ மட்டும் போனால் போதுமல்லவா? எப்படியும் வளைகாப்பு பெண்கள் சடங்கு தானே?” என்று முடித்தான்.

“நம் திருமணமும் எப்படியோ நடந்தது. வரவேற்பும் வைக்கவில்லை. ‘உன் கணவரை எங்கள் கண்ணிலேயே காட்ட மாட்டாயா’ என்று என் சினேகிதிகள் எல்லோரும் கேட்கிறார்கள்” என்றாள் அவள் குறையோடு.

லேசாகச் சிரித்து, “இந்த வேலை முடியட்டும். பிறகு எல்லோருக்கும் பெருமையாகத் தரிசனம் கொடுத்துக் கொள்ளலாம்” என்று கைப் பெட்டியை எடுத்தவன், அவள் அருகே வந்து, கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, “வருகிறேன் டார்லிங்” என்று கதவைத் திறந்து “டாக்சியில் போ, வினு. டாக்சிகாரனிடம் ரசீது வாங்கிக் கொள். வரிக் கணக்கில் எழுதிக் கொள்ளலாம். பை பை” என்று கூறியபடியே மடமடவென்று படியிறங்கிச் சென்று விட்டான்.

சற்று நேரம் அவளுக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. என்ன சாமர்த்தியமாக அவளது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் தவிர்த்ததோடு, மேற்கொண்டு கேள்வி எழாமலும் தடுத்து விட்டானே!

தன் முட்டாள்தனம், அவளது சாமர்த்தியம், இந்த இரண்டில் எதன் மேல் அதிகம் என்று நிர்ணயிக்க முடியாதபடி அவ்வளவு ஆத்திரம் வந்தது.

இருக்கட்டும். இன்றோடு முகத்தில் விழிக்காமலேயேவா போய்விடப் போகிறோம். பிறகு பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்று உள்ளூர எண்ணியபடியே, வளைகாப்பு வைபவத்துக்காகக் கிளம்பத் தொடங்கினாள்.

அவளுக்குக் கோபம் தான். இவன் கெட்டிக்காரத்தனத்தை என்னிடமே காட்டுகிறானா என்று ஆத்திரம் தான். ஆனால் அப்படி அன்றோடு முகத்தில் விழிக்காமலே அவனை விட்டுப் பிரிந்து விடக் கூடும் என்று அப்போது அவள் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவே இல்லை

4

நரேந்திரன், வரிக்கணக்கில் எழுதிக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னதற்காக மட்டுமல்லாமல் அந்தத் தோழி ரேகா மிகவும் வசதி படைத்தவள் என்பதாலும் வினயமாலா டாக்ஸியில் தான் சினேகிதி வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

விழா நன்றாகவே நடந்தது. பழைய தோழிகள் பலரை அங்கே பார்க்க முடிந்தது. ஆனாலும், உள்ளூரக் குமைந்து கொண்டே இருந்தாள். அவளால் அந்தக் கலகலப்பில் முழுமையாக கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதிலும், அவளது கணவனைப் பற்றியும் காதல் வாழ்வைப் பற்றியும் சிலர் துருவத் தொடங்கவும் அவளுக்கு அங்கே உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை.

நல்லவேளையாக, அந்த நேரத்தில் ரேகாவுக்குப் பெண்கள் நல்லுங்கு சுற்றி முடித்து, ஆசீர்வதிப்பதற்காக ஆண்கள் உள்ளே வரத் தொடங்கினர். அவர்களுக்கு அறையின் உள்ளே வர வழி செய்வதற்காகப் பெண்கள் எழுந்து அங்கும் இங்குமாகப் பிரிந்து ஒதுங்கினர்.

வம்புக்காரத் தோழியரிடமிருந்து மெல்ல நழுவி, அடுத்த அறைக்குச் சென்று, முகத்தை வெளிப்புறம் திருப்பியவாறு, ஜன்னல் அருகே சென்று நின்றாள் வினயமாலா.

அப்போதும் வேண்டுமென்று என்று சொல்ல முடியாது. வெகு தற்செயலாகப் பார்வையை அடுத்த வீட்டுப் பக்கம் திருப்பிய வினயா, மின்சாரம் பாய்ந்தது போல் அப்படியே அதிர்த்தாள்.

இங்கிருந்து பார்க்கும் போது பக்கத்து வீட்டு ஹால் நன்றாகத் தெரிந்தது. அங்கே... அங்கே ஏதோ ஓர் இசைக்கு ஏற்ப ஓர் இளம் ஜோடி ஆடிக் கொண்டிருந்தது. ஆடிக் கொண்டிருந்த ஜோடியில், பெண், அந்த அரைப் பாவாடை, 'ஸ்வீவ்லெஸ்' சட்டைக்காரி, ஆண் இந்த ஏமானி வினயமாலாவுடைய ஆசை, அருமை, ஆருயிர் கணவன்!

பட்டப் பகல் வெளிச்சத்தில், அக்கம் பக்கம் உள்ளவர்கள் பார்க்கக் கூடுமே என்ற அச்சம் சிறிதும் இல்லாமல் ஆடியவர்கள், அப்படியே தரையில் வெறும் தரையில் வீட்டிலானால் மெத்தையின் விரிப்பு லேசாக ஓரத்தில் சுருங்கியிருந்தால் கூட எரிச்சல் படுவான். மூடு கெட்டுவிடும் என்பான். இங்கே இவளோடு 'கார்ப்பெட்டை' விரிக்காத வெறும் தரையில் சாய்ந்து கொண்டு இருந்தான்.

"ஏய்வினய், கூப்பிட, கூப்பிட அங்கே என்னடி பார்க்கிறாய்? ஏதாவது மாமியார் மருமகள் குடுமிப்பிடி சண்டை நடக்கிறதா? எங்கே நானும் பார்க்கிறேனே" என்றபடி அவள் தோளைப் பற்றினாள் ஒருத்தி.

இந்த வெட்கக்கேட்டை இவள் வேறு பார்க்க வேண்டுமா? வேறே வினையே வேண்டாம்.

அவளுக்கு ஜன்னலை மறைத்து நின்று, "ஓ.... ஒன்றுமில்லையடி. சும்மா கா.. காற்று வாங்கினேன். அங்கே கூட்டத்துக்குள் இருந்தது மூச்சு முட்டினது போல இருந்தது. வா... ரேகாவிடம் போவோம். அவளுக்கு ஆசீர்வாதம் எல்லாம் முடிந்து விட்டதா?" என்று தோழியை இழுத்துக் கொண்டு ரேகா இருந்த ஹாலுக்குத் திரும்பி வந்தாள் வினயா.

வளைகாப்புப் பெண்ணிடம் சென்று, "எனக்கு ஒரு வேலை இருக்கிறது ரேகா, நான் கிளம்பட்டுமா?" என்று விடை பெற முயன்றாள்.

கை நிறைய அடுக்கியிருந்த வளையல்களைப் பெருமிதத் தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், தோழியிடம் கவனத்தைத் திருப்பினாள். "வேலையாவது இன்னொன்றாவது! அம்மா, இவள் தான் நான் சொன்னேனே, வினயமாலா. கல்யாணம் ஆகி இது நாலாவது மாதம். பிடித்து உட்கார வையுங்கள்" என்று தாயாரைக் கிளப்பி விட்டாள்.

மகிழ்ச்சிகரமான மனநிலை எல்லோருக்குமே. வினயமாலா வைப் பிடித்து, மனையில் அமர்த்தி, "அடுத்த ஏழாம் மாதம் நீ அடுக்க வேண்டாமா? அதற்குத் தான் வளையல்காரம்மா, இவளுக்கு அடுக்குங்கள்" என்றார்கள்.

அவளது முகத்தில் பிடித்தமின்மையைக் கண்டு, "என்னடி பிள்ளைக்காக என்றால் முகத்தைச் சுளிக்கிறாயே?" என்றாள் ரேகா சற்று அதட்டலாக.

எல்லோர் பார்வையுமே மாறக் கண்டு, "அதில்லை ரேகா. அவர் வந்து... அவருக்கு இப்போது பிள்ளை கூடாது என்று ஒரு பிடிவாதம். அதனால் இதெல்லாம் வேண்டாமே என்று..." என்று தவித்தாள் வினயா.

அவளுக்கு எப்போதடா போய் நரேந்திரனையும் அந்தப் பெண்ணையும் கையும் களவுமாகப் பிடிப்போம் என்று இருந்தது. ஆனால் மற்றவர் முக்கியமாக இந்தத் தோழிகள், அறியாமல் எப்படி வெளியேறி, அதே போல் மற்றவர்கள் அறியாமலே அடுத்த வீட்டுக்குள் எப்படிச் செல்வது என்று அதே யோசனை.

எருதின் வலி காக்கைக்குத் தெரியுமா என்பது போல வினயா வின் தனிப்பு புரியாமல் அவளை மனையில் இருத்தி வளையல்

அடுக்கினார்கள். பிறகும் சாப்பிடாமல் போக விடமாட்டோம் என்று ஒரே அழும்பு! விருந்தோம்பல்தான். ஆனால் அவளுக்கு வேதனையாக அல்லவா இருந்தது!

எல்லாம் முடிந்து, ஒரு வழியாக விடுபட்டு, வாயிலுக்கு வந்து பார்த்தால், சிவப்பு மாருதியின் பின்புறம் தெரு முனையில் மறைந்து கொண்டிருந்தது.

என்ன செய்வது என்று அறியாமல், சற்று நேரம், கால் போன போக்கில் அலைந்தாள்.

சந்தேகப்படுவது போலத் தோன்றிவிடுமோ என்று அஞ்சி கேட்பதற்கே தயங்கினாளே! இவன் இவ்வளவு பெரிய தப்பை எவ்வளவு தைரியமாகச் செய்கிறான்!

இன்னொன்றும் உறுத்தியது. அந்தப் பெண் கட்டியிருந்த சேலை! அதே வைர ஊசிப் புடவை! மாடலாம்! பாதி கொடுத்தா ளாம்! என்ன கதை! 'நெல்லுக்கிறைத்த நீர்... புல்லுக்கும் அங்கே பொ்சிந்'தது போல, இவளுக்கு வாங்கியதன் பலனாகத் தனக்கும் கிடைத்திருக்கிறது. அந்தச் சேலையை அவன் முகத்திலேயே விட் டெறிய வேண்டும்.

அந்தச் சேலையைக் கட்டச் சொல்லி அப்படி அணைத்தானே! அங்கே பகலுக்கு அவள், இங்கே இரவுக்கு வினயாவா? என்ன அநியாயம்! எவ்வளவு பெரிய வீடு? இவளைத் தங்க வைப்பதற் காக வாடகைக்கு எடுத்திருக்கிறானா? சின்ன வீடு 'செட்டப்'பா?

அப்போது, அவள் பெரிய வீடா? இல்லையே! சின்ன வீட்டுக் காரிக்குத் தான் பெரிய வீடு... இவ்... வ்வளவு பெரிய வீடு! சே!

நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டு 'ஹோ'வென்று வந்து அம்மா மடியில் விழுந்து ஒரு மூச்சு அழ வேண்டும் போல் இருந்தது.

ஆனால், அவர்களைத் தூக்கி எறிந்து ஒரு வேலை செய்து விட்டு, பிறகு அதுவே வேதனை என்று ஆறுதலுக்கு அவர்களிடமே எப்படிப் போக முடியும்? சொன்னேனே, கேட்டாயா என்றால் அவளால் தாங்க முடியாதே!

அப்பா சொன்னது சரிதானோ? இங்கே பெரியவர்கள் இருந்திருந்தால் நரேந்திரனுக்கு இப்படிப் பிழை புரியும் தெரியும் வந்திராதோ? பெற்று வளர்த்தவர்களுக்குப் பயந்தேனும் ஒழுங்காக இருந்திருப்பானோ?

அய்யோ, அப்பா! எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்றே! இப்போது தாங்க முடியவில்லையே...

செல்லும் பாதையில் கண்ணும் கருத்தும் இல்லாது போகவே, எதிரே வந்த யார் மேலேயோ முட்டிக் கொண்டாள்.

தடுமாறியவளைத் தாங்கிப் பிடித்து நிறுத்தியவன், "ஹாய் பியூட்டி!" என்று அவள் கன்னத்தை வருடவும் சுய உணர்வு வந்து, "சை!" என்று அவன் கையைத் தட்டி விட்டு, அவனை உறுத்து விழித்தாள்.

ஆண்பிள்ளை தானே? வேறு எப்படி இருப்பான். ராஸ்கல்!

பார்வை தாழ், அசடு வழிந்தபடி விலகிச் சென்றவனைப் பார்க்கையில் வெறி வந்தது. இவர்களெல்லாம் பெண்களை என்ன வென்று நினைத்துக் கொண்டார்கள்? தட்டிக் கேட்க ஆள் இல்லை என்கிற திமிரா? தட்டிக் கேட்கப் பெரியவர்களால் தான் முடியுமா? அவளால் முடியாதா?

எதிரே வந்த ஆட்டோவை நிறுத்தி ஏறிக் கொண்டாள். நரேந்திரனின் அலுவலக முகவரியைச் சொல்லி அங்கே ஓட்டச் சொன்னாள்.

அலுவலகம் இருந்த கட்டிடத்தின் 'பார்க்கிங்' பகுதியில் சிவப்பு மாருதியைப் பார்த்ததும் இன்னமும் கொதித்தது. இங்கே கட்டின மனைவிக்கு டாக்சியும் ஆட்டோவும் எவனோ ஒரு கழுதைக்குக் காரா?

விடுவிடென்று அலுவலகத்துக்குள் சென்று, அவனது அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

அவசரமாக ஓடி வந்து, வழியை மறித்து, "சார் 'மீட்டிங்கில்' இருக்கிறார். இப்போது பார்க்க முடியாது" என்ற பெண்ணை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் வினயமாலா.

இளம் பெண், அழகியும் கூட. விட்டால் அந்த 'ஜகதலப் பிரதாபன்' போல தன்னைச் சுற்றிலும் அழகிகளாக நிறுத்தி விடுவான் போல இருக்கிறதே!

"என்ன பெரிய மீட்டிங்? நான் யார் தெரிகிறதா? உன் எம்.டி.யின் மனைவி" என்று அவளைப் பிடித்து நகர்த்தி விட்டுக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

உள்ளே, கதவுக்கு நேரே பெரிய மேஜைக்குப் பின்னால் நேரேத் திரனும், கதவுக்கு முதுகு காட்டியபடி மேஜைக்கு இந்தப்புறமாக நல்ல உடையணிந்த இருவரும் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

கதவு திறக்கப்பட்டதும், புருவச் சுளிப்புடன் நிமிர்ந்த நேரேந்திரன், மனைவியைக் கண்டதும் திகைத்தான். "ஆனால் உடனேயே, "மிகவும் முக்கியமான வேலையில் இருக்கிறேன் வினயா. எதுவானாலும் பிறகு..." என்றவனை ஆத்திரத்துடன் இடைமறித்தாள் வினயமாலா.

"வேலையாவது மண்ணாங்கட்டியாவது" என்று அவள் சீறிய போது குரல் கீச்சிட்டது. "நான் மனைவி. எந்த இடத்திலும் எதிலும்

நான் தான் முதல். நான் மட்டும் தான் முக்கியம். உங்கள் வாழ்க்கையில் எனக்கு மட்டும்..."

திகைப்புடன் பார்த்தவர்களிடம் மன்னிப்பு வேண்டி விட்டு, எழுந்து அவளிடம் வந்தான் நரேந்திரன். "இப்போது உன்னை என்ன பிடித்துக் கொண்டு ஆட்டுகிறது? சொல்வதைக் கேள். இப்போது உன்னிடம் பேச எனக்கு நேரம் இல்லை. முதலில் நீ வீட்டுக்குப் போ. வேலை முடிந்து நான் வந்த பிறகு எதுவானாலும் பேசலாம்; கிளம்பு..." என்றான் வேகமாகவும், சற்று அதிகாரமாகவும்.

"முடியாது நீங்கள் என்ன நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள் என்று எனக்கு உடனே..."

பொறுமையிழந்து, மனைவியின் தோளைப் பற்றி அறைவாயிற்புறமாக திருப்பினான் நரேந்திரன். "அறிவுக் கெட்ட முட்டாள்தான். முதலில் இங்கிருந்து வெளியே போ!" என்று உறுமினான். அவளை இழுத்துச் சென்று வெளியே கொண்டு போய் விட்டு விட்டு, அங்கே கையைப் பிசைந்து கொண்டு நின்ற பெண்ணிடம், "இதற்கு மேல் உள்ளே யாரையும் வர விடாதே. மீறி வர முயன்றால் வாட்ச்மேனைக் கூப்பிட்டு வெளியேற்று" என்று உத்தரவிட்டான். மீண்டும் மனைவியிடம் திரும்பி, "அந்த மாதிரிக் கேவலத்துக்கெல்லாம் இடம் வைத்துக் கொள்ள மாட்டாய் என்று நினைக்கிறேன். நல்லபடியாகவே போய் விடு" என்றவன் மீண்டும் தன் அறைக்குள் சென்று கதவை உள்ளே சாத்திக் கொண்டான்.

கன்றிச் சிவந்து குடான கன்னங்களைக் கையால் அழுத்தியபடி ஒரு கணம் வினயா பிரமித்து நின்றாள். தன்னிடம் பணி புரிகிறவர்கள் முன்னிலையில் நரேந்திரன் மனைவியை - அவளை அவமானப்படுத்தி விட்டான்! சின்ன வீட்டு மயக்கமா? இனி அவளது வாழ்வு எப்படி இருக்கப் போகிறது என்பதற்கு இது ஒரு சின்ன உதாரணமா?

ஆனால் இந்த மாதிரி எல்லாம் அவமானப்பட்டுக் கொண்டு மூலையில் முடங்கிக் கிடக்க அவள் ஒன்றும் கையாலாகாதவள் அல்லவே!

நிமிடத்தில் தீர்மானித்து, வேகமாக வெளியே சென்று மீண்டும் ஆட்டோ பிடித்தாள்.

நேராக வீடு வந்து சேர்ந்தவள், தன் பொருட்களில் அவசியமானவற்றை மட்டுமாக எடுத்துப் பெட்டியில் அடுக்கினாள்.

மேஜை முன் அமர்ந்து ரத்தினச் சுருக்கமாக ஒரு கடிதம் எழுதினாள்.

எந்த வகையிலும் அவனை அழைக்கப் பிரியமற்று மொட்டையாகவே கடிதத்தை தொடங்கினாள்.

"அலுவலகத்தை விட்டுப் போகச் சொன்னீர்கள், நான் உங்கள் வாழ்வை விட்டே போகிறேன். பெற்றோரிடம் திரும்பிச் செல்லும் எவு நான் ரோஷம் கெட்டவள் அல்ல என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். என்னைத் தேட முயற்சி செய்ய வேண்டாம். தேடினால்... இப்போதைக்கு வாழ்ந்து காட்டுகிற எண்ணத்தில் தான் இருக்கிறேன். போலீஸ் மூலமாகவோ, பத்திரிகை மூலமாகவோ என்னை தேட முயற்சித்தால் நிச்சயமாய் தற்கொலை செய்து கொள்வேன். நான் சொன்னதைச் செய்கிறவள் என்பது நினைவிருக்கட்டும்" என்று முடித்தவள், வெறுமனே வினயமாலா என்று கையெழுத்திட்டு அவன் கண்ணில் படும்விதமாக மேஜை மேலேயே வைத்தாள்.

பெட்டியோடு வெளியே வந்து, கதவைப் பூட்டி, சாவியை, ஜன்னல் வழியே சோபாவுக்கு அடியில் விழுமாறு விசிறி எறிந்து விட்டு மடமடவென்று படியிறங்கிப் போனாள்.

பெங்களூரில் வினயா தேடி வந்தது வேறு ஒரு சினேகிதியை. ஆனால் அவளுடைய குடும்பம் வீட்டை விற்று விட்டு, வெளிநாட்டுக்குக் குடி பெயர்ந்திருந்தது.

எதிர்வீட்டில் இருந்த உறவினரைப் பார்க்க வந்த கிருத்திகா தான், மலைத்து நின்ற வினயாவைக் கண்டு அணுகி இங்கு வந்த விவரம் அறிந்து, தன்னோடு அழைத்துச் சென்று, தான் பணிபுரிந்த ஒட்டலிலேயே வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்து, அவளை நிமிர வைத்தவள்.

உலகத்தில் யாருக்காவது நன்றிக் கடன் மட்டுமே பட்டிருப்பது என்றால் அது இவளுக்குத்தான் என்று வினயமாலா அடிக்கடி எண்ணுவது உண்டு.

எதையும் இலகுவாக எடுத்துக் கொள்கிறவள் அவள், வினய மாலா நொந்து வந்திருப்பவள் என்பது புரிந்ததால், தூண்டித் துருஷுவது இல்லை. ஜோக் அடிப்பதும், சிரிப்பதுமாக, வினயமாலாவையும் பழசை நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருக்க விடாமல் கலகலப்பாக இருக்கச் செய்தாள்.

திருமணத்தைப் பற்றி வினயமாலா இங்கு யாரிடமும் சொன்னது இல்லை. கிருத்திகாவிடம் மட்டும் ஒரே ஒரு தரம் மறக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்று அதைக் குறிப்பிட்டதோடு சரி. கிருத்திகாவும் குறிப்பறிந்து அது பற்றி யாரிடமும் பேசியது இல்லை.

அவர்களது அவசரக் கல்யாணத்தை ரிஜிஸ்டர் ஆபிசில் மாலை மாற்றி கொண்டார்களே தவிர தாலி என்று நரேந்திரன் கட்டவில்லை. பிறகு வீட்டில், அவனது முதல் வருமானத்தில் வாங்கியது என்று சொல்லி, ஒரு மெல்லிய சங்கிலியை அவளுக்கு அணிவித்திருந்தான். அதையே புனிதமாக கருதி வினயா கழற்றாமல், எப்போதும் அணிந்திருப்பாள். பிரிந்து வந்த போதும், அதை மட்டும் கழற்றி வைத்து விட்டு வர அவளுக்கு மனம் வரவில்லை. சின்ன வெங்கடாசலபதி வாக்கெட்டுடன், அதைத் தாலி

என்று யாரும் கருத வழியில்லை. எனவே அவள் திருமணம் ஆன வள் என்றும் யாரும் நினைக்கவில்லை. தினம் தினம் கூட இருந்து வேலை செய்த வின்சென்ட் உட்பட.

முதலில் எல்லாம், எப்போதுமே உள்ளூர நமநமவென்று ஒரு வலி இருந்து கொண்டே இருக்கும். அதை மறைத்துக் கட்டாயமாய் ஒரு புன்முறுவலைப் பூசிக் கொண்டு இருப்பாள். முழு நேரமும் நடிப்பு தான்.

மெல்ல மெல்ல முயன்று, மற்ற விஷயங்களில் கவனம் செலுத்தி, அந்த மூன்று மாதத் திருமண வாழ்வை மறக்க வெகுவாக முயன்று ஓரளவு அவள் வெற்றியும் கண்டாள். வேலையில் நல்ல பெயர் வாங்கியது கூட, அதில் முழுக் கவனம் செலுத்தியதால் தான்.

அப்போதும், யாரோ யாரோடோ பேசியதில் அவள் காதித் விழுந்த சில வார்த்தைகளில், சட்டை டிசைன்களில் பொத்தான்களில்... என்று வினாடிக்குள் நரேந்திரனின் நினைவு வந்து அவளைப் பாடாய்ப் படுத்தும்.

இதெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து, இனி வருகிற காலத்தில் எப்போதோ ஒரு நாள் நரேந்திரனைப் பற்றிய நினைவோ, அதன் வலியோ இல்லாமல் அவளும் முழு மனதோடு சிரிக்கவும் கூடும் என்று வினயமாலா கொஞ்சம் நம்பிக்கை கொள்ளத் தொடங்கிய சமயம் அது. மீசை நரைத்தாலும் ஆசை நரைக்காத கிழவன் ஒருவனின் தகாத பேச்சு எல்லாவற்றையும் தட்டிக் கவிழ்த்து, அவள் மீண்டும் தவியாய்த் தவிக்கும்படி செய்து விட்டது.

மறுநாள் வேலைக்கு வந்த வினயமாலாவின் சற்றே சிவந்த கண்களையும், தேவைக்கு அதிகமாக 'மேக்கப்' போட்ட முகத்தையும் கவனித்து விட்டு, ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த வின்சென்ட், அவளது பார்வையில் அதைச் சொல்லாமலே விடுத்து கைகளால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு கண்ணை உருட்டினான்.

தன்னை மீறி முறுவலித்து விட்டு, "இரண்டு நாட்களில் தானாகச் சரியாகி விடும்" என்ற அந்தப் பேச்சை முடித்து விட்டு, ரிஜிஸ்டரைக் கையில் எடுத்தாள் அவள்.

சில தினங்களாகத் தன்னை யாரோ பின் தொடர்வது போல ஒரு பிரமை வினயமாலாவுக்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருந்தது. திரும்பிப் பார்த்தால் யாரும் அவளைக் கவனிப்பது போலவே இராது. ச்சு... ஒன்றுமிராது, என்று தோளை குலுக்கி விட்டுப் போக லானாள்.

ஆனால் இதன் மர்மம், அன்று வேலை முடிந்து விடுதிக்குத் திரும்பிய போது, ஆள் நடமாட்டமே இல்லாத சாலையில், இரவு வேளையில் அந்தக் கிழவன் தேவராஜன் அவளை வழி மடக்கிய போதுதான் புரிபட்டது.

"கெக்கெக்கே..." என்று வில்லன் சிரிப்பு சிரித்து விட்டு, "என்னடி, அன்றைக்குக் கள்ளப் புருஷன் காப்பாற்ற வந்தானே, இப்போது என்ன செய்வாய்? நல்ல பஞ்சு மெத்தையில் சொகுசாய் இரு என்றால் எகிறினாய். பாவம், இந்தக் கட்டாந்தரையும் மரத்தடியும் தான் உனக்கு கொடுத்து வைத்தது" என்றபடியே, அவள் மிரண்டு நிற்கிறாள் என்று எண்ணி அலட்சியமாக அவளது தோளைப் பற்றினான்.

அவ்வளவு தான் அவனுக்குத் தெரியும்.

தொப்பையில் கழுத்தில், தோளில் வழுக்கைத் தலையில் என்று சரமாரியாக கை வெட்டுகளும், குத்துகளும் விழ, ஐந்தாவது நிமிடம் பெரிய பெரிய மூச்சாய் வாங்கிய படி அந்த தேவராஜன் தரையில் கிடந்தான்.

கல்லூரியில் சும்மா 'டெமான்ஸ்ட்ரேஷனுக்காக' வந்துவிட்ட வினய மாலாவின் ஆர்வத்தைக் கண்டு பல பாடங்களை அவளுக்கு

சூக் கற்று கொடுத்த கராதே மாஸ்டரை நன்றியுடன் நினைத்துக் கொண்டு, கைகளைத் தூசு தட்டினான் வினயமாலா.

தரையில் கிடந்து அச்சத்துடன் விழித்தவனை அலட்சியமாய் நோக்கி, "என்ன சார், போதுமா? இன்னும் வேண்டுமா?" என்று ஓர் எட்டு முன்னே எடுத்து வைத்தாள்.

நடுக்கத்துடன் கைகூப்பியவன் பார்வையில் பயத்தோடு, ஒரு வெறியும் இருப்பதைக் கவனித்துவிட்டு, "இதோ பார், காசைக் கொடுத்து, யாராவது ஆளை வைத்து என்னைக் கொண்டு போய் விடலாம் என்றோ, எனக்கு வேறு ஏதாவது கெடுதல் பண்ணலாம் என்றோ ஏதாவது மடத்தனமாகத் திட்டமிட்டாயானால் அதை உடனே விட்டுவிடு. எனக்கு ஏதாவது தீமை நேர்ந்தால் அதற்கு நீதான் பொறுப்பு என்று இப்போதே போலீஸ் கமிஷனருக்குத் தகவல் கொடுத்து விடப் போகிறேன். கமிஷனர் மகள் என் சினேகிதி. எனக்கு ஏதாவது நேர்ந்ததோ, அப்புறம் உன்னை உண்டு இல்லை என்று ஆக்கி விடுவார்கள். ஜாக்கிரதை" என்று எச்சரித்து விட்டுத் தன் வழியே சென்றாள்.

மீண்டும் ஆத்திரம் பொங்க அவளை வெறித்த தேவராஜன், உடனே விழிகளைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். அவன் செய்துவரும் 'சைடு பிசினசு'க்குப் போலீஸ் கமிஷனரின் அறிமுகம் எல்லாம் கொஞ்சமும் ஒத்து வராது. ஆனாலும் இவளை - இந்த மாதிரி அவனை இழிவுபடுத்திவிட்ட இவளை எப்படியாவது பழிவாங்க முடியுமானால், அப்... பாடியோவ்! ராட்சசி என்னமாய் அடித்து விட்டாள்!

மூக்கி முனகியபடியே மெல்ல எழுந்தான் அவன்.

வின்சென்டிடம் சொன்னது போலவே, இரண்டு நாட்களில் மீண்டும் வாழ்க்கை பழைய மாதிரியே செல்லலாயிற்று.

இப்படி இருக்கையில், மீண்டும் அவளது அமைதியை அடியோடு அழிக்கவென்று ஒன்று நடந்தது.

அந்த 'ஸ்லீவ்லெஸ்' சட்டை, அரைப் பாவாடைக்காரி நரேந்திரனின் சின்ன வீட்டுக்காரி, அந்த ஒட்டலிலேயே தங்குவதற்காக வந்து நின்றாள்.

5

அந்தப் பெண் - அவள் பெயர் மாதவி என்று அறிந்தபோது, வெகு பொருத்தமாகத்தான் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று வெறுப்புடன் நினைத்தாள் வினயமாலா - அவள் ஒட்டலில் 'செக்இன்' பண்ணியபோது நல்லவேளையாக அது அவளது வேலை நேரமாக இல்லாதிருந்தது.

மறுநாள் பொறுப்பு ஒப்பன், க்கும்போது, "ஒரு தேனிலவு ஜோடி, வினயா. இழைகிறார்கள் பார்! அநேகமாக அறையை விட்டு வெளியே வரவே மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்" என்று கூறிக் கிருத்திகா சிரித்து விட்டுப் போனாள்.

சென்னையிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று அறிந்தபோதும், அந்தப் பெண், தன் வாழ்வைக் கெடுத்த பாவிடாக இருக்கக்கூடும் என்ற எண்ணமே அவளுக்குக் கிடையாது.

ஒடிசலாக ஓர் இளைஞன், 'ஹனிமூன்' வந்தவர்கள் சுற்றிப் பார்க்க எந்த இடம் மேல் என்று கேட்டபோது அவளுக்குக் குறுநகை தான் அரும்பியது.

ஒகோ, இவர்தான் மாப்பிள்ளை மகானுபாவரா என்று வேடிக் கையாக எண்ணியபடியே, காணவேண்டிய இடம், டாக்சி பற்றி விவரித்தாள்.

ஒட்டல் டாக்சியையே ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, கால் மாற்றி நின்றவன், அவனது அறைக்குத் தொடர்பு தருமாறு வினயாவிடம் வேண்டினான்.

மனைவி அங்கே எடுக்கவும் "எவ்வளவு நேரம் டார்லிங்?" நின்று நின்று என் காலுக்கு வேர் முளைத்து விடப்போகிறது" என்று அவன் கூறியது காதில் விழாதது போன்ற பாவனையுடன் புன்முறுவலை அடக்க முயன்றாள் வினயமாலா.

மனைவி ஏதோ பதில் சொல்லவும் "ஓகே, வெளியே நிற்கிறேனே, டாக்சி பக்கத்தில் ஐந்தே நிமிடம். அதற்குள் வரவில்லை என்றால் நான் பாட்டில் டாக்சியில் ஏறிப் போய் விடுவேன். அப்புறமாய் நீ 'நெறை' என்று அருவி வடிப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. ஓகே? உடனே வா" என்று ரிசீவரை வைத்தான்.

"தாங்க்ஸ் சிஸ்டர்" என்று சிநேகமாய் முறுவலித்து, 'மேக்கப்' வேண்டாம் என்றால் கேட்பது இல்லை. பழக்கம் விடமாட்டேன் என்கிறதாம்! நான் வெளியே உள்ள செடி கொடிகளையேனும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன். மாதவி வந்து உங்களிடம் கேட்டால் விவரம் சொல்லி அனுப்புகிறீர்களா, சிஸ்டர்?" என்று இலகுவாகப் பேசினான் அந்த இளைஞன்.

"ஓகே சார்" என்று அவள் புன்னகை செய்ய, "சார் இல்லை சந்திரன் பை..." என்று தலையசைத்துவிட்டு அவன் நகர்ந்தான்.

ஐந்து நிமிடம் பத்தான பிறகும் அந்த மாதவி 'மேக்கப்' முடிந்து வந்தாளில்லை.

அருகில் வின்சென்ட்டிடம் விவரம் சொல்லிவிட்டு, "இதுவரை சேர்ந்த பணத்தை ஆஃபீஸ் ரூமில் சுட்டிவிட்டு வருகிறேன் வின்சென்ட். நீங்கள் மிஸஸ் மாதவி சந்திரன் வந்தால் அவளுடைய கணவர் இருக்குமிடம் சொல்லி அனுப்புங்கள்" என்று கூறிவிட்டு, ரசீது புத்தகம், பணம், ரிஜிஸ்டர் சகிதம் வினயா கிளம்பிச் சென்றாள்.

பணத்தைக் கட்டி விட்டுத் திரும்பி வந்தபோதுதான் அவளுக்கு அந்த பலத்த அதிர்ச்சி நேர்ந்தது.

வின்சென்டிடம் ஏதோ பேசிவிட்டு, ஓட்டமும் நடையுமாக வெளியே விரைந்து கொண்டு இருந்தாள் அவள்! வினயமாலாவின் வாழ்வை அழித்த அந்தக் கிராதகி!

பட்டப்பகல் வெளிச்சத்தில் கட்டிப்பிடித்து ஆடினாளே, அவ னும்கூட வந்திருக்கிறானா?

கடவுளே இன்றைய உலகம் சிறியதாகிவிட்டது என்பது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் இவ்வளவு சின்னதாகி விட வேண்டுமா? எங்காவது கண் காணாமல் மறைந்து விட முடியுமா என்று யோசித்து, அது முடியாது என்பதை உணர்ந்து, மெல்ல இருப்பிடத்தை அணுகியபோது வின்சென்ட் வேறு சொன்னான்.

"தேனிலவுப் பெண் ஜொலிக்கிறாள் அல்லவா? அலங்காரத்துக்கு அவள் எடுத்துக் கொண்ட நேரம் அவ்வளவும் தரும்" என்று அவன் கூறியபோது வினயமாலாவுக்குச் சற்று நேரம் ஒன்றுமே புரியவில்லை.

இவள் எப்படித் தேனிலவுப் பெண்ணாக - திருமதி மாதவி சந்திரனாக இருக்க முடியும்...? மாதவி என்ற பெயர் மிகவும் பொருத்தம்தான். ஆனால் சினேகமாகச் சிரிக்கும் அந்த இளைஞனின் மனைவியாக இவள் எப்படி இருக்க முடியும்?

ஆனால் அவள் இருந்தாள். திருமதி சந்திரனாக, அந்தச் சந்திரனின் தோளிலேயே, தொத்தும் கிளிபோலச் சாய்ந்த வண்ணமே திரும்பி வந்தாள்.

இருவரும் நேரே உணவறைக்குச் செல்வதைக் கண்டு, இடையில் ஒரு தரம் வினயமாலா அங்கே சென்று பார்த்தாள்.

ஒரு கையால் உண்டபோது, அடுத்த கை இணையோடு பின்னிப் பிணைந்திருப்பதைக் கண்டு உள்ளூர வலியுடன் திரும்பினாள்.

நரேந்திரனும் அவளும் கூட இப்படித்தான் ஒட்டிக் கொண்டே இருந்தார்கள். கடைசியில்...

ஆனால் இவள் எப்படி இவனோடு?

சாவியைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்போது, தன்னை அவளுக்கு அடையாளம் தெரிகிறதா என்று வினயமாலா நோட்டமிட்டாள்.

அவள் அறிந்த பாவனையே இல்லாமல் அந்தச் சந்திரனோடு ஒட்டி நிற்கவும், "பெங்களுர் எப்படி இருக்கிறது, மிஸஸ் சந்திரன்?" என்று பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்தாள்.

"ம்ம்...ஜோராய்! என்று அழகாகச் சிரித்து விட்டுப் போனாள் அவள்.

இல்லை வினயாவை அவளுக்குத் தெரியவே இல்லை. ஒரு வேளை, தான் திருமணம் ஆகாதவன் என்று நரேந்திரன் அவளிடம் பொய் சொல்லி இருப்பானா? அவ்வளவு கிராதகனா அவள் கணவன்? சேச்சே...இருக்காது. இவள் நடிக்கிறாள்!

"மேடம், முன்னூற்றி ஏழாம் நம்பர் சாவி கேட்டேன்..." என்று ஒரு குரல் சற்று எரிச்சலோடு கேட்கவும், சட்டென நடப்புக்குத் திரும்பி, "சாரி சார்..." என்று சாவியை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

இதை இத்துடன் விட்டுவிட வினயமாலாவுக்கு மனமில்லை.

தன் கணவனை மயக்கி, அவனுடைய குடும்பத்தை அழித்த ஒருத்தி எவ்வளவு சாதாரணமாக இன்னொருவனோடு 'ஹனிமூன்' கொண்டாடுகிறாள்.

இவளது முகமூடியைக் கிழித்தே தீரவேண்டும் போல வெறி உண்டாயிற்று. அதே சமயம், சினேகமாய்ச் சிரிக்கும் அந்தச் சந்திரனை நோக்கிக்வும் அவளுக்கு மனம் வரவில்லை.

இதே குறுகுறுப்பில் இருந்தவளுக்கு அன்று ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

ஹோட்டல் 'காம்பளக்சி'ன் காட்டேஜ் ஒன்றில் தங்கி இருந்த வர்கள், ஏதோ கொண்டாட்டம் என்று அவளையும் கூப்பிட்டிருந்தார்கள். சென்று தலையைக் காட்டிவிட்டு, வேலையைக் காரணம் காட்டி உடனே திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தபோது, அந்த மாதவியை அவள் தனியே சந்தித்தாள்.

நீச்சல் குளத்தில் அவள் கணவன் நீந்திக் கொண்டிருக்க, அழகுற வளர்க்கப்பட்டிருந்த செடி கொடிகளுடனே அவற்றை ரசித்த படி மாதவி உலாவிக் கொண்டிருந்தாள்.

பின்னே, தண்ணீரில் நனைந்தால் இந்த மேக்கப் கலைந்து விடாதா என்று வக்கிரமாய் நினைத்தவளுக்கு, இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் எண்ணமும் உடனே உண்டாயிற்று.

தன் போக்கில் நடந்து கொண்டிருந்தவளின் எதிரே சென்று, நின்று, "உங்களுக்கு என்னைத் தெரிகிறதா?" என்று நேரடியாகக் கேட்டாள்.

சிறு வியப்புடன் வினயமாலாவை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு, "இல்லை" எனத் தலையசைத்தாள் மாதவி. "ஏன்? நாம் முன்பு எப்போதேனும் சந்தித்திருக்கிறோமா? எனக்கு அப்படி ஏதும் ஞாபகம் இல்லையே! நான் லேசில் மறப்பவளும் இல்லை. அதுவும் இவ்வளவு அழகான பெண்ணை நிச்சயமாய் மறந்திருக்க மாட்டேனே!" என்று புன்னகை செய்தாள்.

சோப்பா? இதில் உச்சி குளிர வேண்டுமா என்று ஆத்திரமாக நினைத்து விட்டு, "நான் நரேந்திரனுடைய மனைவி. எந்த நரேந்திரன் என்று கேட்டு விடாதீர்கள். 'ரீச்ஆல்' விளம்பர நிறுவனத்தின் ஆர்ட் டைரக்டர். எம்.டி. எல்லாம் அவர்தான். நினைவு வருகிறதா?" என்று சற்று. ஏளனமாகக் கேட்டாள் வினயமாலா.

யோசனையாக மற்றவளை நோக்கிவிட்டு, "நரேந்திரன் சாரை மறக்கும் அளவுக்கு நான் நன்றி கெட்டவள் அல்ல" என்றாள் மாதவி.

பின்னே? அந்த வைர ஊசிச்சேலைக்கான நன்றியாவது இருக்க வேண்டாமா? அதுபோல இன்னும் என்னென்ன கொடுத்தானோ? இனி இவளிடம் என்ன, எப்படிப் பேசுவது?

வினயமாலா யோசித்துக் கொண்டு இருக்கும்போதே, "வேறு ஒன்றும் இல்லாவிட்டால் வழிவிடுகிறீர்களா? என் கணவர் குளித்து முடிகிற நேரம் ஆயிற்று" என்றாள் மாதவி நாகுக்காக.

உன்னிடம் பேசப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லாமல் சொல்கிறாளா? என் கணவரோடு கட்டிப்பிடித்து ஆட மட்டும் பிடித்ததோ என்று உள்ளூர ஆத்திரத்துடன் "இந்தப் புது ஆளுக்கு உன் பழைய கதை தெரியுமா?" என்று கேட்டுவிட்டாள் வினயா.

லேசாகப் புருவம் சுருக்கி, "என்ன பழைய கதை?" என்று மாதவி வினவினாள்.

"அதுவா? காதல் கதை. உங்கள்...பழ...ய...கா...தல் கதை. அங்கே சென்னையில் நடத்திய நாடகம்..." ஏனாமும் கொதிப்பு மாக வினயமாலா மேலே பேசவும் குறுக்கிட்டு, "காதலாவது, மண்ணாங்கட்டியாவது? என்னவோ, மாடலாக, அறிமுகமான உடனேயே என்னை வைத்து டி.வி, 'ஸ்பாட்' எடுத்து என்னை முன்னுக்குக் கொண்டு வந்தவருடைய மனைவியாயிற்றே என்று பார்த்தால் ரொம்பப் பேசுகிறீர்களே!" என்று படபடத்தாள் மற்றவள்.

பயந்து நடுங்குவாள் என்று பார்த்தால் இவள் படபடக்கிறாளே என்பதோடு, அவள் சொன்ன 'மாடல்' 'ஸ்பாட்' என்ற வார்த்தைகளும் சேர்ந்து வினயமாலாவைத் திகைக்க வைத்தன.

மேலே என்ன பேசுவது என்று புரியாமல் அவள் தயங்கிய போது, "ஹாய், டார்லிங்!" என்று அந்தச் சந்திரனின் குரல் ஒலிக்க, 'ஸ்விட்ச்' போட்ட மாதிரி மாதவியின் முகம் பளிச்சென மலர்ந்தது. எதிரே ஒருத்தி இருப்பதையே மறந்தவள்போல, அவளைச் சுற்றிக் கொண்டு கணவனை நோக்கி ஓடினாள்.

அந்த ஒரு வினாடியில் வினயமாலாவுக்கு ஏதோ திரை விலகியது.

இது, இந்த மலர்ச்சி - இது பொய்யாக இருக்க முடியாது. இந்த மலர்ச்சியின் பின் இருக்கும் அன்பையும் சந்தேகிக்க முடியாது.

அவளுக்கு தன் தேனிலவு நினைவு வந்தது. இப்படித்தான், நரேந்திரனின் குரல் கேட்டாலே உள்ளம் துள்ளுமே!

பின்னே அவள் தன் கண்ணால் பார்த்தது பொய்யா? அவள் ஒன்றும் அடுத்தவர் பேச்சைக் கேட்டு முடிவெடுக்கவில்லையே!

ஒரு வேளை முன்னுக்கு வருவதற்காக, மனம் சம்பந்தப்படாமல், நரேந்திரனிடம் காதல் போல நடித்து ஏமாற்றினாளா?

அந்தப் பெரிய வீடு...நரேந்திரனின் வருமானம் அந்த வீட்டுக்கு மாதா மாதம் வாடகையை அலட்சியமாக எடுத்து வீசும் அளவுக்கு அதிகம் இல்லையே! முடியாதது இல்லையென. ஆனாலும்...

என்னென்ன எண்ணங்கள் மனதில் முட்டி மோத அவள் வெகுவாகக் குழம்பிப் போனாள்.

மீண்டும் ஒரு தரம் மாதலியோடு தெளிவாகப் பேச வினயமாலா வெகுவாக முயன்றாள்.

அவளது முயற்சியைக் கண்டுதானோ, அன்றி அதுபற்றிய எண்ணமே இல்லாமலோ, மாதவி அதற்குரிய வாய்ப்பைத் தராமலே கணவனோடேயே சுற்றிக் கொண்டு இருந்தாள்.

மூன்று நாள், இரண்டு நாளாகி, இனி நாளை இந்தத் தேனிலவு ஜோடி கிளம்பப் போகிறது என்ற நிலை வந்ததும் வினயா பொறுமை இழந்தாள்.

கடைசி நாளான அன்று காலை, இருவருமாக, டைனிங் ஹாலை நோக்கிச் செல்வதைக் கவனித்தாள், வின்சென்டிடம் ஓர்

ஐந்து நிமிடம் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டு, சந்திரன் தம்பதியை நோக்கி விரைந்தாள்.

அவர்களை அணுகி, "மிஸஸ் மாதவி" என்று அவள் அழைக்கவும், இருவருமே நின்று திரும்பிப் பார்த்தனர்.

முறுவலித்து, "நீங்கள் போங்கள் மிஸ்டர் சந்திரன். உங்கள் மனைவியிடம் தான் ஒன்று கேட்க வேண்டும்...அவர்கள் மா...மாலாமே! அழகுக் குறிப்புகள்...ஒன்றிரண்டுதான். சீக்கிரம் முடித்து விடுகிறேன். நீங்கள் போய் உணவுக்கு 'ஆர்டர்' கொடுத்தால், உணவு வருமுன் என் கேள்விகளை...வந்து...நான் பேசி முடித்து விடுவேன்..." என்றாள் அவள் அவசரமாக.

கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். லேசாகத் தோளைக் குலுக்கி விட்டுச் சந்திரன் செல்ல, "என்ன?" என்று மிடுக்காகக் கேட்டாள் மாதவி.

ஒரு மூச்சு எடுத்து, "பாருங்கள் மாதவி. உங்களோடு நான் தனியே கொஞ்சம் பேச வேண்டும். அதற்கு வாய்ப்பளித்தால் உங்களுக்கும் நல்லது; எனக்கும் நல்லது" என்றாள் வினயமாலா.

"எனக்கு நல்லது எது என்று எனக்கே தெரியும். அதை நீங்கள் சொல்லத் தேவையில்லை" என்றாள் மாதவி அலட்சியமாக.

"பிறகு நான் உங்கள் கணவர் முன்னிலையிலேயே இதுபற்றிப் பேச நேரிடும்" என்று வினயா சற்று மிரட்டுவது போலக் கூறினாள்.

ஸ்டைலாகத் தோளைக் குலுக்கித் "தாராளமாக!" என்றாள் அடுத்தவள். "என் கணவருக்கு மறைத்து என் வாழ்வில் ஒன்றுமே கிடையாது".

ஒன்றும் இல்லையா...? அப்படியென்றால்...? வினயாவின் நெஞ்சுக்கூட்டினுள் என்னவோ செய்தது. மாதவியை வெறித்து நோக்கிவிட்டு, "அன்று இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பாக ஸ்ரீநகர்

காலனி பங்களாவில் என்ன நடந்தது?" என்று தழுதழுத்த குரலில் வினவினாள்.

"அதை இங்கிருந்து பேசுவதைவிடச் சற்று ஒதுக்குப்புறமாய் அமர்ந்து பேசுவது மேல் அல்லவா?" என்று கேட்ட ஆண் குரலில் திகைத்து நிமிர்ந்து பார்த்தாள் வினயமாலா.

சந்திரன்தான்.

அவள் முகம் கலக்கமுறவும் "பயப்பட வேண்டாம். எங்கே யும் தவறாக எதுவும் நடந்திராது என்பது எனக்கு நிச்சயம். வாருங்கள். உள்ளே சென்று எதையாவது சாப்பிட்டபடியே பேசலாம். உங்களைப் பார்த்தால் பலநாள் பட்டினி கிடந்தவர் போலத் தோன்றுகிறது" என்று குரலில் கனிவுடன் அவன் அழைக்கவும், வினயாவுக்குக் கண் கலங்கியது.

"எனக்கு வே...வேலை நேரம்" என்று குரல் கரகரத்தவளுக்கு, இவனது நம்பிக்கை நமக்கு இல்லையே என்று மனம் கூசியது.

ஆனால் அவள் பார்த்தாளே! அந்த வைர ஊசிச் சேலையில் இவள். அவன்...இருவரையும் அவளே கண்ணால் பார்த்தாளே! இதற்கு என்ன விளக்கம் இருக்க முடியும்" என்று பதைத்தவளுக்குச் சொரேல் என்று ஒன்று உறைத்தது.

அப்படியும் இருக்கக்கூடுமோ?

தெரிந்தாக வேண்டும். உடனே தெரிந்தாக வேண்டும்.

ஒடிப்போய் வின்சென்டிடம் இன்னமும் ஓர் அரை மணி நேரம் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டாள்.

அவள் குரலில் மன்றாடலை உணர்ந்து, "நோ...ப்ராப்ளம்!" என்று அனுப்பி வைத்தான் அவன்.

வினயமாலா திரும்பிச் சென்றபோது அங்கே மாதவி மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"அவர் உள்ளே இடம் பார்த்து வைக்கப் போயிருக்கிறார். நீ வந்ததும் கூட்டி வரச் சொன்னார்" என்றவன், மற்றவன் முகத்தைப் பாராமலே வேகமாக சாப்பாட்டு அறையினுள் சென்றான்.

அவளுக்குத் தன் மீது கோபம் என்பது வினயமாலாவுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது. அவள் மீது குற்றம் இல்லாமல் இருக்குமானால் அந்தக் கோபம் நியாயமானதும் கூட.

உள்ளே இருந்த அரை இருளுக்குக் கண்கள் பழக்கமானதும் பார்த்தால், ஓர் ஒதுக்குப்புறமாக உள்ள ஒரு சாப்பாட்டு மேஜை முன் உட்கார்ந்து அவர்களுக்காகச் சந்திரன் காத்திருந்தான். என்ன சொல்லி ஏற்பாடு செய்தானோ, அதற்குள் மூன்று தட்டுகளில் இட்டிலியைக் கொணர்ந்து வைத்துக் கொண்டு இருந்தான் வெயிட்டர்.

இன்னும் வேறு ஏதோ 'ஆர்டர்' பண்ணிவிட்டு, உள்ளே வந்து அமர்ந்த இருவரையும் பார்த்துச் சந்திரன் புன்னகை செய்தான்..." காலையில் வாக்கிங் போனது எங்களுக்கு ஒரே பசி. உங்களுக்கு இட்லி பிடிக்குமல்லவா? சாப்பிட்டுக் கொண்டே பேசுங்கள்" என்றான்.

மரியாதைக்காக உட்கார்ந்து ஸ்பூனால் இட்லியைச் சும்மாவே ணும் வெட்டிக் கொண்டிருந்த வினயமாலாவுக்குத் தொண்டை இறுகிப் போயிற்று. செறுமிச் சரிபடுத்திக் கொண்டு, "அன்று அந்த பூநீசர் காலனி வீட்டில் "டி.வி.ஸ்பாட்டுக்காகப் படப்பிடிப்பு நடந்ததா?" என்று கம்மிய குரலில் கேட்டாள்.

"ஆமாம்" என்றாள் மாதவி வெடுக்கென்று, "ஒரு கிரானைட் கம்பெனிக்கான விளம்பரப்படம். ஒரு தொடர் விளம்பரம். வரிசையாக ஐந்து 'ஸ்பாட்' எடுத்தார்கள். ஆண் மாடலாக வந்தவர் சினிமாவாய்ப்புக் கிடைத்ததால் இதில் கவனம் இல்லாமல் அரைகுறையாகச் செய்து அவசரப்பட்டார். கிரானைட் கம்பெனிக்காரர் நேரத்திரன் சாரையே நடிக்கச் சொன்னார். "ஹீரோ மாதிரி பளிச்சென்று நீங்களே இருக்கையில் கண்டவன் காலில் விழுவானேன்" என்று மிக

வும் வற்புறுத்தினார்கள். கொள்ளைப் பணம் அந்த 'கிரானைட்' காரர்களிடம். செலவு செய்ய அஞ்சாதவர்கள். எனக்கு ஒரு வைர ஊசிச் சேலைகூட அரை விலையில் கிடைத்தது. டி.டி. சாட்டலைட் டி.வி.பேப்பர்கள் என்று பெரிய ஒப்பந்தம். அதனால் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தவென்று நரேந்திரன் சாரே நடித்தார்...இதையெல்லாம் நான் உங்களுக்காகச் சொல்கிறேன் என்று எண்ண வேண்டாம். என்னை 'மாடலிங்' கில் பெரிய ஆள் ஆக்கினது மட்டுமில்லாமல், இவர் வீட்டில் 'மாடல் பெண்ணா' என்று தயங்கியபோது மாதவி நல்ல பெண் என்று அடித்துப் பேசி இவருடைய பெற்றோரைத் திருமணத்துக்குச் சம்மதிக்க வைத்து எங்களுக்குப் பெரிய உதவி செய்தவர், நரேந்திரன் சார். அதனால்தான் - அவரைப் போய்த் தப்பாக நினைக்கிறீர்களே என்று சொன்னேன்'' என்று ஒரு எரிச்சல் குரலிலேயே மாதவி சொல்லி முடித்தாள்.

வினயாவின் நெஞ்சுக்குள் யாரோ சம்மட்டியால் ஒங்கி அடித்தார்கள். கண்களில் பளபளத்த கண்ணீர் கீழே சிந்தி விடாமல் அடக்க அவள் அரும்பாடு படவேண்டியிருந்தது.

அப்போதே, 'வெளிச்சத்தில்' என்று நினைத்தாளே. படப்பிடிப்பு லைட்டிங் ஒளி அது. அதைப் போய்ப் பகல் வெளிச்சம் என்று எண்ணி...அவள் பார்த்த கோணத்தில் கேமரா, லைட்பாய் யாரும் தெரியாமல் இவர்கள் மட்டுமே கண்ணில் பட்டிருக்கிறார்கள்! உடனே போய்ப் பார்த்திருந்தால் உண்மை தெரிந்திருக்கும். அதற்கு விடாமல் வளையலடுக்கி, சாப்பிட வைத்து...இதை விதி என்பதா...? விதியைப் போய்க் குற்றம் சொல்வானேன்? அவளுடையது மூடமதி!

“நரேந்திரன் என் சகோதரனுடைய நண்பர்தான். அதனால் என் பெற்றோருக்கு அவரிடம் மிகுந்த மதிப்பு உண்டு” என்று தன்பங்குக்கு விளக்கினான் சந்திரன்.

மேலும் கொஞ்ச நேரம் வினயாவுக்குப் பேச முடியாமல் போயிற்று. பெருமூயற்சி செய்து, "இ...இப்போது அ...அவர் எப்படி இருக்கிறார்?" என்று தொண்டை அடைக்கக் கேட்டாள்.

அவளை வெறித்து நோக்கிவிட்டு, மாதவி பதிலுரைத்தாள். "அவருக்கென்ன? ராஜா போல இருக்கிறார். முதலில் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டார் போலத் தான் தோன்றியது. இப்போது தேறிவிட்டார். இப்போது வேறு திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாராம்." என்று மகிழ்ச்சியோடு அறிவித்தாள்.

அதற்கு மேல் வினயமாலாவால் தாங்க முடியாமல் எழுந்து விட்டாள். "சாரி. எனக்குப் பசியில்லை. நான் போகிறேன். நீங்கள் சாப்பிடுங்கள். வந்து...வந்து...உண்மை தெரிய வைத்ததற்காக உங்களுக்கு நன்றி..." என்றவள் உதட்டைப் பற்களால் அழுத்தி விம்மலை அடக்கியபடி வேகமாக அங்கிருந்து சென்றாள்.

6

விம்மலை அடக்கியபடி ஓடிய வினயமாலாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாதவியின் முகத்தில் சற்றும் பரிதாபம் தெரியவில்லை. மாறாக சிறு கோபத்துடன் கூடிய திருப்திதான் இருந்தது.

வினயமாலா கண்ணுக்கு மறையும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்திரன், மனைவியிடம் திரும்பி, "ஏன் மது. அப்படிச் சொன்னாய்? திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவதாக நேந்திரன் ஒன்றும் சொல்லவே இல்லையே?" என்று விசாரித்தான்.

"பட்ட்டும் என்றுதான்" என்றாள் அவள் இரக்கமற்று. "அன்றைக்குப் படப்பிடிப்பைப் பார்த்து உண்மை என்று நினைத்து இந்த அம்மாள் பாட்டில் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிப் போய் விட்டாள்.

நரேந்திரன் சார் என்ன பாடு பட்டார் தெரியுமா? அந்த வேதனையை இவளும் கொஞ்சமாவது பட வேண்டாமா?"

"கண்ணீரோடு செல்வது கொஞ்சம் பரிதாபமாக இருந்தது" என்றான் சந்திரன்.

"இவள் லிட்டர் லிட்டராய் வடித்து, அதிலேயே வேதனையைக் கரைத்துத் தீர்த்து விடுவாள். ஆனால் நரேந்திரன் சார்?" என்றுகோபம் தனியாமலே கேட்டுவிட்டு, மாதவி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். "சொல்லப் போனால் இந்த மாதிரி ஒரு சந்தேகப் பிராணியோடு வாழ்வதைவிட அவர் வேறு திருமணம் செய்வதே மேல்" என்றாள் யோசனையோடு.

"அதை முடிவு செய்வது மிஸ்டர் நரேந்திரனின் உரிமை என்று நினைக்கிறேன்! அவர் இந்தப் பெண்ணை உயிர் என்று நினைக்கும் போது அது பற்றி வேறு பேசவதுகூடத் தவறு" என்றான் சந்திரன். குரலில் கண்டிப்புடன்.

நீங்கள் சொல்வது சரிதான் என்று ஒத்துக் கொண்டாள் மாதவி. மேலும் யோசித்து விட்டு "நரேந்திரன் சாருக்கு ஒரு ஃபோன் போடலாமா?" என்று கேட்டாள்.

"என்ன சொல்லுவாய்? உன்னையும் அவரையும் பார்த்து சந்தேகப்பட்டவள் இங்கே இருப்பதாகவா? அதை நீ சொல்வது அவ்வளவு நன்றாயிருக்குமா?"

"அப்படி இல்லை. அவர் மனைவியை இங்கே பார்த்ததாக மட்டும் சொல்கிறேன். சரிதானா?"

"ம்ம்...ஆனால் டெலிஃபோனில் வேண்டாம் மது. அது இங்கே உள்ள போர்டின் மூலமாகத்தானே போகும்? அதைவிட, நாளைக்குச் சென்னை சென்றதும் முதலில் அவரிடம் சென்று நேரிலேயே சொல்லிவிடலாம். டெலிஃபோனைவிட நேரில் இலகுவாகப் பேசவும் முடியும்." என்று சந்திரன் கூற மாதவியும் அதை ஒப்பினாள்.

அதன் பிறகு அவர்கள் இருவரும் மற்றவர்களை ஒதுக்கி மறந்துவிட்டு, வேறு சில அயிட்டங்களையும் வாங்கி உண்டபடியே உல்வர்சமாகப் பேசிக் கொண்டு இருந்து விட்டு மெல்லக் கிளம்பினர்.

அவர்கள் இருவரும் வெளியேறிக் கண் மறைந்ததும், அவர்களுக்கு முதுகு காட்டி அமர்ந்து உண்டு கொண்டிருந்தவன் மெல்லத் திரும்பினான்.

"என்னையா அடித்தாய்? அடி என் கராத் தே கட்டழகி, உன்னைப் பழிவாங்க நல்ல ஆயுதம் கிடைத்து விட்டதடி. இனி நீ வாழ்நாள் முழுதும் கணவனைப் பிரிந்து கண்ணீர் விடும்படியாகச் செய்யவில்லை என்றால், என் பெயர் தேவராஜன் அல்ல" என்று வஞ்சினத்தோடு முணுமுணுத்தான்.

சற்று நேரம் தீவிரமாக யோசித்தபடியே காபியை மெல்ல உறிஞ்சிக் குடித்தான்.

பில் கொண்டுவருமாறு வெயிட்டருக்குச் சைகை செய்து, பில் பணத்தைக் கட்டிவருமாறு அவனிடமே பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பினான்.

வெகு தாராளமாக 'டிப்ஸ்' அளித்தவன், இன்னொரு ஐநூறு ரூபாய் நோட்டை எடுத்து மடித்து கைக்குள் வைத்துக் காட்டியபடியே, "உன் வேலை நேரம் எப்போது முடிகிறது?" என்று கேட்டான்.

வெயிட்டருக்கு பண நோட்டில் இருந்து பார்வையை அகற்ற முடியவில்லை. அதையே பார்த்தபடி, ப... ப... பனிரெண்டு மணிக்கு" என்றான் அவன்.

"சுமார் பனிரெண்டரைக்கு கடைசி காட்டேஜின் பின்புறம் வந்த இதை வாங்கிக் கொள்கிறாயா? சரியாகப் பகல் பனிரெண்டரை மணிக்கு" என்றான் தேவராஜன்.

பனிரண்டரை மணிக்கு வினாடி பிந்தாமல் அந்த வெயிட்டர் அங்கே காத்திருந்தான்.

"பரவாயில்லையே! ரொம்பவும் கரெக்டாக வந்து விட்டாயே!" என்ற தேவராஜன், அந்த ஐநூறு ரூபாய்த் தாள்களிலேயே ஒரு கத்தையை எடுத்துக் காட்டினான். "இதோ பார், உன் சம்பளம் எனக்குத் தெரியும். இதிலே, உன் சம்பளத்தைப் போல இருபது மடங்குப் பணம் இருக்கிறது. நான் சொல்வது போலச் செய்தாயானால் இது உனக்கு" என்றான்.

ஆசையும் பயமுமாக அந்த வெயிட்டரின் முகம்மாறி உணர்ச்சிகளைப் பிரதிபலித்தது. கடைசியாக அச்சமே வென்றுவிட, "அடிதடி எல்லாம் நம்மளுக்கு ஒத்து வராதுங்க" என்றான் சோகமாக. இவ்வளவு பணம் கைக்குக் கிட்டாமல் போகிறதே என்ற வருத்தமே அவனுக்கு.

"அடிதடியா? அய்யோ! அது எனக்கும் பிடிக்காதப்பா. அந்த மாதிரி வலிக்கிற சமாச்சாரத்தின் பக்கமே நான் போவதில்லை, தெரியுமா?" என்றான் தேவராஜன். ஒரு தடவை பட்டது, இந்தப் பிறவிக்கே போதுமே! ஆனால் வாங்கிய கணக்கோடு நிற்கலாமா? திருப்பிக் கொடுக்காமல் போனால் கணக்கு எப்படித் தீரும்? ஏதோ அவனால் ஆனது, அவளுக்கு மன வேதனையைக் கொடுத்து விட்டுப் போகிறான்! மற்ற வகையில்தான் கையைக் கட்டிப் போட்டு விட்டாளே, சண்டாளி!

எப்படியோ, கணக்கு சரியானால் சரி என்ற வக்கிரத்துடன் நினைத்தான். கணக்கைச் சரி செய்ய வாய்ப்பு கிடைக்கும்போது அதை விட்டுவிடக் கூடாதல்லவா?

"பின்னே, என்ன சாரு?" என்று கேட்ட வெயிட்டரின் கண்களில் மீண்டும் ஆசை பரிமளித்தது.

'சொல்கிறேன். முதலில் எனக்குச் சில விவரங்கள் தெரிய வேண்டும்' என்று ஓர் ஐநூறு ரூபாயை நீட்டினான். "முதலில் உன் பெயரைச் சொல்லு".

மேலும் அவனுக்குத் தேவைப்பட்ட விவரங்களை அறிந்து கொண்டதும் அந்த 'வெயிட்டர்' சுப்பாராவ் செய்ய வேண்டிய வேலையைச் சொன்னான்.

"அய்யோ, இவ்வளவுதானாங்களா?" என்று முதலில் உற்சாக மடைந்த சுப்பாராவ் சற்று யோசித்துவிட்டுக் கலவரமடைந்தான். "மறுநாளே விஷயம் வெளியே தெரிந்து போய்விடும் சார். அந்தக் கிருத்திகாம்மா பெரிய மேனேஜருக்குச் சொந்தக்காரங்க வேறே. என் சீட்டைக் கிளிச்சிருவாங்க, சாரு. அப்புறம் பெண்டாட்டி பிள்ளையோட நானு தெருவிலே இல்லே நிக்கணும். வேண்டாமுங்கோ" என்று மறுத்தான்.

"முட்டாளாக இருக்கிறாயே!" என்றான் தேவராஜன். "நீ ஏன் தெருவில் நிற்க வேண்டும். பெரும்பாலும் இதனால், அவர்கள் இரண்டு பேரும் கல்யாணம் தான் செய்து கொள்வார்கள். அதனால் விஷயம் தெரிந்தால் உனக்கு இனாம் தான் கிடைக்கும். அப்படியே தகராறு ஆகி, உனக்கு வேலை போகிறது என்று வைத்துக் கொள், இந்தப் பணம் அதுதான். நான் தருகிற பணம், மொத்தமாக இருக்குமே! அதிலே பாதியைப் போட்டாலே ஒரு டிக்கடையோ, சிறு தீனிக்கடையோ தொடங்கிவிடலாம். ஒரே வருஷத்தில் நீ நாலு பேருக்கு வேலை கொடுப்பாய். அப்புறம் எவ்வளவோ வளருவாய்! இப்படி நாலு பேரிடம் கையேந்திக்கொண்டே எத்தனை காலம் வாழப் போகிறாய்?" என்று ஒதினான், அந்தக் கிழட்டு சைத்தான்.

மனக் கண்ணின் முன்பு தன்னுடைய சொந்த ஓட்டல் திறப்பு விழா கோலாகலமாக விரிய, ஒப்புதலாய்த் தலையாட்டினான் சுப்பாராவ்.

“எதற்கும் ‘அட்வான்ஸ்’ கொஞ்சம் வைத்துக் கொள்” என்று ஓர் ஆயிரம் ரூபாயை கொடுத்து, அவனது ஆசையை மேலும் கிளறிவிட்டு விட்டு, அடுத்த வேலையைக் கவனிக்கச் சென்றான் தேவராஜக் கிழவன்.

சென்னையில் அவனது தொழில் தொடர்பாளர்களிடம் விசாரித்து நரேந்திரனின் விளம்பரக் கம்பெனியைக் கண்டு பிடித்தான். அவர்கள் மூலமாகவே நரேந்திரனோடு அவன் தொடர்பு கொண்ட தன் பயனாக, ஒரு பெரிய தொலைக்காட்சி விளம்பரப் படம் எடுப்பது தொடர்பான பேச்சு வார்த்தைக்காக, தேவராஜனைச் சந்திக்க வென்று, நரேந்திரன் பெங்களூருக்குக் கிளம்பிச் சென்றான்.

அடுத்து, வினயமாலா வேலை செய்த ஒட்டல் காம்ப்ளக்ஸின் ‘காட்டேஜ்’ ஒன்றை, வரிசையாக இருந்த ‘காட்டேஜ்’களின் வரிசையில் கடைசியாக சுற்றிலும் நிறையச் செடி கொடிகளுடன் கூடிய சுற்றுப் பெரிய தோட்டத்துடன் தனிமை விரும்பிகளுக்கென்றே கட்டப்பட்டிருந்ததை டெலிஃபோன் மூலம் முன்பதிவு செய்தான்.

நரேந்திரன் வருகைக்காக இன்னோர் ஒட்டலில் போய்க் காத்திருந்தான். அந்த ஒட்டலில் அவனைச் சந்திக்கும்படிதான் நரேந்திரனுக்குத் தகவல் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

அன்று மாலையில் சந்திரன் தம்பதியினர் அறையைக் காலி செய்து ஒட்டலை விட்டுக் கிளம்பினர்.

பெல்காப்டனிடம் சொல்லி, அவர்களின் சாமான்களை டாக்சியில் ஏற்ற ஏற்பாடு செய்தது வினயமாலாதான்.

ஆள் அனுப்பி, அறையைச் சரிபார்த்துவிட்டு, கணக்குப் பார்த்து, ‘டெப்பாசிட்’ தொகையில் மீதியை எண்ணிக் கொடுத்தவன், தன் அடைப்புப் பகுதியை விட்டு வெளியே வந்தான்.

மாதவியின் அருகில் வந்து, அவள் கையை மெல்லப் பற்றி, “மாதவி, நீங்கள் தயவு செய்து என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.

நான்...நான் மிகவும் முட்டாள்தனமாகத் த...தப்பாக நினைத்து விட்டேன். சாரி..." என்று வருத்தமாய் உரைக்கவும், மாதவி இளகிவிட்டாள்.

"சேச்சே...என்ன நீங்கள், என்னிடம் போய் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு?" தவறு செய்வது மனிதனுக்கு இயற்கைதானே, திருத்திக் கொண்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். இப்போது நான் போய்..."

"நீ மட்டுமென்ன? நானும்தான். இப்போது நாங்கள் இருவரும் போய் வருகிறோம், மிஸஸ் நரேந்திரன்" என்று இருவருக்குமாகச் சேர்த்து விடை பெற்றான் சந்திரன்.

கணவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுத் தானும் விடைபெற்றுக் கொண்டு மாதவியும் கிளம்பினாள்.

அவர்களோடு, நரேந்திரனோடு உள்ள கடைசித் தொடர்பும், பிரிந்து போய்விட்டது போல் உணர்ந்தாள் வினயமாலா.

டாக்சியில் செல்லும்போது, "ஏன் அப்படிக்குறுக்கிட்டுப் பேசினீர்கள். அவனைப் பார்த்தால் பாலமாக இருந்தது. ஆறுதலாக இரண்டு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பலாம் என்று நினைத்தேன்..." என்று மாதவி குறைபட்டாள்.

"என்ன சொல்வதாக இருந்தாய்?"

"நரேந்திரன் சாரிடம் எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி அனுப்பி வைப்பதாகத்தான்."

"அதைப்பற்றி அவரிடம் சொல்வது நம்ம கடமை இல்லையா? அத்தோடு, இப்போது நரேந்திரன் என்ன மாதிரி மனநிலையில் இருக்கிறார் என்று உனக்கு என்ன தெரியும்? ஒருகால், நேற்று நீ சொன்னது போல வேறு திருமணம் செய்யக்கூட உத்தேசித்திருக்கலாம். நிலைமை அப்படி மாறியிருந்தால், இவர்களை ஆசை

காட்டி முன்னிலும் அதிகமாக நோகடிப்பது போல ஆகாதா? நரேந்திரன் இருப்பிடம் அவர் மனைவிக்குத் தெரியும். இப்போது வினய மாலா இருக்குமிடத்தை அவருக்குத் தெரிவிப்போம். அதற்கு மேல் அவர்கள் வாழ்வு நம் பொறுப்பல்ல. அது அவர்கள் பாடு" என்றான் சந்திரன்.

ஒத்துக்கொண்டு தலையாட்டினாள் அவன் மனைவி.

ஆனால் மறுநாள் அவர்கள் இருவருமாக நரேந்திரனைச் சந்திக்கச் சென்றபோது, அவன் ஊரில் இல்லை என்ற தகவல்தான் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

அன்று வேலை முடிந்து, மாற்று ஆட்களிடம் தேவையான விவரங்கள், கணக்குகள், பணம் எல்லாம் ஒப்படைத்து விட்டு, ஓர் ஐந்து நிமிடம் சாதாரணமாய் இரண்டொரு வார்த்தை பேசிவிட்டு, வினயமாலாவும் வின்சென்ட்டும் கிளம்பியபோது மணி ஆறரை இருக்கக்கூடும்.

அவரவர் பொருட்களோடு, வாயிலை அடைந்ததும் 'பை' சொல்லி, அவரவர் இடத்துக்குச் செல்லப் பிரிகிற சமயம், சுப்பா ராவ் ஓடிவந்தான்.

"சார் சார்...சார் சார்...கொஞ்சம் நில்லுங்க சார். வினயாம்மா நீங்களும் தான்" என்று இருவரையும் நிற்கச் சொல்லிவிட்டு அருகில் வந்து நின்று மூச்சு வாங்கினான்.

"என்னப்பா? என்ன வேண்டும்...சொல்லு!" என்று பொறுமையிழந்து கேட்டாள் வினயமாலா.

"எனக்கு ஒண்ணும் வேண்டாங்கோம்மா...நம் கிருத்திகாம்மா இல்லே, அவங்கதான் உங்க ரெண்டுபேர் கிட்டேயும் என்னவோ பேசணுமாம். அதனாலே..."

"கிருத்திகாதான் ஊரில் இல்லையே!" என்றான் வின்சென்ட்.

“வந்தாச்சு, வந்தாச்சு சாரு. பெரிய மாணேஜருக்கு போன் பேசி சொல்லியிருக்காங்கோ. பெரிய மாணேஜர்தான் என்னை அனுப்பினாருங்கோ” என்றான் சுப்பாராவ் கோர்வையாக.

அறையின் தனிமைக்கு இப்போதே சென்று, இன்றைக்கும் அழுவானேன் என்றிருந்தது வினயாவுக்கு. “கிருத்திகா வீடு ரொம்ப தூரம். ஆனால் அவள் வரச் சொன்னால் காரணமில்லாமல் இராது. வருகிறீர்களா?” என்று வினயமாலா வின்சென்டிடம் கேட்க, அவளும் ஒப்புதலாகத் தலையாட்டினான்.

“அந்தம்மா ஓடு” வரைக்கும் போக வேணாம்மா. அவங்களே இங்கேயே வராங்களாம்.

அப்படியானால், ‘இங்கேயே உட்காரலாமே!’ என்று வர வேற்பு ஹாலின் இரு பக்கச் சுவர் முழுமைக்கும் ஓடிய சோபாவை இருவரும் நோக்கவும், சுப்பாராவ் மீண்டும் அவசரமாகக் குறுக்கே புகுந்தான்.

“இங்கே இல்லம்மா...ஆளுங்க வந்துகிட்டும் போய்கிட்டும் இருப்பாங்களே! அங்க தனியா, அந்தக் கடைசி காட்டேஜ் இருக்கு தில்லம்மா? அங்கிட்டுப் போயி உள்ளார உக்காந்திருக்கச் சொன்னாங்களாம்.

“கிருத்திகா நம் இருவரிடமும் அவ்வளவு ரகசியமா என்ன பேசப் போகிறாள்!” என்று வின்சென்ட் அதிசயப்பட்டான்.

“அது...அவங்க கல்யாணம்...அவங்களுக்குக் கலியாண மின்னு பெரிய மேனேஜர் சார் என்னமோ பேசிட்டு இருந்தாரும்மா...நீங்க ரெண்டு பேரும் அந்தம்மாவுக்கு ரொம்ப சினேகித மில்ல? உங்ககிட்ட நேர்ல, முதல்...ல சொல்ல வேணுமின்னு நினைச்சிருப்பாங்க” என்று கிருத்திகாவின் மனதில் புகுந்து வந்த வன்போல சுப்பாராவ் விவரித்தான்.

கிருத்திகாவுக்கு கல்யாணம் என்றதும் இருவர் முகங்களும் மலர்ந்தன. வினயமாலாவின் இறுக்கத்தைக்கூட அது ஓரளவு விரட்டிவிட்டது.

“இருக்கும்...இருக்கும். வாருங்கள், வின்சென்ட்” என்று காட்டேஜ் பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கிய வினயமாலா, ஒன்று நினைவு வர, நின்று ‘கடைசி காட்டேஜ்’ புக்காகி இருக்கிறதல்லவா?” என்றாள் யோசனையாக.

“ஆமாம். ஆனால் நாளைக் காலையான் வருகிறார்களாம். ஆனால் காட்டேஜை அவர்கள் பேரிலேயே வைத்திருக்கும்படி சொல்லியிருக்கிறார்கள். வேண்டுமானால் இன்றைக்கும் சேர்த்து வாடகை வாங்கிக் கொள்ளும்படி சொன்னார்கள். எனக்குதான் போன் வந்தது. சரிதான், மூட்டை மூட்டையாய் வைத்திருக்கிறார்கள் போல என்று இன்றைக்கே, ‘எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது’ என்று கணக்கில் எழுதிவிட்டேன்” என்றான் வின்சென்ட்.

“அய்யோ, வின்சென்ட், அவர்கள் வராமலே இருந்து கழுத்தை அறுத்து விட்டால் என்ன செய்வீர்கள்” என்று சற்று கவலையுடனே வினயமாலா எச்சரித்தாள். அப்படி ஏதேனும் நடந்து விட்டால், நன்றாக மாட்டிக் கொள்ள மாட்டீர்களா?”

“அப்படி ஏதேனும் ஆனால், ஒட்டல் லாபத்தைக் கருதித்தான். அதிலும் ‘கஸ்டமர்’ இப்படிச் சொன்னதால்தான் செய்தேன் என்று ஜி.எம்.மிடம் போய் நின்றவிட வேண்டியதுதான். நம் கிருத்திகாவை முன்னேவிட்டுக் கொண்டு சென்றால் முடிந்தது விஷயம்.” என்று சிரித்தான் வின்சென்ட்.

இதுமாதிரி உதவியெல்லாம் கிருத்திகா நிறைய செய்வாள். ஜெனரல் மானேஜர் அவளுக்கு உறவு என்பது வேறு அதற்கு மிகவும் வசதியாக இருந்தது. ஆனால், அவளை ஏமாற்ற முயன்றால் மட்டும் ‘பத்ரகாளி’யாகிவிடுவாள்.

இப்படியே கிருத்திகாவைப் பற்றி பேசியபடியே இருவரும் கடைசி 'காட்டேஜை' அடைந்தார்கள்.

அதன் உள்ளே சென்றால் உட்காரவே இடம் இல்லை.

காட்டேஜினுள் ஒரு சோபா செட் கிடக்கும். ஆனால் அன்று சுத்தம் செய்யும்போது என்ன நேர்ந்ததோ, மூன்று சோபாக்களும் இரண்டு ஒற்றையும் ஒரு இரட்டை சோபாவுமாக மூன்றுமே தண்ணீரில் தொப்பலாக நனைந்து கிடந்தன. நடுவில் கிடக்கும் டீபாயில் மேற்புறக் கண்ணாடி உடைந்து கிடந்தது.

சுற்றிப்பார்த்தபடியே, "என்ன எல்லாம் இப்படிக் கிடக்கிறது? சுத்தம் செய்ய வந்தவர்கள் இசுருபிசுகாக விழுந்து மண்டையை உடைத்துக் கொண்டார்களா? என்னவென்று பார்க்கலாம்" என்று உரக்க யோசித்தபடியே, காட்டேஜின் முதல் அறையில், ஒரு மூலையில் இருந்த கால்வட்ட 'ஸ்டாண்டி'ல் வைக்கப்பட்டிருந்த டெலி.போனை எடுத்துக் காதில் வைத்தான் வின்சென்ட்.

உதட்டைப் பிதுக்கியபடியே மீண்டும் தாங்கியில் பொருத்தி விட்டு, "இதுவும் ரிப்பேர்" என்றான்.

கிருத்திகாவைப் பற்றிய பேச்சில் சற்றே உற்சாகம் அடைந்திருந்த வினயமாலா மீண்டும் சோர்வுற்றாள்.

அவள் தளர்வுடன் நடப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, "நான் முழுவதும் நின்று விட்டு, எப்போதடா உட்காரலாம் என்று பார்த்தால் இப்படிக் கிடக்கிறது பார். உட்கார இடமே இல்லை..." என்றபடி அடுத்த அறைக்குள் சென்ற வின்சென்ட், அங்கிருந்து வினயாவை அழைத்தான்.

"இங்கே வா, வினயா ஏதோ நாம் செய்த கொஞ்சம் புண்ணியத்தின் பலனாக இந்தக் கட்டில் மட்டும் நனையாமல் கிடக்கிறது வா. இங்கே வந்து உட்கார்..." என்றான்.

அவள் வந்து உட்காரவும், தானும் ஒரு புறமாய் அமர்ந்து, "திரும்பிப் போகும்போது ஆபீஸ் ரூமில் சொல்லிவிட்டுப் போக வேண்டும். நாளைக்கு 'ரூம் புக்' பண்ணியவர்கள் வருமுன் எல்லாம் சரி பண்ணியாக வேண்டுமே" என்றவன், வினயாவிடமிருந்து பதில் வராமல் போகவும், "என்ன வினயா?" என்று சற்றுத் தணிவான குரலில் விசாரித்தான்.

அவள் பேசாதிருக்கவும், "சில நாட்களாகவே நீ ரொம்பவும் சோர்வாகவே தென்படுகிறாய், வினயா...அதிலும் நேற்றிலிருந்து மிகவும் அதிகம். ஏன்? என்ன விஷயம்?...அதிலும் அந்தத் தேனிலவு ஜோடி சென்றபிறகு கண்ணில் நீர் கட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. யார் அவர்கள்? அந்தப் பெண் கிளம்பும் போது கூடவே போய்ப் பேசினாயல்லவா? கரெக்ட். அதிலிருந்துதான் ரொம்பவும் மோசமாகிவிட்டாய்... ஏன் வினயா, என்னை ஒரு சினேகிதனாக ஏற்று உன் துன்பம் என்னவென்று சொல்லக்கூடாதா?" என்று வற்புறுத்திக் கேட்டான் அவன்.

கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு, "நான் சொன்னேனே, இன்னொரு பெண் என்று, அந்தப்பெண் அவள்தான். அந்த மாதவி. ஆனால் அவள் நிஜமாக 'இன்னொரு பெண்' அல்ல. நான்தான் தப்பாக எண்ணி...ரொம்பவும் மடத்தனமான தப்பு பண்ணியிருக்கிறேன், வின்சென்ட்" என்றாள் வினயமாலா வேதனையோடு.

"ஓகோ!...ஆனால் சந்தோஷப்பட வேண்டியதற்குப் பதில் அழுவானேன்? உன் கணவரிடம் திரும்பிச் சென்று, என்னென்ன காரணங்களால் தவறாக நினைக்கும்படி ஆயிற்று என்று எடுத்துச் சொல்லி விட்டால் பிரச்சினை தீர்ந்தது. அப்படியானால் விரைவிலேயே இந்த ஓட்டல் உன்னை இழக்க வேண்டியிருக்குமா? உனக்குப் பதில் எந்த மாதிரிச் சிடுமுஞ்சிக் குரங்கு வந்து குந்தப் போகி

றதோ? ஊ...ம்!" என்று வின்சென்ட் பெருமூச்சு விட்டுக் கவலை காட்டினான்.

ஆனால் அவள் உதட்டைப் பற்களால் அழுத்தியபடி பேசாதிருக்கவும், "ஏன்? வேறு என்ன தகராறு?" என்று விசாரித்தான்.

"அவர்...அவர் வேறு திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறார்?" என்றவள் அடக்க மாட்டாமல் விசும்பினாள்.

"வாட்?" என்றான் வின்சென்ட் நம்பமாட்டாமல். உடனே கோபமுற்று, "பட்டை தீட்டிய வைரம் மாதிரி ஒரு பெண், இரண்டு மாதம் பிரிந்திருந்தால் அதற்குள் இன்னொரு கல்யாணம் செய்யப் போகிறானாமா? இந்த மாதிரிக் கழிசடைக்காக உனக்கு அழகை வேறா? பிரிந்ததே நல்லதென்று வை. ஆமாம், சட்டம் தெரியுமா? உன் மகா மகா...இவனுக்கு? எனக்கு வருகிற கோபத்துக்கு என்ன சொல்லி விடுவேனோ என்றிருக்கிறது. மனைவி இருக்கிறபோது அடுத்த கல்யாணம் செய்தால் கடுங்காவல் சிறைத் தண்டனை உண்டு. பிடித்து உள்ளே தள்ளு..." என்று படபடவென்று பொரிந்து கொட்டினான்.

"என்னால் நம்பவே முடியவில்லை, வின்சென்ட். என் மேல் அவ்வளவு உயிராக இருந்தவரால் எப்படி இன்னொரு திருமணம் செய்ய முடியும்?"

சட்டென்று திருப்பிக் கொடுத்தான் வின்சென்ட், "உன்மேல் அவ்வளவு உயிராக இருந்தவர் இன்னொரு பெண்ணோடு சேர்ந்து தப்பு செய்வார் என்று உன்னால் மட்டும் எப்படி நம்ப முடிந்தது?"

சாட்டையடி விழுந்தாற்போல விறைப்புற்று நிமிர்ந்தவள், "ஆமாம், நம்பியிருக்கக் கூடாது?" அந்த அளவு அன்புள்ளவரால் அடுத்தொரு பெண்ணைத் தப்பு எண்ணத்தோடு தொட முடியாது

என்று எனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். யோசிக்கவே இல்லாமல்..." என்று முகத்தைக் கைகளால் மூடிக் கொண்டு அழுதாள்.

அவளது கைகளை மெல்ல விலக்கி, "ஷ்...வினயா, அழக்கூடாதுமமா ஷ்...சொன்னால் கேள்..." என்று தேற்றியபடி, தன் கைக்குட்டையை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான் வின்சென்ட்.

பழைய நினைவிலேயே உழன்று, "அன்றைக்கு அவர்கள் இருவரையும் ஒன்றாகப் பார்த்ததும்...எனக்கு...எனக்கு..." என்று மீண்டும் விகம்பினாள்.

"ஒன்றாகப் பார்த்தால் தப்பாக எண்ணிவிடலாமா? இப்போது நம்மையே எடுத்துக் கொள். நாம் இருவரும் இந்தக் காட்டேஜில் தனியாக இருக்கிறோம். ஒரே கட்டிலில் வேறு உட்கார்ந்து இருக்கிறோம். மாலை மயங்கி விட்ட வேளை வேறு. அதற்காக, நாம் இருவரும் காதலர்கள் என்று சொல்லிவிட முடியுமா? அப்படிச் சொன்னால் அது எவ்வளவு பெரிய தப்பு?" என்று எடுத்துக்காட்டுடன் வின்சென்ட் விளக்க வினயமாலா விறைப்புற்று நிமிர்ந்தாள்.

"அய்யோ, அப்படி யாரும் நினைத்தால்" என்று அதிர்ந்தவள் உடனே தோய்ந்தாள். யார் நினைத்தால் அது அவளைப் பாதிக்குமோ அவன் எங்கோ இருக்கையில் யார் என்ன நினைத்தால் அவளுக்கு என்ன வந்தது? ஆனாலும், "நம்மை மாதிரி நினைப்பது மிகவும் பயங்கரமான முழு முட்டாள் தனமான தப்புதான்" என்றாள் அவள்.

ஆனால், அப்போது நரேந்திரன் அந்தப் பக்கம்தான் வந்து கொண்டு இருந்தான் என்பதோ, அந்த மாதிரியான ஒரு தப்பான அபிப்பிராயத்தை அவளுடைய கணவன் நரேந்திரனின் மனதில் உருவாக்க தேவராஜக் கிழவன், முழு மூச்சோடு முயன்று கொண்டு இருந்ததோ, அந்த நேரத்தில் அவர்கள் இருவருக்குமே தெரியாது.

7

சுமார் ஐந்து மணிக்கு, நரேந்திரன் அந்தத் தேவராஜனைச் சந்தித்துப் பேசுவதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அதற்கு முன்பாகச் சில மணி நேரங்கள் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வதற்குச் சரியாகக் காரில் பெங்களூர் வந்திருந்த நரேந்திரன், தேவராஜனைச் சந்திக்க இருந்த அதே ஓட்டலிலேயே அறை எடுத்துக் கொண்டு பேசாமல் படுத்துக் கிடந்தான்.

முன்பெல்லாம் - இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு வரையிலும் இந்த மாதிரி ஓய்வெடுக்க அவனுக்குத் தேவையே இருந்தது இல்லை.

அவன் செய்வது அவனது மனதுக்குப் பிடித்தமான தொழில். செய்யச் செய்ய, அந்த வேலையே அவனுக்கு உற்சாகத்தை அளிப்பது வழக்கம். ஆகையால் தனியாக ஓய்வெடுக்கும் தேவை அவனுக்கு நேர்ந்தது இல்லை.

முழுமூச்சாய் வேலையை முடித்துவிட்டால், இரண்டு நாள் படுக்கையிலேயே கிடப்பான்.

அப்போதும் அப்படித்தான் ஆசைப்பட்டான். அந்த 'கிரானைட் கம்பெனி' விளம்பரங்கள் அத்தனையையும் எடுத்துவிட்டு. அந்த விளம்பரங்களின் வெளியீட்டுக்கான முன்பதிவு வேலைகளையும் முடித்ததும் அவனுடைய மனைவியை - அவனுடைய சொர்க்கத்தை அனைத்துக் கொண்டு அப்படியேக் கிடக்க வேண்டும் என்றுதான் எண்ணியிருந்தான். ஆனால்...

கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்ட மாதிரி என்ன ஏது என்று ஒன்றுமே தெரியாமல் தவியாய்த் தவிக்கும்படி ஆகிவிட்டதே.

கடவுளே! எவ்வளவு பயங்கரமான பயமுறுத்தல்!

வினயாவுடைய பெற்றோரிடம் போய் விசாரிக்கலாமா என்று அவ்வப்போது தோன்றும். ஆனால் என்ன நடந்தது என்று அவர் கேட்டால் சொல்வதற்கு அவனிடம் எந்த பதிலும் இல்லையே! அவனே ஒன்றும் தெரியாத நிலையில் அல்லவா இருந்தான்! அத்தோடு, இவன் பேச்சை நம்பாமல், அவர், வினயா பயமுறுத்தியிருந்த வழிகளில் தேடத் தொடங்கினால் என்ன ஆகும்? இம்மென்றால் குதிக்கிறவள் வினயா. அவளது கோபம் அடங்கியபிறகு எப்படியாவது அவளே வந்து விடுவாள் என்ற ஆவல் கலந்த நம்பிக்கை! அது மட்டும்தான் அப்போது நரேந்திரனை வாழ வைத்துக் கொண்டு இருந்தது. மற்றபடி...

இன்னமும் வினயமாலாவை நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் ஒரு வேளை பைத்தியம் பிடித்தாலும் பிடித்துவிடும் என்று தோன்றவே, எழுந்து, அந்த தேவராஜனோடு பேச வேண்டியவை பற்றிய குறிப்புகளை யோசித்து வரிசைப்படுத்தி எழுத முயன்றான் அவன்.

மிஸ்டர் தேவராஜனின் தூய வெள்ளாடையும் நரை முடியும் தந்த கண்ணியத்தின் பின்னே, கக்-களில் கபடம் இருந்ததை நரேந்திரன் விரைவிலேயே கண்டு கொண்டான். ஆனால், நெளிவு சுளிவு இல்லாமல் வாழ்க்கையில் முன்னேறுவது கடினம் என்பதால் அவன் அதைப் பெரிய பிழையாக எண்ணவில்லை. பண விஷயத்தில் இந்த ஆளிடம் கறாராக இருக்க வேண்டும் என்று உள்ளூர் ஓர் எச்சரிக்கை மட்டுமே. அதன் பயனாக, இந்தப் பயணத்தின் செலவை முதலில் வாங்கிக் கொண்டுதான் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

தேவராஜனுடைய முக்கியத் தொழில் கட்டுமானத்தொழில். சற்றுப் பெரிய அளவில் அடுக்கு வீடுகள், சினிமா அரங்குகள் என்று கட்டுவது. அது பற்றிய விளம்பரங்களுக்கு அவனுக்கு மெய்யாகவே நல்ல ஆள் தேவைப்பட்டதால், ஒரு மணி நேரத்துக்கும் மேலாக உண்மையாகவே விளம்பரத் தொடர் பற்றிதான் பேசினார்கள். அவனது தொழிலைப் பற்றி மற்றவர்களை அறிய வைப்பதற்கும், ஆவல் கொள்ள வைப்பதற்குமாகப் புதிய புதிய உத்திகளை நேரந்திரன் கோடி காட்டிப் பேசியபோது தேவராஜன் தன்னை மறந்தே அதில் ஈடுபட்டுப் போனான்.

பேசிக்கொண்டே இருக்கையில், தற்செயலாக கைக் கடிகாரத் தைப் பார்த்து ஒரு கணம் தடுமாறி, ஒருவாறு சமாளித்தான். எழுந்து "பாருங்கள் மிஸ்டர் நேரந்திரன், உங்கள் யோசனைகள் எனக்குப் பிடித்தமாகத் தான் இருக்கின்றன. பொதுவாக விளம்பரங்களில் கவர்ச்சி அயிட்டமும் இருக்க வேண்டுமல்லவா? கட்டிடக் கலையில் கவர்ச்சி அயிட்டமும் 'இன்டீரியர் டெக்கரேஷன்' தான். அதைப் பயன்படுத்தி ஒரு விளம்பரம் அமைக்க வேண்டும். அதை எப்படிப் பயன்படுத்தினால் நன்றாக இருக்கும் என்பது... நீங்கள் நேரில் பார்த்துச் செய்வது மேல் என்று நினைக்கிறேன். இங்கே பக்கத்தில் ஒரு ஒட்டல் இருக்கிறது. அதன் உள் அலங்காரங்கள் எல்லாம் நம் கம்பெனி செய்தது. வாருங்கள், அதைப் போய்ப் பார்க்கலாம். நேரில் பார்த்தால் உங்களுக்கு இன்னும் நிறைய ஐடியா வரும்..." என்று கூறி, நேரந்திரனை அழைத்துக் கொண்டு, வினயமாலா வேலை செய்த ஒட்டலுக்கு விரைந்தான்.

அவனது திட்டப்படி, அடிப்படை வேலைகளைச் சுப்பாராவ் செய்திருந்ததைத் தேவராஜன் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தான்.

'காட்டேஜை சுத்தம் செய்கிற சாக்கில் சாவியை வாங்கி, டெலி. போனைத் துண்டித்தது தண்ணீரைக் கொட்டி கட்டிலைத் தவிர உட்கார வேறு இடம் இல்லாமல் ஆக்கியது வரை தெரியும்.

இருவரும் வேலை முடிந்து கிளம்புகையில், கிருத்திகாவின் பெயரைச் சொல்லி, அந்தக் காட்டேஜுக்கு அனுப்பியும் இருப்பான்.

'அந்த' முப்பதாயிரம் ரூபாய் அவனை உந்தித் தள்ளி எல்லா வேலைகளையும் செவ்வனே செய்ய வைத்திருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

நாள் முழுவதும் நின்று வேலை செய்யும் அந்த இருவரும் உட்கார அந்தக் கட்டிலாவது கிடைத்ததே என்று அதில் அமர்ந்திருப்பார்கள் என்பதும் அவனுக்கு நிச்சயமே. அவன் விசாரித்து அறிந்த தன்படி, இருவருமே 'செக்ஸ்' ஆசை கொண்டு அலைகிறவர்கள் இல்லை; அப்படி ஓர் உணர்வை உடையவர்களாகவே தெரியவில்லை என்பதால் ஒரு பெரிய கட்டிலில் அங்கும் இங்குமாய் உட்காருவதைப் பெரிய விஷயமாக எடுத்துக் கூசிக் கொண்டு நிற்க மாட்டார்கள் என்றும் ஊகித்திருந்தான்.

இப்போது தேவராஜின் கவலை எல்லாம் ஊரில் இல்லாத கிருத்திகாவின் வரவுக்காகக் காத்திருந்து பார்த்து விட்டுக் கழுகை இரண்டுமே கிளம்பிவிடக் கூடாதே என்பதுதான்.

ஆனால், இரண்டுமே வீடு, குடும்பம், காதல் என்று எதுவுமே இல்லாத மரக்கட்டைகள். அதனால் போக அவசரப்படமாட்டார்கள். அத்தோடு அவனது விசாரிப்பினால், கிருத்திகா, அந்த இருவருக்குமே உதவி செய்திருக்கிறாள் என்று அவன் அறிந்தது உண்மையானால், இன்னமும் வெகு நேரம் அவளுக்காகக் காத்திருந்து பாராமல் இருவருமே அங்கிருந்து அசையமாட்டார்கள் என்பதும் அவனுக்கு உறுதியே. ஏனெனில், இந்த ஒழுக்கம், நியாயம் பார்க்கிற முட்டாள்கள், நன்றிக் கடன் செலுத்துவதிலும் தீவிரமாகவே இருப்பார்கள்.

பார்கள் உயிரைக் கூடக் கொடுத்து. அவர்களுக்குத்தான் கர்ணனும் கும்பகர்ணனும் முன் உதாரணங்களாக இருக்கிறார்களே!

'கழுதை...என்னடி சொன்னாய்? என் மனைவி, மகள் வாங்குகிற 'ரேட்'டா? அடித்தாயா? அதிலும் தெருவில் போட்டு அடித்தாயா? உன் நெஞ்சிலேயே அடித்து விடுகிறேன் பார். காலம் முழுவதும் உன்னை வாழா வெட்டியாக்கி வேதனைப் பட வைக்கிறேன்...'

உள்ளூரக் கறுவியபடியே, தேவராஜன் 'காட்டேஜ்'கள் பக்கமாய் நரேந்திரனைக் கூட்டிச் சென்றான்.

"பாருங்கள் நரேந்திரன், இந்த ஓட்டலும் சகல வசதிகளும் உள்ளதுதான். இதிலேயே கூடத் தங்கலாம். ஆனால் நிறைய ஒழுக்கக் கேடுகள் நடக்கின்றன. கவுரவமானவர்களுக்கு அசிங்கமாகிவிடுகிறது. வெளியே ஆள் பிடித்து விடுவது மட்டுமில்லை; ஓட்டலில் வேலை செய்கிறவர்களே மிகவும் கீழ்த்தரம்...அதிலும் வரவேற்பாளர்களாக வேலை பார்க்கிற இரண்டு பேர் - ஆணும் பெண்ணுமாய், அவர்கள் ஜோடியாய்த்தான் வேலை செய்வார்கள். அங்கேயே ஆள் இல்லாத நேரம் தொடுவதும் கொஞ்சலதும் சகிக்காது. வேலை முடிந்ததும், இந்தக் 'காட்டேஜ்', அல்லது ரும் என்று எது காலியாகக் கிடக்கிறதோ, அதில் போய் இருந்து அசிங்கம் பண்ணாமல் வீடு திரும்புவது இல்லை. அதனால்தான் நான் இங்கே தங்காவிட்டாலும் 'பதிவு' பண்ணி வைத்து விட்டேன்...நம் 'காட்டேஜ்' டெக்கரேஷனைப் பார்க்க வருகிற நேரம் கண்ட கேவலத்தையும் பார்த்துக் கண்ணைக் கெடுத்துக் கொள்ளும்படி ஆகிவிடக்கூடாது. பாருங்கள்..." என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தவன் அதிர்ச்சியுற்றவன் போலத் திகைத்து நின்றான்.

“அடேடே...அடக் கண்ணராவியே! அந்த ஜன்னல் வழியாகப் பாருங்கள், அந்த இரண்டு பேரும்தான். இது மற்றவைகளை விடத்தள்ளி, கடைசியாக இருப்பதால் இடையூறு இராதென்று இங்கே வந்திருக்கிறார்கள்...ஆட்டம் எல்லாம் முடிந்து விட்டது போல...கிளம்பிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன்...” என்ற தேவராஜன், நரேந்திரன் இந்த வம்புப் பேச்சில் அக்கறை இன்றி இருப்பதைக் கண்டு எரிச்சலுற்றான்.

காட்டேஜினுள் இருவர் இருப்பதை தூரத்திலிருந்து வரி வடிவமாகக் கண்டு பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டவன் மறுபடி உள்ளே திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை.

‘பெரிய்ய உத்தம சிகாமணியாக்கும்! முட்டாள்! உள்ளே இருப்பவள் உன் பெண்டாட்டியடா’ என்று தேவராஜன் உள்ளூரவைதான்.

இப்போது உள்ளே இருக்கும் பெண், இவனுடைய மனைவி என்பதை இவனுக்கு உணர்த்தியாக வேண்டும்! உள்ளே பார், உள்ளே பார் என்று சொல்ல முடியாது. அது ஏதோ திட்டம் போட்டு வேண்டுமென்று தூண்டுவது போல - அதாவது உண்மை நிலையைச் சொல்லாமல் சொல்வது போல ஆகிவிடும். கொஞ்சம் யோசித்தால் புரிந்து போய்விடுமே! உள்ள நிலைமை இன்னமும் கெட்டு, தானே அவர்களைச் சேர்த்து வைப்பது போல ஆகிவிடும்.

வேகமாக யோசித்துவிட்டு, என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்தவன் போலப் பாவனை செய்தான் தேவராஜன். பிறகு, “இவ்வளவு தூரம் வந்தது வீணாகிவிட்டது பாருங்கள் நரேந்திரன். உள்ளே போய் அந்த ஒழுக்கம் கெட்டதுகள் முகத்தில் விழிக்க எனக்கு விருப்பம் இல்லை. நீங்களும் அந்தப் பக்கம் பாராதீர்கள். பேசாமல் திரும்பிப் போய் விடலாமா?” என்று கேட்டான்.

'செய்யாதே' என்றால் செய்வது மனித இயல்பல்லவா? அப்படியேனும் அவர்களைப் பார்க்க மாட்டானா என்றுதான் இப்படிச் சொல்லிப் பார்த்தான்.

"வேறு ஏதாவது காலியாக இருக்கும் காட்டேஜினுள் சென்று பார்க்கலாம். மிஸ்டர் தேவராஜன், அதோ மூன்றாவது 'காட்டேஜ்' கூடக் காலியாகத்தான் தெரிகிறது". என்று மெய்யாகவே நரேந்திரன் வந்த வழியே திரும்பவும், தேவராஜனுக்குப் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு, "இந்த அழகி பெயரைப் பாருங்கள், நரேந்திரன்! விளக்கு மாற்றுக்குப் பட்டுக் குஞ்சலம் மாதிரி அவள் பெயர் வினயமாலாவாம்" என்றான்.

'பிரேக்' போட்ட மாதிரி நரேந்திரன் அப்படியே நின்று விடவும் ஒரு வழியாகத் தேவராஜனுக்கு அப்பாடி என்று இருந்தது.

ஆனால் அப்போதும் திரும்பிப் பாராமல், "எவ்வளவு நாளாக அந்தப் பெண் இங்கே வேலை செய்கிறாள்?" என்று நரேந்திரன் விசாரித்தான்.

-நல்லவேளையாக எல்லாம் விசாரித்தேன் என்று தன்னைத் தானே தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டு, "என்ன ஓர் இரண்டு மாதம் இருக்கும். அதற்குள் இவ்வளவு தூரம், பேரைக் கெடுத்துக் கொண்..." என்ற தேவராஜன் மேலே காற்றுடன் தான் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

திரும்பி, இரண்டே எட்டில் அந்தக் காட்டேஜ் கதவைத் திறந்து, "வினா..." என்று அழைத்தபடி நரேந்திரன் உள்ளே செல்ல, அவன் குரல் கேட்டதுமே பறந்தோடி வந்து அவன் மார்பில் புதைந்து விட்டாள் வினயமாலா.

“வினா...என் கண்ணே...!” என்று மனைவியின் முகமெங்கும் நரேந்திரன் முத்தமழை பொழிய, அவளும் சளைக்காமல் திருப்பிக் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

‘என்னடா இது? கிணறு வெட்டப் பூதம் கிளம்பி விட்டதே’ என்று இருந்தது தேவராஜனுக்கு. கூடவே ஒரு நப்பாசை. ஒரு வேளை இந்தப் பெண் இறந்து விட்டாளோ என்று பயந்து கொண்டு இருந்திருப்பான்; இப்போது உயிரோடு இருக்கிறான் என்பது தெரிந்ததும் அந்த மகிழ்ச்சியின் தாக்குதலில் குதிக்கிறான். இந்த வேகம் அடங்கி, மூளை வேலை செய்யத் தொடங்கியதும், இவ்வளவு நேரம் போதித்தது நினைவு வந்து அவளை உதறி விடுவான் என்று எண்ணினான். அப்படி அவன் வினயமாலாவை உதற, அவள் கதறும் காட்சியைக் கண்ணாரக் காண்பதற்காக சற்று ஒதுங்கினாற் போல நின்று காத்திருந்தான்.

இதை வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமாகப் பார்த்து ரசித்த கண்களும் உண்டு. அந்தக் கண்களுக்குச் சொந்தமானவன் வின்சென்ட்தான்.

இந்த வேகம் அடங்குவதற்காகக் காத்து நின்றவன், அது அடங்காது போலத் தோன்றவும், தொண்டையைக் கனைத்து தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டான்.

சுய உணர்வு வந்து வின்சென்டை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு வாயெடுத்த வினயமாலாவுக்கு ஓர் அதிர்ச்சி.

“ஹல்லோ, நரேந்திரன்! என்னை நினைவிருக்கிறதா?” என்று வின்சென்ட்டும், “ஹல்லோ, வின்சென்ட்! என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று நரேந்திரனும் ஒருவரை ஒருவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"நீங்கள்...உங்கள் இருவருக்கும் ஒருவரை ஒருவர் தெரியுமா?" என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் வினயமாலா.

"ம்...படிக்கிற காலப்பழக்கம். ஏழு ஆண்டுகள் இருக்குமா?" என்று வினசென்ட் கூற "இல்லை, எட்டு. கடைசி ஆண்டு..." என்ற நரேந்திரன் அந்தப் பேச்சை விடுத்து உங்கள் இருவரையும் இங்கே சந்திக்கக்கூடும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. சொல்லப் போனால், வாயில் வரை வந்து திரும்பிப் போகக் கூடத் தொடங்கி விட்டேன். நல்லவேளையாக மிஸ்டர் தேவராஜன்..." என்று சொல்வதும் மற்ற இருவருமே "தேவராஜனா?" என்று அதிர்ந்தார்கள்.

"அவன் இங்கே எங்கே வந்தான்?" என்று ஆத்திரத்துடன் வாயிற்புறம் திரும்பிப் பார்க்க முயன்றாள் வினயமாலா.

ஆனால் மனைவியை விடாமல் தன் கை வளையத்திலேயே நிறுத்தி, "என்ன கோபம் உனக்கு? மிஸ்டர் தேவராஜன் இல்லாமல் நான் உன்னைக் கண்டிருக்கவே முடியாது, தெரியுமா? அவர்தான் விளம்பர விஷயம் பேசுவென்று சென்னையிலிருந்து இங்கே வரவழைத்து, இந்தக் 'காட்டேஜி'ன் 'இன்டிரியர் டெக்கரேஷன்' காட்டுவதற்காக இதுவரை என்னை அழைத்து வந்தார். அவருக்கு நன்றி செலுத்துவதை விட்டுவிட்டுக் கோபப்படுகிறாயே!" என்றான் நரேந்திரன்.

'அழைத்து வந்தது மட்டுமா, அத்தோடு நான் சொன்ன எல்லா வற்றையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளேண்டா மடையா' என்று வெளியே, அரை இருளில் மறைந்து நின்று பரபரத்தான் தேவராஜன்.

உள்ளே, "நன்றியா?" என்று வினயமாலாவும் வினசென்ட்டும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

சட்டென்று ஊகித்து, "எல்லாமே சூழ்ச்சி, வின்சென்ட், கிருத்திகா இன்னும் ஊரில் இருந்து வரவே இல்லை என்று நினைக்கிறேன்...கிருத்திகா அழைத்ததாகச் சொல்லி நம் இருவரையும் இங்கே வரவழைத்து. சோபாவெல்லாம் தண்ணீரை ஊற்றி, உட்காருவதற்குக் கட்டில் தவிர வேறு இடம் இல்லாமல் செய்து, நாங்கள் ஒரே கட்டிலில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் காட்ட உங்களையும் இங்கே கூட்டி வந்து கடவுளே! எல்லாம் சூழ்ச்சி, நரேன் நான் ஒரு தப்பும் செய்யவில்லை. அய்யோம்மா, எங்களை நம்புங்கள் நரேந்தர்!" என்று கதறி விட்டாள் வினயமாலா.

"ஷ...பைத்தியம்! நான்தான் உங்களைச் சந்தேகப்படவே இல்லையே, பிறகு என்ன அழுகை?" என்று அவள் கனிவோடு கண்டிக்கவும், வினயமாலாவும் மேலும் விசம்பி அழுதாள்.

"தேவடா! சந்தேகப்படாததற்கும் அழுகையா? ம் சொல்லு, இன்னும் என்ன கண்ணீர்?"

"இப்படி இருக்கத் தெரியாமல் நான் சந்தேகப்பட்டு விட்டேனே!" என்று மீண்டும் விம்மி விட்டு, "நான் உங்களைப் போய்த் தப்பாக நினைத்து விட்டேனே! என்னை மன்னிப்பீர்களா?" என்றாள் அவள் கண்ணீருக்கிடையே.

"ஊகும் முடியாது" என்று மற்ற எல்லோரையும் நரேந்திரன் திகைக்க வைத்தான்.

8

முன்னுக்குப் பின் முரணான நரேந்திரன் பதிலில் வினயா ஒன்றும் புரியாமல் தவிக்க, ஆகா! விஷயம் தொடங்குகிறது! என்று தேவராஜன் காதைத் தீட்டிக் கொண்டு கவனிக்கலானான்.

“இப்படி அழுதுகொண்டு கேட்டால் நிச்சயமாக மன்னிக்க முடியாது. அழுகையை நிறுத்தினால் மட்டுமே வேண்டுகோள் ஏற்கப்படும்” என்று நேரந்திரன் தொடர்ந்து உரைத்துச் சிரித்தது வெளியே நின்றவன் காதில் நாராசமாய்ப் புகுந்து சொத்தென்று ஆனபோது, வினயமாலாவுக்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

அப்போது, அவசியமற்றவை என்று அனைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒளி விளக்குகள் அத்தனையும் உயிர் பெற, பலர் வரும் அரவமும் “இதோ, இவருதான் சாரு” என்று சுப்பாராவின் குரலும் கேட்கவே, மூவரும் வெளியே வந்து பார்த்தனர்.

ஒட்டலின் காவல் பொறுப்பாளர்களுடன் வந்த பெரிய மாளேஜரைக் கண்டதும் வின்சென்ட்டும் வினயாவும் அவருக்கு வணக்கம் செலுத்தினர்.

சந்தடியின்றி நழுவ முயன்ற தேவராஜன், அதற்கு வாய்ப்பும் வழியும் இல்லை என்று நின்று விட்டான்.

“இவரேதான் சாரு, நம்ம ஒட்டலிலே இரண்டாவது மாடி, ருமிலே இருக்கிறாரு. இந்த மூணு ஐநூறு ரூபா நோட்டும் அவரு கொடுத்ததுதான். நான் யாரு கிட்டயும் திருடலை” என்று புலம்பினான் சுப்பாராவ்.

ஒரே கணத்தில் தேவராஜன் நிறம் மாறினான். “நானா? உனக்கு நான் பணம் கொடுத்தேனா? ஏன்? கடன் கொடுத்தேனா, அல்லது வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்தேனா? உன்போல ஆட்களிடம் எனக்கு எப்படியடா பழக்கம் இருக்க முடியும்? மேளேஜர், இவனைப் பார்த்தது போலக்கூட எனக்கு நினைவில்லை. இவன் ஏன் இப்படி உளறுகிறான்?” என்று தோரணை காட்டினான்.

"உளறுகிறேனா? நானா? அடப்பாவி! துருவித்துருவி இந் தம்மா பத்தி, கிருத்திகாம்மா பத்தி, இந்தய்யா பத்தியெல்லாம் என் கிட்டே நீ கேட்கலை? கிருத்திகாம்மா இங்கே வரச் சொன்னாங் கன்னு இவங்க ரெண்டு பேர் கிட்டயும் சொல்லச் சொல்லலை! சோபாவெல்லாம் தண்ணிஊத்திட்டு, டெலிபோன் வயரையும் வெட்டச் சொல்லலை? எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான்னு சொல்லலை? " என்று சுப்பாராவ் கொதித்தான்.

"இவன் குடித்துவிட்டு உளறுகிறான் என்று நினைக்கிறேன், மானேஜர். இப்போது எனக்கு வேறு வேலை இருக்கிறது. இந்த மாதிரி 'லோ கிளாஸ்' ஆட்களிடமெல்லாம் பேசிக் கொண்டு நிற்க எனக்கு நேரமும் இல்லை. இவனது குற்றச்சாட்டுகளுக்குப் பதில் சொல்லியாக வேண்டிய அவசியமும் எனக்கு இல்லை. இந்த ஓட்ட லுக்கு 'நல்லபிசிளஸ்' நடக்க வேண்டுமானால் இவன் வாயைத் தைத்து வையுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு அவன்பாட்டில் திரும்பி வேகமாக நடக்கலானான்.

"சாரு...நானு மெய்யானும்..." என்று சுப்பாராவ் அழத் தொடங்கினான்.

ஆத்திரத்துடன் அவன்புறம் திரும்பினார் மானேஜர். "முட் டாள், வாயை மூடு!" என்று சீறி விழுந்து அவன் பேச்சை நிறுத்தி னார். "அப்படி உனக்குப் பணத்துக்கு அவசியம் என்றால் என்னி டம் வந்து கேட்பதற்கென்ன? இந்த ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் 'அட் வான்ஸ்' நான் தரமாட்டேனா? இதற்காக...இதோ பார், நீ சொன் னது எல்லாம் உண்மைதான். எனக்குத் தெரிகிறது. என்ன செய் வது? போலீசுக்குப் போக முடியுமா? சாட்சி எங்கே என்பார்களே! சாட்சி இருந்தால்கூட, அந்த சாட்சியையே இந்த மாதிரி ஆட்கள் விலைக்கு வாங்கிவிட மாட்டார்களா? அத்தோடு இவன் மேல்மட்

டத்து மனிதன். பணக்கார உறவுகள், நட்புகள் உண்டு. இவனைப் பகைத்துக் கொண்டால் அவன் கூட்டம் அத்தனையையும் பகைத்துக் கொள்வது போல, ஒட்டல் பிசினஸ் என்ன ஆகும்? 'கஸ்டமர்' தான் கடவுள், கடவுள் என்று திருப்பித் திருப்பி நான் ஏன் சொல்கிறேன் தெரிகிறதா? தூர நின்று ஒரு கும்பிடு போடுவதோடு நின்று விடவேண்டும் என்றுதான். இப்படி மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்றுதான். போ...போய் உன் வேலையைப் பார். முடிந்த அளவு அவன் கண்ணில் படாமல் ஒதுங்கி இரு!" என்று சொல்லி அவனை அனுப்பி வைத்தார்.

"சரி. இனி எல்லோரும் அவரவர் வேலையைப் பார்க்கச் செல்லுங்க சார்" என்று மற்றவர்களை அனுப்பி வைத்தார்.

"நாளை இந்தக் காட்டேஜைச் சீராக்குவதை கவனிக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு" என்று வின்சென்டிடம் கூறிவிட்டு வினயமாலாவிடம் திரும்பினார்.

"சுப்பாராவிடம் இவ்வளவு பெரிய பிரசங்கம் ஏன் செய்தேன் என்று உனக்குப் புரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இனியேனும்..." என்றவர் மேலே பேசுமுன், வின்சென்ட் இடையே புகுந்து, "இவர் வினயமாலாவுடைய கணவர். பெயர் நரேந்திரன்" என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

நரேந்திரனோடு கை குலுக்கியவர், வினயமாலாவிடம், "நீ ரொம்பநாள் இங்கே இருக்க மாட்டாய் என்று கிருத்திகா சொல்வாள். அது மெய்யென்று தெரிகிறது. இப்போதே கிளம்ப வேண்டுமா?" என்று கேட்டார்.

வினயமாலா தயங்குகையில் அவள் கையை அழுத்திவிட்டு "ஆமாம் சார், நாங்கள் உடனே கிளம்ப வேண்டியிருக்கும். அத்

னால், இன்றிலிருந்தே வினயாவைப் பணியிலிருந்து விடுவித்தீர்கள் என்றால் நன்றாக இருக்கும்" என்றான் நரேந்திரன்.

"உடனே முடியாது, நரேந்தர். நாளைக்கே வேலைக்கு வேறு ஆள் எப்படிக்கிடைக்கும்..." என்றாள் வினயா.

"கிடைக்கும். ப்ளீஸ் மானேஜர் சார். உங்களிடம் வெட்கத்தை விட்டுச் சொல்லுகிறேன். இவளைப் பிரிந்து, இரண்டு மாதங்களாக நான் பட்டபாடு...! அதை வார்த்தையால் விவரிக்க முடியாது. இப்போது வினுவைக் கண்டு கொண்ட பிறகு, விட்டு விட்டு இருக்க என்னால் முடியாது. எப்படியாவது அவளை விடுவித்து விட்டீர்கள் என்றால் நான் மிகவும் நன்றியுள்ளவனாக இருப்பேன்... பதிலாக, உங்கள் ஓட்டலுக்கு அருமையாக ஒரு விளம்பரம் இலவசமாகத் தயாரித்துத் தருகிறேன்...ப்ளீஸ்" என்று நரேந்திரன் மன்றாடும் குரலில் ஆசை காட்டிப் பேரம் பேசவும், ஜெனரல் மானேஜருக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது.

"ஓ.கே...ஓ.கே 'அட்சயா' வேலை தேடித் தரும் நிறுவனத்தில் வரவேற்புக்கு ஆள் இருக்கிறார்கள். வேண்டுமா என்று கேட்டார்கள். வீடும் ஆஃபீசும் அவர்களுக்கு ஒன்றுதான். இப்போதே சொன்னால், நாளைக்கே அனுப்பி வைத்து விடுவார்கள்...வின்சென்ட், ஓர் ஒன்றிரண்டு மணிநேரம் தனியாகப் பார்த்து கொள்வாயில்லையாப்பா?" என்று அவனிடமும் கேட்டு அவன் தலையாட்டியதும், "ஓ.கே. மிஸ்டர் நரேந்திரன். நீங்களும் உங்கள் மனைவியும் இன்று இந்த ஓட்டலிலேயே என் விருந்தினராகத் தங்கியிருந்து விட்டு, நாளை செல்லுங்கள். இனி எப்போது பெங்களூர் வந்தாலும் இங்கேயே வந்து, தங்குங்கள். ஆகிற செலவில் பத்து சதவீதம் தள்ளுபடி செய்யச் சொல்கிறேன், அப்புறம், அந்த விளம்பர விஷயம்...அது முழுக்க இனாமாகச் செய்ய வேண்டாம். நீங்களும் கொஞ்சம்

குறைத்துப் பணம் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். வின்சென்ட், இவர்களுக்கு ஒரு நல்ல ரூம் ஏற்பாடு செய்து விட்டுப் போகிறாயாப்பா? அப்போது நான் வரட்டுமா? குட் லக்!" என்று விடைபெற்றுச் சென்றார் அவர்.

"சரியான வியாபாரி!" என்றான் வின்சென்ட். "இந்த விளம் பர விஷயத்தில் உன்னை விடவே மாட்டார் நரேன். ஆனால் நல்ல மனிதர்தான். வாருங்கள் போகலாம். உங்கள் இருவருக்கும் தனியே நிறைய பேச வேண்டியிருக்கும். நான் ஒருவன். ஊடே நின்று கொண்டே இருப்பது சரியில்லை". அவர்களுக்கு ஓர் அறை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்துவிட்டு, விடைபெற்றுச் சென்றான்.

அவன் சென்று, அவன் பின்னே கதவு சாத்தியதும், மனைவியை அணைத்துக் கொண்ட நரேந்திரன் வெகுநேரம் பேசவே இல்லை. அவளுக்கும் பேசத் தோன்றவில்லை. பேசாமல் நின்று, கணவன் மார்பில் முகம் புதைத்து, மவுனமாகக் கண்ணீர் வடித்தான்.

வெகுநேரம் கழித்து, சட்டையில் ஈரம் உணர்ந்து, மோனம் கலைந்து, மனைவியின் முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்த நரேந்திரன், அதில் கண்ணீரின் ஈரத்தைக் காணவும் பதறினான். "என்னடா! நாம்தான் மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்து விட்டோமே! இன்னும் என்ன அழுகை? அழக்கூடாதும்மா. உன் கண்களில் கண்ணீர் வந்தால் என்னால் தாங்க முடியாது என்று தெரியாதா? ம்?" என்று அவளைத் தேற்ற முனைந்தான்.

எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம் பண்ணிவிட்டேன் நான்... உங்களைப் போய் தப்பாக..."

யோசனையோடு அவளைப் பார்த்துவிட்டு, "இங்கே வா" என்று அவளை அழைத்துச் சென்று கட்டிலில் அமர வைத்துத் தானும் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவளது ஒரு கையைத் தன் கைக்குள் எடுத்து வைத்து, தப்பு, முட்டாள்தனம்...இதேதான் முன்பும் சொன்னாய்...ஆனால் என்ன தப்பு, என்ன முட்டாள்தனம்? இதை இன்னமும் நீ சொல்லவில்லையே?" என்று கேட்டான்.

"அது..." அவமானத்தால் முகம் கன்ற அவள் தயங்கினாள். 'என்னைப் பற்றி எப்படி நீ இந்தமாதிரி நினைக்கலாம்?' என்று கோபப்படுவானோ?' அவனது கோபத்தையோ வெறுப்பையோ தாங்கிக் கொள்ள இயலாது போலத் தோன்றவே அவளால் மேலே பேச முடியவில்லை.

ஆனால் அவன் விடுவதாக இல்லை. "சொல்லு வினா. நீ சொன்னால் தானே எனக்குத் தெரியும்? ஏன்? ஏன் பிரிந்தாய் என்று. இந்த இரண்டு மாத காலமாக நான் எப்படித் தவித்தேன். தெரியுமா? சொல்லு. இந்த வேதனையின் அடிப்படை எனக்குத் தெரிந்துதான் ஆக வேண்டும். ம். சொல்லு".

வெகுவாக மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, வினயமாலா நடந்த கதை எல்லாம் சொன்னாள். வேலைக்காரி கற்பகம் முதலில் சொன்னதிலிருந்து வளைகாப்பு வீட்டிலிருந்து மாதவியையும் சந்திரனையும் பார்த்தது வரை எதையும் விடவில்லை. "முதலில் கற்பகத்தின் தொண தொணப்பு தாங்காமல் அவள் வாயை அடைப்பதற்காகத்தான் உங்கள் பின்னே வந்தேன்...உங்களிடம் கேட்டதற்கு நீங்களும் சரியாகப் பதில் சொல்லவில்லையா... அங்கே பார்த்ததும்... அப்போதும் நான் தப்பாக நினைத்திருக்க கூடாது..." மீண்டும் கண்களில் மழை இறங்கியது.

அவளைத் தட்டிக் கொடுத்து ஆசுவாசப்படுத்திவிட்டுக் "கணவன் மனைவிக்கு இடையில் எதையும் மறைத்து வைக்கக்கூடாது என்பது இப்போது புரிகிறது. என்பரம் ரகசியத்தைப்பற்றி அப்புறம் சொல்கிறேன். முதலில் உன் விஷயத்தைப் பேசலாம். பார்

கண்ணு. இன்னொரு பெண்ணோடு என்னைப் பார்த்ததும் உனக்குச் சந்தேகமும் கோபமும் வந்தது என்றால் உனக்கு என்மேல் இருந்த அன்பின் விளைவு..." என்று அவளுக்கு ஆறுதலாக அவன் பேசிய போது வினயமாலா குறுக்கிட்டாள்.

"இல்லையில்லை. சந்தேகப்படுகிற மாதிரியான சூழ்நிலை, நேரம், கூடவே ஒரு சாத்தானின் உபதேசம் என்று இத்தனை இருந்தும் நீங்கள் என்னைத் திடமாக நம்பும்போது நான்...காரணம், உங்கள் கண்களில் அன்பு இருந்தது. நரேந்தர். என் கண்களில் இருந்தது சந்தேகம். ரொம்பவும் சின்னத்தனமான உணர்ச்சி!"

"கிடையவே கிடையாது. உன் கண்களில் இருந்தது அதிகப்படியான அன்பு. 'அறத்திற்கே அன்பு சார்பென்ப' குறள் நினைவிருக்கிறதா? அதுபோல உன் அன்பும் காரண, காரியம் யோசியாது மறுக்குணமான கோபத்தின் வசப்பட்டு விட்டது. அவ்வளவுதான்" என்றான் அவன்.

அவனை நெகிழ்ச்சியோடு நோக்கி, "நீங்கள் எவ்வளவு நல்ல வராக இருக்கிறீர்கள்!" என்றாள் மனைவி.

"ம்ம்...பெண்டாட்டி பாராட்டுகிறபோது இல்லையென்று சொல்ல மனம் வரவில்லை...ஆனாலும், நீ நினைக்கிற மாதிரி நான் ஒன்றும் புத்தனில்லை. வின்சென்ட் பற்றி அறியாதவனாக இருந்திருந்தால் நானும் எப்படி நடந்து கொண்டிருப்பேன் என்று சொல்வதற்கில்லை" என்றான் நரேந்திரன்.

"வின்சென்ட்? அவர் பற்றி என்ன?"

"படிக்கிறபோதே காதலித்தான். காதல் என்றால் ஒரு மாதிரி மடத்தீவிரமான காதல். ஒருநாள் அவளைப் பார்க்காமல் அவனால் இருக்க முடியாது. மேரியும் அப்படித்தான். 'இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் எந்தக் காரணம் கொண்டும் இன்னொருவரோடு வாழ்வை

அமைப்பது இல்லை' என்று சத்தியம் செய்தவர்கள். படிப்பு முடிந்ததும் திருமணம் என்று இருந்தபோது, கடைசி ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் ஏதோ நோய் வந்து திடுமென மேரி போய்விட்டாள். கடைசி நேரத்தில் சத்தியத்தை உடைத்து, வேறு பெண்ணை மணக்கும்படி மேரி கேட்டாளாம். அந்த நேரத்திலும் அவன் அதற்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. பிறகு அடக்கத்தின்போதும், அவளுடைய பெற்றோரைவிட இவனைப் பார்த்துதான் எல்லோரும் அதிகமாய்ப் பரிதாபப்பட்டது! அப்போதும் அந்தப் பழைய சத்தியத்தைத் திருப்பிச் சொல்லி அவள்மேல் ஆணையிட்டான். அப்புறம் கல்லூரிக் கே வரவில்லை. எப்போதும் வேடிக்கையாகப் பேசிக் கலகலவென்று இருக்கிறவன்."

"இப்போது கூட நன்றாகத்தான் பேசுவார் நரேன். ஆனால், தப்பான பார்வைகூட இராது...பாவம்...அவர் வாழ்வில் இப்படி ஒரு துயரமா?" எப்போதும் எல்லோருக்கும் உதவுகிறவர்!"

ஊகித்து, "இந்தத் தேவராஜன் உன்னிடம் வாலாட்டியபோதும், உதவினானா? முதலிலேயே தெரிந்திருந்தால் அந்த ஆளை என் பங்குக்கு நாலு சாத்து சாத்தியிருப்பேன்" என்றான் நரேந்திரன் கோபம் அடக்கிய குரலில்.

"நானே கொடுத்து விட்டேன்." என்றாள் அவள் மனைவி.

அவன் ஆச்சரியமாய்ப் பார்க்கவும், "மெய்தான் நரேந்தர். கராத்தே படித்ததாக சொன்னேனில்லையா? ஒருநாள் வழி மறித்துப் பெரிதாக மிரட்டினானா. நன்றாகக் கொடுத்துவிட்டேன்" என்று அந்த விவரம் சொன்னாள்.

"அட, நம்ம மனைவி இவ்வளவு பெரிய வீராங்கனையா?" என்று அதிசயித்தவன், உடனே மிரண்டவன்போல நடுங்கி, 'அடா! ஏதாவது கோபமூட்டினால் இரண்டு அடி வைத்து அடக்கலாம் என்று மனப்பால் குடித்தேனே! உள்ள நிலைமையைப் பார்த்

தால், நான் அல்லவா அடி வாங்குவேன் போலத் தெரிகிறது! ஆனால் ஒன்று, உன்னை அடக்க எனக்கு வேறு பிரமாதமான வழி ஒன்று தெரியுமாக்கும்!" என்று நரேந்திரன் கணவன் பார்வை பார்க்க, வினயா கிளுக்கிச் சிரித்தாள்.

"ஆகா! இது சரி!" என்று திருப்தியுற்றான் அவன். 'பரம ரகசியம், டாப் சீக்கரட்' என்றெல்லாம் சொல்லி உன்னிடம் மறைத்து வைத்தேனே, அது அந்த கிரானைட் கம்பெனி விளம்பரங்கள்தான். விளம்பர பட்ஜெட்டே ஐம்பது லட்ச ரூபாய், தயாரிப்புச் செலவிலும் நமக்குப் பத்து பர்சென்ட் தந்தார்கள். ஐம்பது லட்சத்தில் வேறு ஒரு பதினைந்து சதவீதக்கமிஷன் தானாக வரும். நமக்கு மட்டுமே கிட்டத்தட்ட எட்டரை லட்சம் வரும். உனக்கு வைரத்தில் ஒரு செட் நகை வாங்க எனக்கு ஆசை, அதை வாங்கிய பிறகுதான் உனக்கு சொல்லி ஆச்சரியப்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அன்று நீ அலுவலகம் வந்தபோது அந்தக் கம்பெனி எம்.டி., பி.ஆர்.ஓ வுடன்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்..."

"சா...ரிம்மா! அவர்களிடம் என்ன சொல்லிச் சமாளித்தீர்களோ..." என்று அவன் கன்னத்தில் பரிவுடன் முத்தமிட்டான் வினயமாலா உடனேயே. "ஆனால் அவ்வளவு பணத்தையும் எனக்கு நகையாக்குவதா? ஒரு மனை வாங்கிப் போட்டுவிட்டு, இன்னும் கொஞ்சம் சேர்ந்ததும் நல்லதாக ஒரு வீடு கட்டுவது அதை விடமேல். வேண்டுமானால், ஒரு ஐம்பதினாயிரத்துக்கு மட்டும் ஏதாவது நகை வாங்கலாம்" என்று மனைவியாய்த் திட்டமிட்டாள்.

அவனைப் பெருமிதமாய்ப் பார்த்து அவள் மூக்கைப் பிடித்து ஆட்டிச் சிரித்தான் நரேந்திரன்.

மகிழ்ச்சியினூடே ஒன்று தோன்றவும், "பெரியவர்கள் இருந்திருந்தால் தப்பு செய்யும் தைரியம் வந்திராது என்று நினைத்தேன்

நரேந்தர். ஆனால் நீங்கள் தப்பே பண்ணவில்லையே! அப்படியானால் அப்பா சொன்னதுதான் தப்பா?" என்று வினயா கேட்டாள்.

கன்னத்து மாங்கனி வடிவை லேசாக வருடி, "அதுவும் தப்பில்லை, கண்மணி. நம் வீட்டில் பெரியவர்கள் என்று யாரேனும் இருந்திருந்தால், அலையக்குலைய நீ வீடு வந்ததைப் பார்த்ததுமே என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு சொல்லியிருப்பார்கள். அல்லது அவர்களே உன்னிடம் கேட்டிருப்பார்கள். எப்படியும் நீ வீட்டை விட்டு வெளியேற விட்டிருக்க மாட்டார்கள் அல்லவா?" என்றான் அவன்.

அவன் தோளில் வசதியாகச் சாய்ந்து கொண்டு, "அப்படியானால் நாம் செய்தது தப்பா? எத்தனையோ பேர் கூட்டுக் குடும்பத்தில் கஷ்டப்படவில்லையா? பெரியவர்களில் கொடுமைக்காரர்களே இல்லையா? அப்படி இருந்தால்..." என்று உரக்க யோசித்தாள் வினயா.

"இதற்கெல்லாம் ஒட்டுமொத்தமாய் ஒரே பதில் என்று சொல்ல முடியாது. வினு, மனிதருள் எத்தனையோ குணங்கள். அவரவர் குணங்களுக்குத் தக்கபடி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் வினு, இந்த இரண்டு மாதங்கள் தனியாகக் கிடந்து தவித்தபோது, நாம் அவசரப்பட்டு விட்டோமோ என்று எனக்கு அடிக்கடி தோன்றியது. உன் பெற்றோர் ஒன்றும் உன் விரோதிகள் அல்ல. உன் நன்மைதானே அவர்களுக்கும் முக்கியம்? நாம் சற்றுப் பொருத்திருந்து, நம் உறுதியைக் காட்டியிருந்தால் உன் பெற்றோர் கட்டாயமாகச் சம்மதித்திருப்பார்கள்; அப்படி அவர்கள் சம்மதத்தோடு நம் திருமணம் நடந்திருந்தால், பிரச்சனை எது என்றாலும் நீயாக இப்படி ஒரு முடிவு எடுக்காமல் உன் தாயாரிடம் சென்றிருப்பாயே என்று நினைத்து நினைத்து துடித்தேன். ஊருக்குப் போனதும், முதலில் உன் பெற்றோரிடம் சென்று மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும்" என்றான் நரேந்திரன்.

அதற்குத் தலையாட்டிவிட்டு, அண்ணாந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்து, "ரொம்பக் கஷ்டமாக இருந்ததா, ராஜா?" என்று கனிந்து கேட்டாள் வினயா.

அவளை இறுக அணைத்து, "ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலை தான் மிகவும் வேதனையாக இருந்தது. நீதான் பயங்கரமாக மிரட்டி இருந்தாயே! ஆனால் ஒன்று, இந்தப் பிரிவினால் என்னிலும் சற்றும் குறையாத அளவு நீயும் துன்புறுவாய் என்பது மட்டும் எனக்கு நிச்சயம். அதுவே உன்னை என்னிடம் திரும்பி வரச் செய்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்ததால் ஒருவாரு சமாளிக்க முடிந்தது..." என்றவன் அவளை விடுவித்து, கண்களை நேராக நோக்கி, "இனி இந்தப் பிரிவு பற்றிய பேச்சே நம்மிடையே வேண்டாம்" என்று கூறவும், அவள் சரியென்றாள்.

"வேறு என்ன பேசலாம்?"

"உங்களுக்குப் பிடித்தது எதுவானாலும்?"

"எனக்குப் பேச்சே பிடிக்காது!"

மஹும்!" என்று கடைக் கண்ணால் கேட்டு வினயா சிரித்தாள்.

"மக்கும்!" என்று மனைவியின் முகம் நோக்கிக் குனிந்தான் நரேந்திரன்!

கண்ணிலே இருப்பதென்ன !

ரமணிசந்திரன்

